

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 15 de juliol de 1993

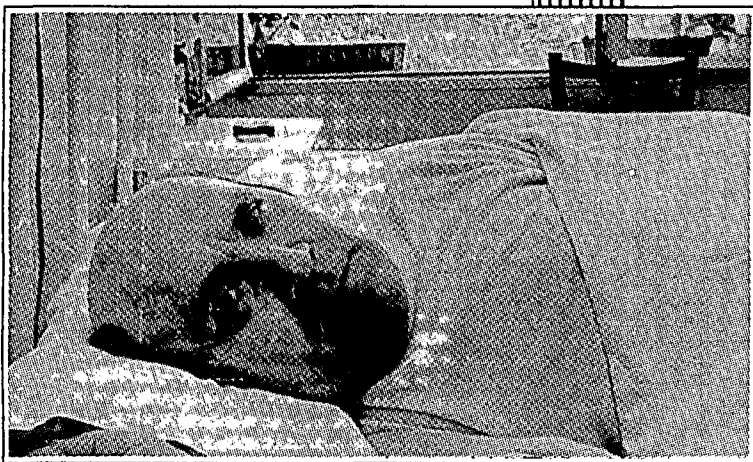
Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Director: Manuel Valls i Serra

Any XIV - Núm. 721 175 ptes.

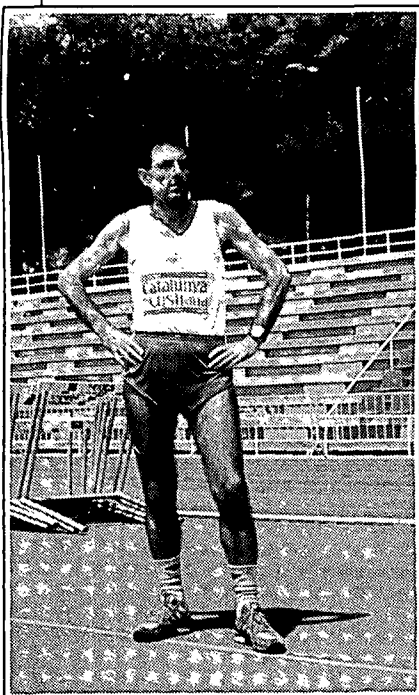
¿És una mort digna el veritable objectiu?

Una resposta a Ramón Sanpedro

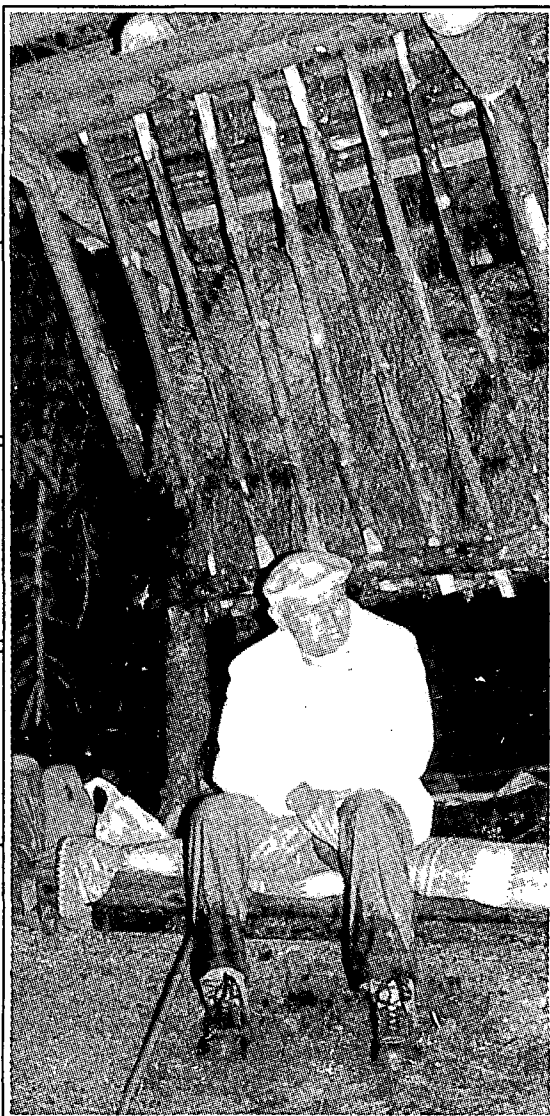

Article d'Alberto Monche a pàg. 5

Un atleta amb el nostre logotip

Entrevista amb
Josep Rovira a
pàg. 21

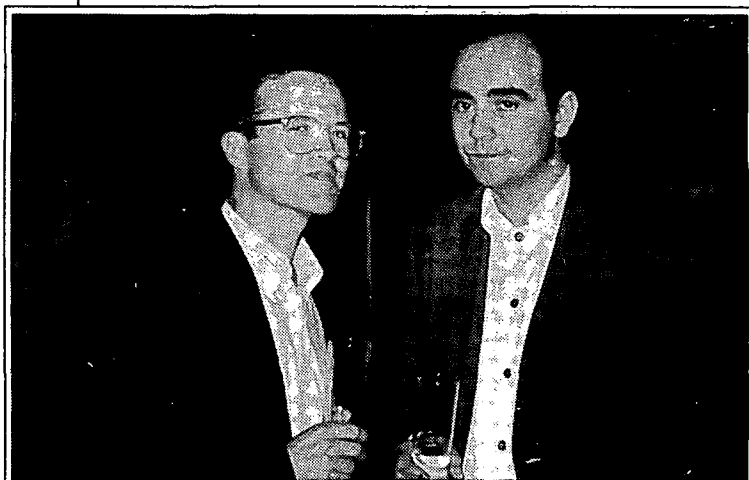

El Papa a les Dolomites

El 7 de juliol Joan Pau II es traslladà a Lorenzago di Cadore, un poblet de 780 habitants situat a 900 m. d'altitud a les Dolomites. A la fotografia, una imatge insòlita del Papa durant el període de vacances.

«Veus joves»: el Multifestival David

Entrevista amb Luis
Alfredo i Xavier
Morlans a pàg. 22

LLINDAR

La setmana passada, tingué lloc a Barcelona un congrés interessantíssim. Tres-cents cinquanta científics de disciplines diverses posaren en comú els darrers descobriments i les últimes aportacions que s'han fet sobre l'origen de la vida. L'ànima del congrés fou el científic català Joan Oró, professor durant molts anys als Estats Units i que presideix una societat internacional que investiga aquesta matèria. Temes com la possibilitat de vida en altres planetes; els mecanismes i les reaccions químiques que podrien ser a l'origen de les primeres formes de vida; la memòria cel·lular, etc., foren objecte d'exposició i de debat entre els científics participants. Pel que sembla, és en el terreny de la química, i concretament en la investigació sobre les cèl·lules actuals, on avui estan sorgint noves pistes que podrien aportar coneixements rellevants sobre la vida primitiva. «La cèl·lula guarda memòria de la química del principi de la vida», observà el biòleg belga De Duve. El congrés fou seguit amb molta atenció pels mitjans de comunicació, atesa l'espectacularitat d'algunes de les qüestions estudiades.

A la recerca de l'origen de la vida

Es tracta de qüestions veritablement importants i sempre apassionants, davant les quals els cristians no hauríem de restar mai indiferents. En el camp eclesial, per exemple, ens és un estímul ben concret i al·lisonador l'impuls que Joan-Pau II ha donat a l'Acadèmia Pontifícia de Ciències. Aquesta organitza cada estiu a Castelgandolfo uns encontres entre el Sant Pare i uns quants representants del món científic; aquests darrers anys hi han assistit un bon nombre de Premis Nobel. No es pot ignorar tampoc que, en el camp de la recerca científica, hi ha avui no pas pocs investigadors que es professen creients. A la ciència correspon de desxifrar els grans enigmes de la vida, de l'home i dels cosmos. El seu camp són els mecanismes

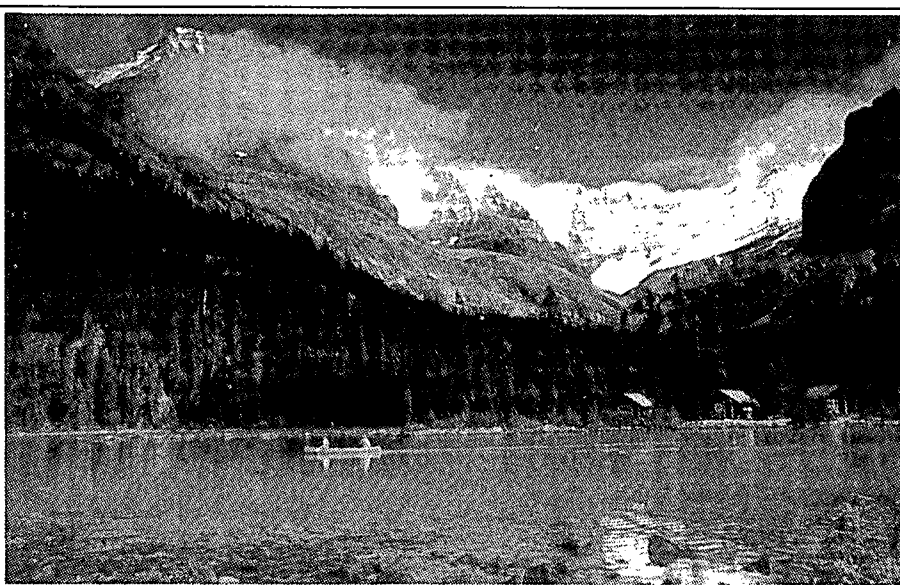
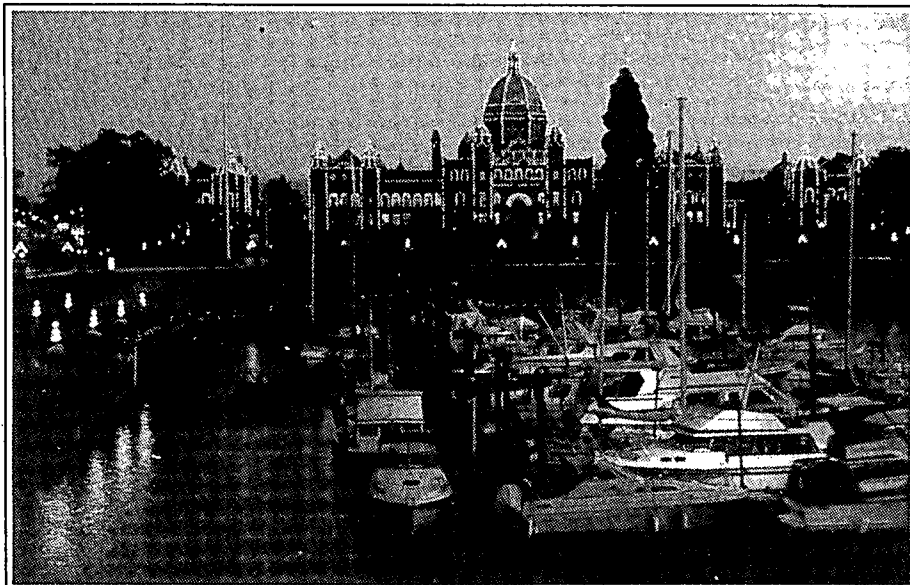
dels diversos processos físics i químics que explicarien l'esclat d'aquest fenomen complex i meravellós que en diem vida. La nostra fe cristiana, en canvi, ens endinsa en el misteri inabastable de l'acció creadora de Déu i ens mou a contemplar-la plens d'admiració i d'agraïment. La fe il·lumina les qüestions del significat i ens ajuda a comprendre que els dissenys de Déu són dissenys d'amor. La fe i la ciència, doncs, no tenen per què oposar-se, atès que els seus camps són diferents, i també complementaris. Aquesta és la visió que, lluny ja del'anacrònic científisme propi del segle passat, ha anat guanyant terreny poc a poc entre creients i no-creients. Entendre la ciència com un substitut secular de la fe en Déu no sols significaria caure en una perillosa simplificació, sinó que fóra un veritable gest d'idolatria. Quan la ciència, però, actua amb consciència clara que els seus límits no procedeixen només del territori que ella explora, sinó també del seu propi mètode, aleshores els cristians no podem sinó congratular-nos per la celebració de congressos com el que s'acaba de celebrar fa pocs dies a Barcelona.

Manuel Valls i Serra, director

VIATGE ALS

ESTATS UNITS / CANADÀ

«costa oest»

al Canadà:

Columbia Britànica

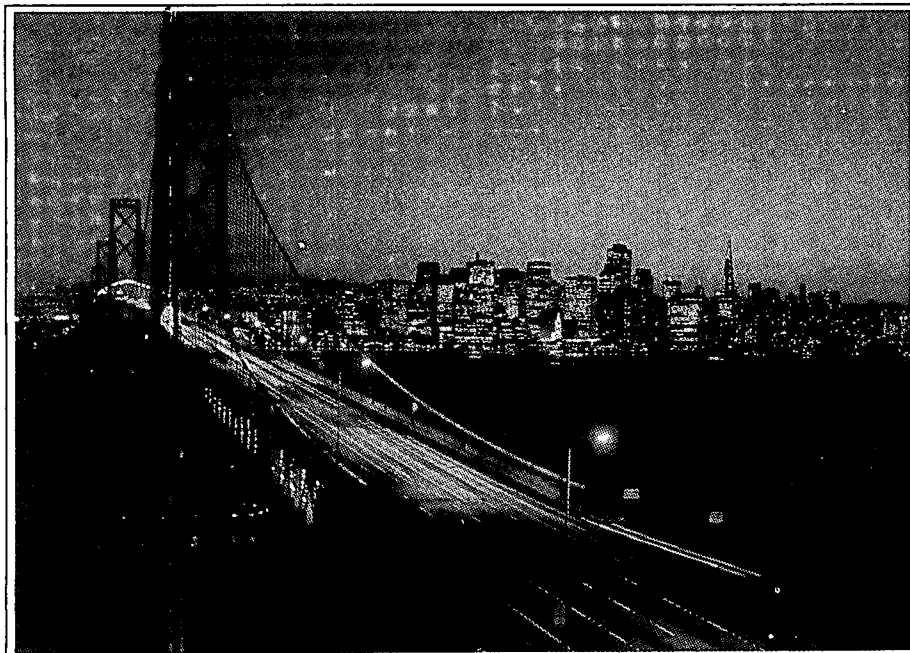
- Vancouver, la tercera ciutat del Canadà
- Vernon, en una important zona frutera
- Kamloops: cruïlla fluvial i comercial
- Victòria, a l'illa de Vancouver

Alberta

- Lake Louise, la joia de les Rocalloses
- Banff i Jasper, centres muntanyencs

algunes bel·leses naturals

- els llacs de Lake Country
- les muntanyes Rocalloses: mont Rodson
- les muntanyes Selkirk
- la vall i la gelera d'Athabasca

als Estats Units:

Califòrnia

- San Francisco: febre d'or en el record
- Los Angeles: «de pel·lícula» i realitat

Nevada

- Las Vegas, la capital mundial del joc

algunes bel·leses naturals

- a serra Nevada
- el parc i salt d'aigua de Yosemite
- els llacs de Mammoth
- el Grand Canyon del riu Colorado

Assistència tècnica Ultramar Express

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

EDITORIAL

Tres commemoracions

Sense caure en excessos historicistes que ens distreguessin dels signes del nostre temps, el record i l'anàlisi del passat són una font viva d'orientacions, de suggeriments i d'estímul per al nostre treball d'avui. Aquest estiu s'escauen a Catalunya tres aniversaris eclesials notables, de caràcter molt divers. Cada un té el seu missatge. Tots poden ser i cal que siguin motiu de reflexió col·lectiva per a la nostra Església. La seva celebració, encara, afavoreix els contactes i el mutu coneixement entre les nostres diòcesis.

El passat dia 3 de juliol, vam celebrar el centenari de la restauració de Ripoll. Aquest monument de l'art i de la història s'havia convertit en un munt de runes des que, el 1835, n'haguessin estat foragitats els monjos benedictins. El bisbe Josep Morgades n'emprengué la recuperació i la restauració, tot just ocupar la seu de Vic, l'agost de 1882. Onze anys després, el juliol de 1883, tenia lloc la nova dedicació de la Basílica, amb unes celebracions solemnes i vibrants. En el context de la Catalunya de la Renaixença, una restauració com aquella anava molt més enllà d'una simple recuperació artística. Enllaçava amb la voluntat de l'època que un dels més entusiastes impulsors de la restauració, el canonge Jaume Collell, explicava així, en el setmanari «La veu de Montserrat»: «defensar l'honor i l'interès de Catalunya, pro aris et focis —per Déu i per la pàtria!— aidant a conservar la llengua materna...». I el bisbe Morgades, en inaugurar les obres de la restauració, el 1886, va dir: «Anem a restaurar, no precisament el monestir de Ripoll, sinó Catalunya; la Catalunya sobria, treballadora, entenimentada, cristiana ans que tot i sobretot. Ara sorprèn, des de la nostra situació, aquell llenguatge i aquell tarannà. Però hi percebem, substancialment, un missatge de fortaleza, de presència popular, de fidelitat profunda. Ni el país ni l'Església havien arribat on —malgrat tot— han arribat, sense el gran esforç —que avui pot semblar una mica confús— d'aquella generació. Com va dir el bisbe Josep Guix, successor actual de Morgadas a la seu de Vic, en l'homilia de la Missa del centenari, «no ens aniria gens malament que en aquests instants en què l'atmosfera que respirem fa tuf de corrupció i és més aviat pessimista, crispada i pobra en ideals elevats, fòssim capaços de recollir la força que covava en l'aiguabarreig fervorós que embolcallà la restauració d'aquest monestir, ara fa cent anys.»

El primer d'agost tindrà lloc la celebració del quart centenari de la diòcesi de Solsona. La història d'aquesta seu és plena de vicissituds pel que fa al procés de la seva delimitació i a les incidències del seu manteniment. Ens recorda que la configuració del mapa eclesial català encara és plena de qüestions pendents... Però tot això fa referència només al marc exterior. Per dins, Solsona, al llarg de quatre-cents anys, ha consolidat la seva estructura diocesana, ha reeixit a encarnar l'Església de Jesucrist al cor de la Catalunya vella, ha obert camins d'inculturació de la fe en la nostra canviant realitat rural...

El 12 de setembre, finalment, la Seu metropolitana de Tarragona ens convida a fer memòria del cardenal Vidal i Barraquer, en el 50è aniversari de la seva mort a l'exili. A les envistes del proper concili de les diòcesis catalanes, és oportuna l'evocació de la figura insigne del «cardenal de la pau». Va ser l'home de l'obertura de l'Església davant els nous temps que significaren l'adveniment de la segona República espanyola i del primer Estatut d'Autonomia de Catalunya. Amb el seu «seny clar i mesurat» —en expressió de Carles Cardó afavorí la pastoral de conjunt a tot l'àmbit català. També va exercir una gran influència en l'Església d'Espanya: promovent la declaració col·lectiva de 1932 —el document episcopal de més categoria del segle, va dir Unamuno— i estant-se de signar la pastoral col·lectiva de 1937. Va ser el pastor de la concòrdia i de la fermesa. La lliçó de la seva vida i de la seva mort resta actual.

És una aspiració noble: una ètica comuna dins una societat pluralista, o una ètica civil, que en diuen uns altres; però ètica, al cap i a la fi, és a dir, no el pur civisme d'una normativa convencional per tal que el joc de la convivència no resulti gaire molest o perillós, ni una mera normativitat jurídica —la que prové solament de les lleis que es compleixen sense convicció, o quan no hi ha altre remei, o que s'esquiven quan hom pot fer-ho—, ni molt menys una normativa dels fets, que es poden manipular de múltiples maneres per justificar els consensos socials. Ha d'obeir instàncies superiors i més pregones, sustentades en criteris i valoracions sinceres que afecten la consciència de l'home.

¿Com arribar-hi? És aquest el problema i, pel fet de ser-ho, i dels que reclamen una solució més urgent en el nostre temps, hauria d'obrir possibilitats reals de reflexió, i d'acord, sobre els valors fonamentals i de sensibilització o educació de l'opinió pública per tots els mitjans legítims. ¿Per part de qui? Una altra dada per al problema, tot i que tanmateix ningú no se n'hauria de sentir exclòs: ens afecta a tots en aquesta hora que més d'un anomena de «anomia», és a dir, de manca d'orientacions per viure èticament a la societat.

Perquè, com s'ha escrit, «no hi ha supervivència sense una ètica mundial»; ni tampoc democràcia veritable, ni convivència social, ni realització de l'home segons la seva dignitat personal.

Per una regeneració ètica

■ José Delicado

Quan la raó filosòfica, i no diguem la teològica, ja no es considera vàlida per assentar els fonaments de la vida ètica, són unes altres forces les que ho intenten: les ideologies, el poder polític, els interessos utilitaris, econòmics i comercials, etc. L'errada del materialisme és no tenir en compte l'home com a subjecte espiritual: per la banda col·lectivista se'l buida com a subjecte personal i lliure, fent-lo peça d'una màquina; i pel costat del liberalisme individualista, també acaba tot sovint esdevenint un objecte, al qual hom mira de seduir per a la societat de consum. Són, potser, nivells diversos de degradació de la persona, però l'amenacen com a subjecte ètic per a la responsabilitat personal o la solidaritat. L'ètica que es propaga a la societat del benestar i de les llibertats, és disgregadora i sovint es converteix en una ètica de privilegiats, on els pobres hi compten ben poc.

Els poders públics tendeixen a definir l'ordre moral «de facto» mitjançant decisions força influents, si no compten amb una base o instància ètica que els condicioni més enllà dels avantatges polítics o utilitaristes de cada moment, per desconfiar de la raó ètica: «Les normes que regulen el capteniment no poden derivar mai de la raó, sinó de la volició humana», s'ha escrit, per afegir conse-

güentment: «el terme 'just' és sinònim de legal o legítim». Amb la qual cosa, hom pot arribar a justificar moltes accions, perquè quan es volen cohesionar certes decisions, malgrat que siguin lesives per a la dignitat de la persona humana, es necessita un grau elevat de consens en l'opinió pública, i el poder té ressorts per influir-hi. Ja sabem el que ha donat de si en el passat aquest «positivisme jurídic» sense frens ètics previs i superiors.

Quan la raó filosòfica, i no diguem la teològica, ja no es considera vàlida per assentar els fonaments de la vida ètica, són unes altres forces les que ho intenten: les ideologies, el poder polític, els interessos utilitaris, econòmics i comercials, etc.

Per tot això, és tant i tant necessària actualment la regeneració ètica. El camí és la moral de la persona i de la solidaritat, del subjecte responsable, a qui no es pot barrar l'obertura a la transcendència (per això, la llibertat de les consciències i la religiosa és un condicionant essencial) i al proïsme; es tracta de la persona autònoma en la seva dignitat intransferible i incoercible, però solidària i comunitària. Crear les bases socials i el clima per formar les consciències en aquest sentit, és una de les tasques més necessàries i urgents del nostre temps. Perquè allà on la moral es considera com a cosa supèrflua, la corrupció esdevé quotidiana, com l'herbam salvatge que va omplint la terra no conreada: és així com s'envaeixen cada cop més parcel·les de la societat, sense que els mateixos Estats n'estiguin immunitzats.

El papa Pau VI va advertir-ho a la «Octogesima adveniens»: «No pertoca a l'Estat, ni tan sols als partits polítics, que es tancarien dins ells mateixos, mirar

d'imposar una ideologia per mitjans que desembocarien en la dictadura de l'esperit, la pitjor de totes. Pertoca als grups establerts per vincles culturals i religiosos —dins de la llibertat d'adhesió que comporten—, desenvolupar en el cos social, de manera desinteressada i pel seu camí propi, aquestes conviccions últimes sobre la naturalesa, l'origen i el fi de l'home i de la societat».

L'Església té aquesta missió dins la societat, i la realitza d'una manera respectuosa, tot i que sense vacil·lacions ni ambigüitats, ans amb la confiança que li mereix l'Evangeli i el mateix Crist, a la llum del qual s'esclareix amb plenitud el misteri de l'home. «Aquesta oferta —diem els bisbes espanyols— no concorre de manera competitiva ni antinòmica, amb els sistemes morals sorgits de la raó rectament orientada de l'home, ni coarta els projectes ètics proposats per persones o grups socials. Al contrari, per tal com és Déu qui fonamenta la raó i la llibertat humanes, la proclamació per l'Església de la seva moral, integrada en aquesta tot allò que hi ha de bo i de vertader en les troballes i creacions dels homes. El disseny creador i salvador de Déu, en efecte, no cancel·la la justa autonomia, ans més aviat la propicia i la confirma».

José Delicado és arquebisbe de Valladolid

RESPIR

No de nosaltres, però nostre

Allò que tenim, allò que som, allò que valem, no ve de nosaltres, però és nostre. La gràcia, o la bondat, tot allò que ens ve de Déu, és ben nostre. Perquè ens ve de Déu i és nostre, no són coses per ser avarament guardades, sinó que han de ser esforçadament treballades i generosament compartides. És a partir d'aquí que hem d'entendre la paràbola dels talents, o la de les mines. He dit que han de ser treballades i compartides, però sé també que l'evangeli ens exhorta a treballar els talents rebuts: cinc, tres, o un de sol, per retornar-ne el guany aconseguit, i no ens diu res de compartir. Aquest retornar es fa, de tota manera, compartint, d'acord amb aquelles paraules de Jesús: Allò que féreu a un d'aquests petits, m'ho féreu a mi. Resumint: tot ens és donat, tot és nostre, tot ho hem de compartir, i compartint-ho ho retornem a aquell qui ens ho donà.

■ Miquel Estradé

Director: Manuel Valls i Serra

Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Coordínació: Josefina Picas i Pauné

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas; Núria Albert; Montserrat Albert; Josep M. Aragonés; Jordi Bassas; Pilarín Bayés; Pietat Campmajó; Oriol Camps; Pere Campàs; Salvador Cardús; Rosa Collell; Guillem Farré; Francesc Gamissans; Núria Giral; Joan Guiteras; Jordi Jorba; Pau López; Enric Graupera; Jaume Mora; Antoni Munné; Francesc Nicolau; Núria Oriol; Albert Pera; Tomàs Puntí; Jordi Roigé i Solé; Joan Salvador; Pere Tena; David Vidal; Pere Vives; Miquel Estradé; Francesc d'A. Picas; Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronai, TARRAGONA; Norbert Mirale, TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil,

ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Braut, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper. Compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2º.

Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impressió: Publiograf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30,

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes.

□ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Juglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Mª Carles i Gordó

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar Vilarrubies, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel Coromines, mossèn Joan Pujol i mossèn Manuel Valls

Secretari: Jaume Planas

Gerent: Jaume Roigé i Torreneguerós

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

**El discurs interpel·lador del papa
Joan Pau (i 4)**

Catequesi sobre religiositat popular

■ J. Carrera Planas

La presència del Papa al Santuari de la Mare de Déu del Rocío era tot un repte. El món «rociero», amb la seva enardida devoció a la imatge de la «Blanca Paloma», amb el seu culte als «simpecados», amb la seva «Hermandad matriz» i totes les altres —reconegudes o no— dins i fora d'Andalusia... és una mostra molt caracteritzada de religiositat popular. ¿Com hi entraria Joan Pau? Coneixem la seva facilitat per connectar amb les manifestacions obertes i massives de la fe, la seva valoració de les arrels populars catòliques, la seva sensibilitat mariana... Però coneixem, igualment, l'exigència dels seus plantejaments...

La realitat no va defraudar cap d'aquestes expectatives. El Papa va assumir joiosament l'encís de la festa: «Em sento feliç d'estar amb vosaltres, va dir, aquesta tarda tan bonica, aquí, en aquest paratge bellíssim d'Almonte i davant aquest beneït Santuari». I va oferir, al mateix temps, una catequesi clara i sense concessions, però cordialment inculturada, de la religiositat popular.

1. El primer punt d'aquesta catequesi va consistir a fer veure els dos vessants de la qüestió: «La vostra devoció a la Verge representa una vivència clau en la religiositat popular i, alhora, constitueix una complexa realitat sociocultural i religiosa». La constatació que fa el Papa d'aquesta complexitat és valorativa, mai despectiva. Valora, en primer lloc, «la tradició històrica, l'ambientació folklòrica i la bellesa natural i plàstica». En un segon nivell, valora també «els rics sentiments humans d'amistat compartida, d'igualtat de tracte, i tot el que la vida té de bell en el goig comú de la festa». Des d'aquesta valoració, mostra l'altre vessant, el més important: «Però a les arrels profundes d'aquest fenomen religiós i cultural, apareixen els autèntics valors espirituals de la fe en Déu, del reconeixement de Crist com a Fill de Déu i Salvador dels homes, de l'amor i devoció a la Verge i de la fraternitat cristiana que neix de saber-nos fills del mateix Pare celestial».

«Deslligar la manifestació de religiositat popular de les arrels evangèliques de la fe, reduint-la a mera expressió folklòrica o costumista, seria traïr la seva veritable essència»

2. En un segon punt, la catequesi papal adverteix, amb termes greus, d'un perill: «En efecte, deslligar la manifestació de religiositat popular de les arrels evangèliques de la fe, reduint-la a mera expressió folklòrica o costumista, seria traïr la seva veritable essència».

3. A fi d'evitar aquest perill, cal que la devoció mariana tradicional sigui «esclerida i alimentada» amb la paraula de Déu, amb l'oració perseverant i amb la recepció freqüent dels sagraments. El Papa invità a fer del Rocío «una veritable escola de vida cristiana».

4. En aquesta mateixa línia, el Papa va expressar la seva confiança que les «hermandades rocieras» donin «nova i autèntica vitalitat cristiana a la religiositat popular d'aquesta terra», «una més gran formació cristiana, una més activa participació litúrgica i caritativa»... que es tradueixin en un veritable dinamisme apostòlic.

5. El Papa va cloure aquesta catequesi amb una invitació a no refusar ni menysprear els valors cristians que són a la base de la devoció mariana. Al·ludí, especialment, al goig davant la vida, en la solidaritat contra tota forma d'egoisme, a la superació de la pobresa, de l'atur i dels vicis de la societat consumista que oblidia el sentit de Déu i la caritat autèntica.

I tot això, «en l'alegria de la vostra forma de ser»...

J. Carrera Planas és bisbe auxiliar de Barcelona

Moltes vegades em pregunto què significa el concepte de Déu per als joves d'avui. Una pregunta difícil, quan penso en el núvol espès que envolta la terra impedit tantes vegades el pas de la llum.

No hi ha, al meu parer, una resposta absoluta si no es desglossa una mica el tema i l'interrogant s'enfoca sota diferents angles. L'època és massa complexa.

Si ens cenyim a la nostra civilització occidental, la catalogada teòricament dins de la religió cristiana, amb l'Església catòlica com a majoria, jo diria que per a la joventut en un gran percentatge Déu és gairebé el no-res.

Infestada de materialisme, consumista fins al moll de l'os, Déu és un concepte del qual els joves n'han sentit parlar, molt o poc, en qui creuen a estones quan les coses no els van bé, o la dificultat i la desgràcia apareixen en les seves vides, però del qual prescindeixen olímpicament en la voràgine de la seva activitat diària que els impedeix de trobar temps per aturar-se i pensar en una cosa tan abstracta i llunyana. Senzillament és un tema que no els interessa.

I no parlem de quan la seva Església els associa Déu amb la moral o els ritus establerts. Aleshores per als joves, i continuo parlant d'un important percentatge d'ells, Déu no solament és una cosa que pot o no existir, això és marginal dins de la seva prioritat de valors, sinó que es converteix en una idea que s'ha de combatre i contra la qual poden donar curs a la seva agressivitat. Un Déu creador de cels i terra no és molest, no els impedeix de cremar la seva vida devorant frenèticament tot el que és al seu abast. Però un Déu que prohibeix, que exigeix, que castiga o premia, és una cosa totalment inadmissible i refusable.

La joventut creient acostuma a néixer d'una família creient. I encara que tot al llarg de la vida vagi amollant llast de moltes ideologies imposades, supèrflues o fins i tot fonamentals, allò que nia en el fons de l'ànima acaba alçant el cap més aviat o més tard.

I la joventut agnòstica, passota, per utilitzar el terme col·loquial del moment, ho és perquè a la seva família i des de la seva infantesa no ha mamat Déu.

En una paraula: en la nostra societat occidental anomenada opulenta, de religió cristiana, hi ha una joventut majoritària que viu sense Déu a causa de tots els factors abans esmentats. En els quals precisament la família s'ha anat diluint en aquest brou de cultiu que és aquesta opulència, generadora d'egoisme, en què Déu no hi té cabuda, i en el contrast social i ambiental que engendra marginació i desesperança. I al mateix temps, coexistent amb ella hi ha aquesta altra joventut silenciosa, superadora de tants condicionaments externs, que té Déu com a part fonamental de la seva vida, en una recerca generosa i constant de l'absolut.

Una joventut segons el disseny de Déu

D'altra banda, no es pot oblidar la joventut d'altres civilitzacions, religions, latituds i societats. Probablement Déu és molt més important per als joves islàmics, hindús, i fins i tot animistes ancorats en la religiositat atàvica, que per a la nostra joventut anomenada cristiana. La idea del sobrenatural, l'arrelament de l'ancestralitat familiar, la fe en què han estat educats, els porta a una profunditat d'esperit molt propera a Déu.

I ara ja, per acabar amb aquesta breu anàlisi a la meua primera pregunta, vull preguntar a Déu com voldria Ell que encaixés aquesta joventut en els seus

El Déu de la joventut

■ María Teresa Conde Rosales

Afortunadament, això és només una cara de la moneda. La cara fosca de la joventut sense Déu. La que viu dins d'aquesta boira espessa i obscura...

L'altra cara, lluminosa i compensadora

L'altra cara és totalment distinta. Llumínosa i compensadora, amb els raigs de sol travessant aquesta boira. La qual equilibra aquesta ecologia esperit-màteria que forma part de l'ésser humà.

És la d'una joventut que fa molt menys soroll però el nombre dels quals augmenta de dia rera dia, que no sols creu en Déu sinó que l'estima de veritat. Amb un amor profund i sincer que la compromet a lluitar per Ell a través dels seus germans, que coneix Déu que viu en comunió amb Ell i sap el que és l'oració. Que ha experimentat la seva presència i ha inclòs aquesta presència en la seva vida. Que xifra la seva existència en aquesta motivació immensa, transcendent. Que s'integra en la seva Església i accepta les regles del joc. Que pot ser feliç o desgraciada però que du dintre seu aquesta força sobrenatural de la creença incubada en l'amor.

Aquesta joventut també existeix, també lluita, també treballa. Però d'una altra manera. A la manera de Déu.

I aquí s'imposa un altre interrogant. ¿Què allunya els joves de Déu i què els du cap a Ell?

La riquesa pot allunyar-los de Déu, i així es, malauradament en molts casos. Ja que la riquesa suposa renunciar-hi en el cor, perquè hi càpiga Déu.

La pobresa també els allunya, sens dubte, ja que la fam engendra odi i Déu és el seu primer destinatari, com a causa i principi d'una existència miserable als seus ulls.

La intel·ligència és un factor que en uns casos porta a Déu i en altre en fa renegar. De la intel·ligència neix l'orgull, i l'orgull converteix la joventut en autosuficient i crítica. En té prou amb ella mateixa i no necessita Déu. Però també la intel·ligència els fa veure la seva petitesse, i uns altres troben en Déu aquest element que els fa grans dins d'ella.

L'educació i la cultura són una peça clau per enfocar la qüestió. Segons sigui aquesta educació i la cultura que d'ella deriva, els joves es decantaran per una o altra part. Els de la negació o la indiferència, i els de la creença i l'amor.

Però sobretot hi ha una cosa per damunt de tota circumstància que és pedra angular per a la joventut. Una cosa tan passada de moda, gastada i menyspreada avui dia, però des de sempre i per sempre, tan essencial. La família.

dissenys per a la humanitat.

Imagino que la resposta pot ser molt curta: els joves haurien de ser un planter de fe en la realitat divina, una torxa d'esperança en aquesta realitat de què formen part, una flama d'amor que cremés a l'unison amb aquesta mateixa realitat. És a dir, un esborrany, un propòsit, de les tres virtuts dites teològals, que a través de la vida es convertís en pedrera d'una fe sense fisures, d'una esperança absoluta, i d'un amor total.

En aquest Déu que és el Tot i que ho donat tot per integrar-nos en la seva essència. Aquesta essència, que si Ell vol i nosaltres aportem la nostra voluntat, arribarà un dia a ser la nostra.

I per aconseguir aquesta finalitat que inèvitament ha de passar per la mort, és inevitable també que comenci, si és possible, en la joventut. Déu hauria de ser Déu per a ella des del principi. La joventut és des de sempre el principi de la realitat de la seva creació.

Els joves haurien de ser un planter de fe en la realitat divina, una torxa d'esperança en aquesta realitat de què formen part, una flama d'amor que cremés a l'unison amb aquesta mateixa realitat. És a dir, un esborrany, un propòsit, de les tres virtuts dites teològals, que a través de la vida es convertís en pedrera d'una fe sense fisures, d'una esperança absoluta, i d'un amor total

«L'ànima del jove ha de ser com l'aigua transparent», he llegit en algun lloc. I jo afegeixo que perquè en aquesta aigua es reflecteixi en el cor de Déu. Només l'ànima jove és transparent. Els anys van acumulant la turbulència del sofriment, l'opacitat de l'egoisme, el llot del desèncis. És difícil, i a voltes gairebé impossible, que en l'ànima d'un adult penetri l'Amor, amb majúscula, que és en realitat el concepte de Déu.

«Els núvols no són més que la pols que aixeca el pas dels peus del Pare», és una cosa escrita per algú i fotocopiada en la memòria. D'aquí la deducció que els núvols que enterboleixen el nostre horitzó, són el signe que Déu passa continuament per les nostres vides. Des de la joventut fins a la fi.

Per això Ell vol una joventut amb els ulls oberts, que vegi a través dels núvols, que compregui que aquests núvols són la pols de la seva presència, i que visqui plenament en el seu cor la felicitat de saber, que més enllà dels núvols, hi ha la Llum.

María Teresa Conde Rosales és escriptora

Als periòdics del 9 de juliol, aparegué una entrevista amb un malalt tetraplègic que està enllitat des de fa 25 anys. Ramón Sanpedro no és un cas rar, ja que és un dels centenars (o milers) que es troben, per una o altra raó, immobilitzats al llit. Els dies anteriors, les diverses cadenes de ràdio i televisió havien preparat el camí. La notícia és la sol·licitud als tribunals de justícia «que se l'autoritzi per aconseguir substàncies que li permetin posar fi a la seva vida i no es castigui els qui les hi facilitin». Ramón Sanpedro rep la col·laboració de l'Associació pel Dret a Morir Dignament de Salvador Panikkar (així ho sembla ja que l'esmentada Associació, apareix diverses vegades amb telèfons de contacte). El nom que s'aplica a la sol·licitud de Ramón Sanpedro a totes les notícies de ràdio i televisió és la d'EUTANÀSIA.

Fins aquí els fets, segons els expliquen els mass-media. Malauradament, per desconeixement dels interessats o, potser millor, per interessos específics de la campanya orquestrada, es parla d'Eutanàsia quan, en realitat, es tracta d'un cas de sol·licitud d'autorització legal pel suïcidi i per a la col·laboració en aquest. Cosa que, evidentment, ni des del punt de vista legal, ni des de la perspectiva moral o ètica, pot anomenar-se Eutanàsia. L'Eutanàsia és exclusivament «una acció o omissió que accelera la mort d'una persona que és a punt de morir». Dintre l'Eutanàsia hi ha múltiples situacions amb valoracions morals diverses que no crec que sigui el moment de tractar-les.

El veritable objectiu de la seva sol·licitud

Com ja podem deduir dels fets presentats, en el cas Ramón Sanpedro, no es tracta d'una persona que «és a punt de morir», ja que de la campanya de premsa es dedueix que el problema és que, en la seva situació, pot continuar vivint els mateixos anys que si estigués fora del llit, i com que té 50 anys, n'hi resten uns altres 25 (o 35) d'esperança de vida. Aquí

L'objectiu de la sol·licitud de Ramón Sanpedro no és una mort digna, sinó acabar amb una vida a la qual no troba sentit, donades les circumstàncies que li ha tocat de viure

no es tracta, doncs, d'accelerar una mort imminent, sinó d'acabar amb el sofriment mitjançant la mort del que pateix (com en els animals domèstics). L'objectiu de la sol·licitud de Ramón no és una mort digna, sinó acabar amb una vida en la qual no troba sentit, donades les circumstàncies que li ha tocat de viure. Dels fets explicats es dedueix clarament que Ramón

trobar treball en el futur, o un malalt de SIDA, o un deprimit incurable, o un jove enamorat desesperat, o un habitant del Sahel, etc? Això no és ficció ja que, recordem que a Alemanya l'ajuda al suïcidi ja no és penada com a delictes.

Realment vivim voltats de persones que pateixen, i nosaltres mateixos patim més del que vol-

que sembla que mai no s'acaba (els minuts es fan anys).

És important que els cristians tinguem consciència que, davant les idees que ens envolten (i que ens envoltaran cada vegada més en el pròxim futur gràcies als grups que tenen com a objectiu la propagació d'aquest tipus d'idees), tenim una resposta a aquestes situacions, tant quan ens toca viure-les, com quan hem de transmetre-les a tercers. Els cristians tenim una resposta al misteri de dolor i de la mort, sobretot quan vivim el sofriment en la nostra carn. I hem de proclamar-ho pels carrers i places, ja que és Crist qui ens aclareix el misteri del dolor humà.

les envolten. «Els malalts evangelitzen» fou el lema d'un recent Dia del Malalt. Els exemples són abundosos. Només esmentaré Feli, una dona de la Barceloneta, que, immòbil en el seu llit des de fa molts anys, porta una activitat evangelitzadora incansable en el barri, fins i tot amb cues de gent que van a veure-la, i la francesa Marta Robin, morta recentment, que des del seu llit, durant tota la seva llarga vida va dur a terme una incansable tasca evangelitzadora i fundacional (diversos moviments o grups eclesials foren fundats, inspirats o animats a néixer per ella), essent una de les persones que més ha revolucionat l'Església de França. I tot això, sense moure's del seu llit al seu poblet. Qui no entengui tot això que passi alguna tarda de diumenge al Cotto-lengo. El problema pràctic és com viure el sofriment cristianament. Quan hi estem immersos, ens és difícil veure més enllà del nas. Però tot sofriment comporta una Gràcia. Si ens obrim, en l'absurd del sofriment, a l'acció de l'Esperit, a poc a poc, a vegades després d'un llarg procés que pot portar-nos a una mena de destrucció existencial total (una mort en vida, una mica com la de Ramón), el

Una resposta a Ramón Sanpedro

■ Alberto Monche Maristany

acusar una pèrdua del sentit de la seva vida com tots els deprimits. En realitat, el problema de Ramón no és que la seva vida tingui o no sentit, sinó que el seu sentiment de frustració existencial (que és un tipus de situació depressiva causada per motius existencials, en concret, una depressió antropològica molt estudiada per Viktor Frankl i l'escola de Logoteràpia) li impedeix de donar sentit a la seva vida. Ramón, diu, que no veu sentit a una existència viscuda en les seves circumstàncies; no veu sentit al seu sofriment; no veu cap valor en la seva existència en el qual fonamentar el seu sentit de la vida; ell es confessa no-creient encara que, en el seu estat, podria dubtar-se que ho sigui realment.

Des d'un punt de vista merament legal, si plantegéssim el dret a la vida com a quelcom supeditat a l'absència de sofriment, i s'autoritza judicialment una persona a facilitar a una altra les substàncies que li permetin de treure's la vida en aquests casos, s'obriria la caixa de Pandora realment espantosa ja que, ¿qui pateix més: un tetraplègic incurable de 50 anys, o un pare de la mateixa edat en atur i amb poques possibilitats de

driem. És veritat que a estones no patim, però cal que siguem conscients que «l'absència de sofriment, a fi de comptes, és un estat transitori de la vida humana... que res de bo no presagia». Si el sofriment és de per si, de manera objectiva, una raó per a l'autorització del suïcidi legal (o interrupció de la vida en base al supòsit de gran sofriment d'una persona que no s'ha de morir imminentment); si manca el sentit de la vida (depressió o frustració existencial) és un fonament per al dret legal al suïcidi; si... etc.; la vida haurà deixat de ser el bé primordial a protegir per la llei.

Una resposta al misteri del dolor

El sofriment de qualsevol tipus, enfronta l'home al sense sentit, a l'absurd (vegi's el llibre de Job). L'home s'experimenta com a cridat a la felicitat; a l'home sempre li sembla que el sofriment no té res a veure amb ell; el viu com aliè, com d'un altre. De manera natural no l'acceptem com a part de la nostra creaturitat (...al contrari que l'animal); no té sentit en si mateix; és com una mort a terminis que congela el temps i

Crist no solament comparteix el sofriment amb nosaltres, sinó que el viu com quelcom que, misteriosament i escandalosament, té valor; que pot, fins i tot, tenir el màxim valor. Crist, amb el seu sofriment, ens obre el camí de la divinització; fa la humanitat accessible al Pare; i permet que

Els no creients no ho poden entendre, ni acceptar. Però que el fet que l'única sortida sigui la aniquilació «digna», ja revela per si mateixa la profunda inhumanitat de la solució

assolim la plenitud del nostre ésser. El seu sofriment no és un camí ple de dolorisme carrincló, sinó un dolor que porta en germen el goig i l'alegria de la plenitud. El seu sofriment a la creu, a través de la seva mort, és el camí de la Resurrecció que recorre per i per a nosaltres. Tanmateix, no el recorre sol, l'acompanyem tots amb els nostres sofriments individuals, sempre que els visquem oberts a la resurrecció.

Quan els malalts ens evangelitzen

Tots hem conegut casos de gent que en situacions espantoses viuen, de manera natural, vides profitoses per a tots aquells que

Pare ens comunica la seva Vida Divina, que ens permet d'experimentar ja en vida, d'alguna manera, la Resurrecció. En aquest moment, el sofriment s'il·lumina i la creu deixa de ser la meua creu per ser la creu única i eterna del Crist sofrent, que jo comparteixo. El meu sofriment deixa aleshores de matar-me i es transforma en font de vida per a mi mateix, i de redempció del món.

Els no-creients no ho poden entendre, ni acceptar. Però el fet que l'única sortida sigui l'aniquilació «digna», revela per si mateixa la profunda inhumanitat de la solució. Dono gràcies per conèixer un altre camí.

Alberto Monche Maristany, és advocat

Cartes al Director

◆ La Mare de Déu marinera

Sr. Director:

El proper 16 de juliol, a les localitats costaneres de tot el litoral peninsular —milers de milles de recorregut— té lloc un ritual únic viscut sota les múltiples peculiaritats que el folklore de cada indret presenta.

L'ocasió: celebrar la festa de la patrona de mariners i pescadors, la festa dels homes de la mar, la de la seva patrona, la Mare de Déu del Carme. Qui els auxilia sempre en els moments de perill, qui els consola en les hores amargues, el far que els orienta. I ells, els seus fills, en aquesta, la seva festa, la passen pel mar en aquella cerimònia igual i diferent segons la visquin les gents del nord, del sud o de llevant.

A primera hora del matí, els carrers dels pobles s'alegren amb la música: bandes municipals, guitarres, castanyoles, gaites o «txistularis». Tots anuncien als veïns que ha arribat el gran dia. La Mare de Déu els espera a l'església, a l'ermita, a la catedral. El moment culminant és la processó marinera. La Mare de Déu del Carme és pujada a la barca que li correspon cada any, ornamentada amb flors, surt del port i es passeja pel mar. En alguns llocs fa escala a l'altra banda de la ria i és acompanyada per totes les embarcacions del port i de les rodalies: pesquers, botes de rem, embarcacions de competició... Al seu pas, sonen les sirenes de vaixells grans i petits. Des de terra estant, milers de mocadors s'acomoden i canten.

A la tornada, els balls de cada lloc la festegen. Allà hi ha els

pescadors vestits de blanc, bandes de diferents colors creuant-los el pit i mocadors florejats a la cintura, creuant els seus arcs d'eucaliptus ornamentats amb flors.

Els mariners de Santurce tenen a gala el nomenament de patrona de la Mare de Déu del Carme per Pius X el 1907. Diu la llegenda que rescataren la imatge d'un incendi a Sestao, on residia, i la portaren per la ria al seu nou destí: Santurce. Allà són els «txistularis» els qui posen ritme a la festa.

Enguany, a casa nostra la celebració de la festa de la Mare de Déu del Carme és tènida de dol per la mort sobtada de les onze persones que recentment deixaren la seva vida a la mar. Segur, però, que com a Mare les ha acollit al seu si.

CATERINA PUJOL

ACUDIT

BARCELONA

• **10a MOSTRA DE FOTOGRAFIA JOVE.** - Organitzada per l'Institut Català de Serveis a la Joventut, del 19 al 29, exposant les obres premiades i els accésits, a la Sala d'Art Jove Lola Anglada (c/ Viladomat 271, 08029 Barcelona).

TARRAGONA

• **SANTES CREUS: XIX CICLE DE CONCERTS DE MÚSICA CLÀSSICA.** - Organitzat per la Fundació Obra Cultural Santes Creus, dissabte 17, a les 22.15h, actuació de The Prague Philharmonic Festival Orchestra, amb obres de Smetana, Mussorgski i Dvorak; dissabte 24, a les 22.15h, actuació del Quintet de Vent de l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure, amb obres de Danzi, Milhaud, Mozart i Taffanel.

• **MÚSICA AL MONESTIR DE VALLBONA.** - Amb motiu del

10è aniversari de la inauguració de l'orgue, diumenge 18, a les 18h, a l'església del monestir, concert de l'organista alemany Andreas Schröder, amb obres de Correa de Arauxo, Lidon, Casanovas, Beethoven, Morandi i Bach.

• **MONTBLANC: CONFERÈNCIA SOBRE L'ORGUENERIA CATALANA I CONCERT.** - La conferència serà, a càrrec del mestre orguener Gabriel Blancafort, dijous 22, a les 20.30h, al Museu-Arxiu de Montblanc i Comarca (c/ Josa 6). El concert d'orgue, dissabte 24, a les 22h, a l'església de Santa Maria, a càrrec dels participants del XIV Curs Internacional d'Interpretació, provinents de França, Holanda, Suïssa i Estat Espanyol, i del professor Josep-Maria Mas i Bonet, amb obres de compositors portuguesos dels segles XVI-XVIII.

LLEIDA

• **PELEGRINATGE A TERRA SANTA.** - De les parròquies del Baix Segre i Lleida, del 5 al 12 de setembre. Informació: tel. 78-00-41 (Josep Molet, a Seròs) o 26-86-28 (Mn. Farré, al bisbat).

SOLSONA

• **XVII APLEC AL SANTUARI DE LA NOU.** - Amb malalts i minusvàlids dels bisbats de Vic i Solsona, diumenge 25.

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convalescències. Boques places. Tel. 427 44 53.

Curs per animadors en la Pastoral Juvenil

2a. Convocatòria Curs 93-94

INTRODUCCIÓ

El pla pastoral diocesà «Identitat, Comunió, Evangelització», assenyalava com a primera conclusió operativa de l'evangelització de la joventut, l'assegurar la dimensió formativa dels joves al si dels moviments diocesans i dels altres grups. Aquesta referència evoca tota una pluralitat de realitats juvenils per les quals era urgent facilitar-los-hi una eina de formació. Els grups demanen la presència d'animadors-res que tinguin la capacitat no solament de connectar amb els joves, sinó també de dinamitzar els seus grups. Animadors que sàpiguin acollir, però també projectar. Animadors que sàpiguin escometre amb maduresa la tasca que se'ls confia.

Formar aquest tipus d'animadors és l'objectiu d'aquest curs que presentem projectat i realitzat des de l'Escola de l'Esplai, però que compta amb un ple suport diocesà.

MONS. JOAN CARRERA I PLANES, Bisbe Auxiliar de Barcelona

OBJECTIU

Aquest curs pretén ser un servei de formació i una possibilitat d'encontre per aquells animadors o responsables d'animadors que treballen amb joves assumint la responsabilitat de desvetllar i fer madurar la vivència de la fe cristiana d'aquests.

DESTINATARIS

Persones a partir dels 19 anys, amb tasques encomanades dins la pastoral de joves: animadors de grups d'adolescents o joves, coordinadors o dirigents, animadors de grups de post-confirmació, animadors en la fe de centres d'esplai, animadors de centres juvenils...

CONTINGUT

1. Els joves i el Medi (en quina realitat educarem en la Fe)

2. L'Evangelització

3. Educació en la Fe, Evangelització i Pastoral de Joves

VALOR: 12 crèdits.

MODALITAT: dissabtes matí més quatre matins de desembre en període de vacances de Nadal.

DIES:

16, 23 octubre
6, 13, 20, 27 novembre
11, 18, 27/28/29/30 desembre
8, 15, 22, 29 gener
5, 12, 19, 26 febrer
5, 12, 19 març

LLOC:

Escola de l'Esplai-2
Carolines, 10 - Barcelona
(Metro Fontana - Línia 3)

HORARI: de 10 a 14 h.

PREU: 25.000' ptes.

ESCOLA DE L'ESPLAI DE BARCELONA

Numància, 149-151 08029 Barcelona
Telèfon (93) 410 16 02
Dilluns a divendres de 10 a 13 h. i de 15 a 20 h.
Dissabtes de 9 a 14 h.

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació SOS Kinderdorf International (adherida a la UNESCO)

Què ÉS l'Aldea Infantil SOS?

Una obra social privada, políticament independent, que es manté amb les contribucions voluntàries i amb les donacions dels seus amics arreu del món.

Què VOL l'Aldea Infantil SOS?

Establir a tots els països del món una Aldea Infantil SOS amb els seus corresponents centres socials: jardins d'infants, escoles, Aldees Juvenils i tallers d'aprenentatge. Les Aldees Infantils SOS volen proposar un model d'educació moderna per a infants orfes i deseparats. Aldees Infantils SOS és una idea aplicable a tots els pobles.

Què FA l'Aldea Infantil SOS?

1. L'Aldea Infantil SOS proporciona una nova llar als infants deseparats.

2. Els acollits viuen a cura d'una mare d'Aldea Infantil SOS, en una comunitat de vida similar a la d'una família, la família de l'Aldea Infantil SOS. Cada una d'elles està composta per infants de diferents edats i d'ambdós sexes.

3. Cada família d'Aldea ha-

bita la seva pròpia casa. La mare SOS dirigeix la seva llar i es troba emparada per la comunitat de l'aldea i el seu director.

4. Els infants atesos són educats en la seva pròpia religió i cultura. La meta de l'educació en la integració de l'infant en la societat en la qual viu.

5. Els infants reben l'ajut i col·laboració de l'Aldea Infantil fins que puguin independitzar-se sense importar l'edat en la qual això es produeix. Però l'Aldea Infantil SOS on viuen, serà sempre la seva llar.

ON hi ha Aldea Infantil SOS?

El 1990 hi havia 319 Aldees Infantils SOS arreu del món esteses per Àfrica, Europa, Llatinoamèrica i Nord-amèrica. Les Aldees Infantils SOS han creat també 370 centres socials: llars d'infants, Escoles Hermann Gmeiner, Aldees Juvenils, tallers d'aprenentatge, centre d'orientació per a mares, hospitals i granges. En les regions afectades per catàstrofes naturals es creen menjadors d'emergència, aldees de tendes de campanya i ambulatoris.

Dolores, Joaquín, Pedro.

Si hi estàs interessada truca, si et plau al tel.: (93) 417 75 39

VATICÀ

La salut del Papa

Sobre la salut del Papa i el seu ingrés, de dues hores, al policlínic Gemelli de Roma el passat 2 de juliol, el director de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu, Joaquim Navarro-Valls, facilità el mateix dia aquest comunicat:

«Divendres dos de juliol, cap a les vuit del vespre, el Sant Pare ha estat ingressat al policlínic Agostino Gemelli de Roma, per sotmetre's a un examen tomogràfic computeritzat (TAC) de l'abdomen, en el marc dels controls clínics efectuats periòdicament.

L'examen —com totes les proves fetes després de l'operació quirúrgica del 15 de juliol de 1992— ha donat un resultat normal.

L'examen ha estat efectuat a la nit, per respectar els compromisos que el Sant Pare tenia durant la jornada d'avui, i també per no alterar la rutina hospitalària.

El Papa ha retornat al Vaticà a tres quarts menys cinc de 10, i demà ja farà l'horari normal d'audiències i de feina.

La tarda del dimecres 7 de juliol, Joan Pau II deixarà la Ciutat del Vaticà, per passar a Lorenzago di Cadore el període de breus vacances que fa cada any.

El diumenge 11 de juliol dirà la Santa Missa a dos quarts d'onze, seguida de l'Angelus, a Santo Stefano di Cadore. Tot seguit visitarà una residència d'ancians, que duu el nom de Joan Pau II». (SIC)

L'Església i l'Any Internacional de la Família

El papa Joan Pau II ha anunciat, durant la celebració a Roma del Family Fest 93, que l'Església catòlica celebrarà arreu del món l'Any Internacional de la Família entre el 26 de desembre de 1993, diada de la Sagrada Família, i la mateixa festa de l'any 1994. Aquesta celebració coincidirà d'aquesta manera amb la de l'ONU, que ha declarat l'any 1994 com a Any Internacional de la Família. Joan Pau II ha remarcat com un objectiu d'atenció especial durant aquest any que ve, «les famílies que viuen en pobresa, o enmig de guerres, que es veuen obligades a sortir del seu propi país, les que són visitades pel dolor i per sofriments diversos. Cadascú ha de comprometre's a oferir suport i solidaritat a les famílies que travessen moments de crisi». (F.C.)

Joan Pau II rep la Federació bíblica catòlica

El Papa va rebre el 21 de juny els membres del comitè executiu de la Federació bíblica catòlica. En el seu discurs, Joan Pau II ha assenyalat la dimensió ecumènica del treball que fan. «La certesa que Nostre Senyor continua parlant als seus deixebles, per mitjà dels textos inspirats, conté una

Joan Pau II, als membres del «Centre d'Estudis per a la Conciliació Internacional»

Dret d'intervenció humanitària

El dia 1 de juliol, el Sant Pare rebé en audiència 110 membres del Centre italià d'Estudis per a la Conciliació Internacional, creat fa 50 anys, i va centrar el seu discurs en la crisi dels drets humans, i en l'educació necessària perquè s'arribi a un ordre mundial autèntic.

Assenyalà que una característica comuna en el «desenvolupament i l'evolució de les organitzacions internacionals», i en la seva aparició dins la comunitat internacional, ha de ser el «disseny progressiu d'un ordre internacional fonamentat sobre el reconeixement dels drets de l'home».

«El banc de proves d'aquest avenç decisiu en el camí de la civilització —afegí el Papa—, és el reconeixement del dret-deure de la comunitat mundial d'intervenir en aquelles crisis on es violen sistemàti-

cament les exigències bàsiques de la humanitat».

Fent esment a la seva intervenció en la Conferència Internacional sobre la Nutrició, el desembre passat, Joan Pau II va remarcar que «la consciència de la humanitat, ara sostinguda per les disposicions del dret internacional humanitari, demana que sigui obligatòria la intervenció humanitària en les situacions que comprometen greument la supervivència dels pobles i dels grups ètnics».

Quant a l'aspecte educatiu, concloué, «un autèntic ordre mundial no pot progressar si cadascú reivindica el propi dret, oblidant que a aquest li pertoca sempre un deure, exigint per l'equivalent dret de l'altre. No hi pot haver pau veritable si la lògica del dret no s'harmonitza amb la de la solidaritat». (SIC)

força especial per refermar els llaços fraternals entre els catòlics i els membres de les altres Esglésies i comunitats cristianes», deia el Sant Pare. (APIC)

La Jornada Mundial de la Joventut i les vacances

Abans del rés de l'Angelus, el dimecres 2 de juliol, el Sant Pare enraonà de les celebracions de la Jornada Mundial de la Joventut a Denver (EUA), i va demanar als fidels que s'unissin a ell en la preparació d'aquella «gran experiència eclesial».

«A Denver, s'hi aplegaran joves de tota raça i cultura, per donar al món un senyal de confiança, en un moment històric turbulent per tensions i guerres sagnants, pel desferment de la intolerància, capaç de posar en perill la unitat i la pau del món».

El Papa afegí: «Es donaran la mà, unint els colors de la pell i de

les senyeres nacionals, la varietat de les cultures i de les experiències, afermades per l'única fe en Jesucrist. Formaran un cercle d'amistat immens, que abastarà la humanitat sencera en una abraçada de pau, per construir una tanca infranquejable enfront de tota forma de violència».

Joan Pau II va concloure l'Angelus parlant de la necessitat de «tornar a descobrir el valor del repòs, de la natura, de l'alegria que comporta l'amistat, de la solidaritat gratuïta». I confià als presents que ell mateix se'n aniria al nord d'Itàlia, «per reposar uns quants dies a la muntanya». (SIC)

Reacció del Vaticà a l'atac americà contra Bagdad

El Vaticà va reaccionar, tot i que amb diplomàcia, a l'atac americà contra el quarter general dels serveis secrets de Bagdad. En un comunicat fet públic per la

sala de premsa de la Santa Seu, el Vaticà deplorava les pèrdues de vides humanes innocents i instava a establir el diàleg entre els Estats Units i l'Iraq, remarcant que «aquesta és l'única via cap a la pau».

El comunicat revela que «la Secretaria d'Estat no pensa pronunciar-se sobre el fet», perquè ignora, de fet, les raons que poden haver provocat l'atac. El bombardeig americà sobre Bagdad, fet des dels navilis de guerra, que van llançar 23 míssils «Tomahawk», va fer sis morts i una dotzena de ferits, segons fonts iraquianes.

Per la seva banda, Ràdio Vaticà va recordar que, «al marge de raons i malentesos, les represàlies americanes tenen el risc d'obrir noves tensions al Golf i de fer fracassar els esforços fets per millorar les relacions entre tots dos països, des que es va establir la nova administració democràtica a Washington». La ràdio s'ha fet ressò de les crítiques fetes pels països àrabs d'Àfrica (Libia, Egipte i Sudan).

te i Sudan).

«L'Osservatore Romano» dedica també espai a l'atac americà, remarcant sobretot la reacció negativa que aquest ha produït en la Lliga àrab. (APIC)

Dèficit econòmic de la Santa Seu

1992 ha estat un «bon any» per a les finances del Vaticà. El responsable dels afers econòmics de la Santa Seu, ha anunciat un dèficit de «només» 350 milions de pessetes, quan les estimacions havien previst que s'arribaria gairebé als 1.400 milions. Aquest resultat es deu sobretot als canvis en la cotització de les divises, i a la devaluació de la lira italiana, segons ha explicat el cardenal Edmund Szoka, president de l'organisme dels afers econòmics de la Santa Seu. El Vaticà rep contribucions de tots els bisbats, de les institucions religioses i d'altres fundacions. El resultat d'enguany s'ha qualificat d'excel·lent, i es creu que al 1993 els resultats no seran gaire diferents. (La Croix)

Ara, tothom acusa el Vaticà

Roland Dumas ha qualificat de «evidentment vergonyoses», les responsabilitats d'Alemanya, i també del Vaticà, en l'acceleració de la crisi a l'ex-Iugoslàvia. L'antic ministre, justament d'affers estrangers, dels governs socialistes francesos que no van fer res en el seu dia per prevenir i aturar aquest conflicte, ara ha fet aquestes declaracions al fòrum de Trans-Montana (Suïssa), i ha acusat la Santa Seu pel fet que el gener de 1992 va reconèixer Croàcia i Eslovènia. El secretari d'Estat americà Warren Christopher —un altre «innocent» en tot aquest afer— ha deixat caure també una crítica semblant en els darrers dies. I la revista política italiana radical «Limes» ha publicat un altre «informe» acusant la Santa Seu d'haver procedit amb precipitació en la restauració dels bisbats de l'ex-Iugoslàvia. (P.S.)

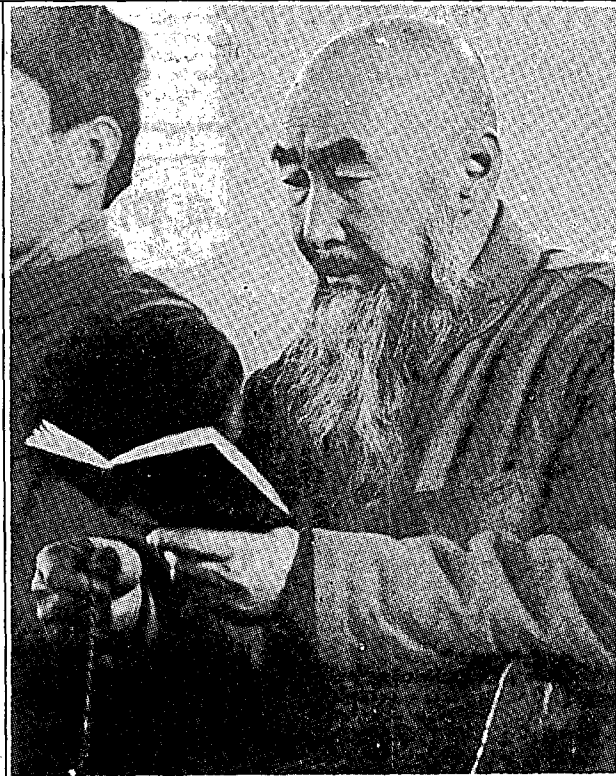
El Papa preocupa Pequín

TAIWAN.— Les autoritats xineses estan preocupades pel desig del papa Joan Pau II d'anar a Xina. «Hem pres nota d'aquesta notícia», ha declarat fredament el portaveu del ministeri d'Afers Exteriors. Des de la ruptura de les relacions diplomàtiques amb Pequín l'any 1957, la Santa Seu ha establert uns lligams amb Taiwan.

L'«Església patriòtica» xinesa, no reconeguda per Roma, reuneix avui prop de tres milions de fidels. Hi ha 24 seminaris oficials autoritzats, dels quals un és d'àmbit nacional, sis de regionals i disset de provincials. Segons el pare John Tong Hon, director del Centre d'Estudis de l'Esperit Sant, a Hong Kong, el nivell d'aquests centres d'estudis eclesíastics és poc alt. La majoria dels professors són gent gran i desconnectats de la realitat social. Als estudiants seminaristes els manca manuals i documents de referència. Diversos temes, com la primàcia del Papa de Roma, estan prohibits. Des de principis dels anys 80 més de 500 preveres han estat formats en aquests seminaris oficials.

L'«Església clandestina», dita «del silenci», sostinguda pel Vaticà, reuneix també prop de tres milions de fidels. Aquests «seminaris del silenci», han format més de 300 preveres. Pateixen una existència precària i la manca d'uns programes d'estudi apropiats.

Segons el pare Tong, aquests dos models de preveres tenen un paper a jugar dins de la societat xinesa. El prevere «oficial» pot complir la tasca de pastor i assegurar una presència al costat dels fidels, mentre que els preveres de l'«Església de les catacumbes», juguen el paper de profetes, enfrontats al règim comunista i a favor dels drets de l'home i de la llibertat religiosa. (F.M.)

El evangeli i el rosari continuen en la ment i en les mans dels cristians de Xina

ESPANYA

350 infants en una Trobada organitzada pel moviment «Junior»

«Volem un món millor»

ALBACETE.— Els infants espanyols volen participar en l'Església i en la societat. Aconseguir uns canals perquè puguin fer-ho és l'objectiu de la concentració a Albacete de 350 infants i pre-adolescents d'entre 10 i 12 anys, en representació de les diòcesis espanyoles

Aquesta Trobada General de Nens i Nenes, a més de 100 dels seus educadors, és el segon que se celebra organitzat pel Moviment Junior d'Acció Catòlica i té per lema: «Continuem contruint un món millor!».

Diverses diòcesis espanyoles han preparat durant l'any aquesta trobada. «Es posaran en comú els treballs, la qual cosa permetrà analitzar i prendre consciència de la realitat dels infants, per a comprometre'ns en la seva transformació des dels valors de l'Evangeli», explicà Rocio Carrasco, de la Comissió Permanent del Moviment Junior.

Així la trobada ha tingut tres moments: «Veure, jutjar i actuar». El primer per a revisar si s'han complert els compromisos de la «I Trobada» i analitzar les situacions noves que han sorgit. Dos dies han dedicat a jutjar «què

pensem d'aquestes situacions, què en pensa Jesús i quines crides ens sorgeixen de tot això». En l'última etapa de la Trobada s'han adoptat compromisos concrets amb motiu de totes aquestes respostes, que seran vigents fins a la propera Trobada.

Rocio Carrasco ressaltà la importància de reunir 350 infants, «de zones rurals, urbanes o marginades. L'objectiu de tots i el nostre, és demostrar a la societat i a l'Església que els infants poden veure i jutjar i també comprometre-s'hi i col·laborar en la construcció d'un món més just». (SIC).

Temes de dos cursos d'estiu per a sacerdots a Aragó

Sagrada Escripura i doctrina social i moral

JACA.— La Sagrada Escripura i la doctrina social de l'Església seran els temes dels dos cursos d'estiu que ha organitzat el Centre Regional d'Aragó de Formació Permanent del Clergat. Ambdós se celebraran en el Seminari de Jaca i durant aquest juliol hi haurà la participació de 70 sacerdots.

El professor de Sagrada Escripura, Pedro Fraile, impartirà el primer curs que tractarà el tema «Amós: La veu de la Justícia».

«Desigualtat i pobresa» és el títol del segon curs. El director de l'Escola de Treball Social «San Vicente de Paül», Luis Betés, serà l'encarregat d'analitzar i fer una reflexió teòrico-pràctica sobre la desigualtat, el subdesenvolupament i la pobresa a la llum de la Doctrina Social de l'Església.

Des de fa 20 anys, se celebren aquests cursos del Centre Regional de Formació Permanent del Clergat. En els seus començaments es tractava un tema únic per a les dues setmanes. Després es programaren dos cursos diferents, ambdós sobre la Bíblia. «I aquest és el primer any que s'incorpora el tema de Doctrina Social. Encara que ambdós cursos tenen relació», manifesta el director del centre, Javier Calvo.

Aquest any el centre ha organitzat i proporcionat professors per a 6 cursos en diferents llocs d'Aragó. En tots la resposta ha estat favorable, «sobretot en zones rurals», assenyala Javier Calvo. L'elecció dels temes va a càrrec dels propis sacerdots, que en els dos últims anys «demanen, sobretot, temes de Doctrina Social de l'Església i de Moral». (SIC).

Mil sis-cents participants en la XV Escola d'Estiu organitzada per la FERE

«Per una educació en un món sense fronteres»

MADRID.— Cinquanta sis cursos s'han impartit fins el 9 de juliol a Madrid, organitzats per la FERE nacional, sobre les diferents àrees educatives de tots els nivells. Amb el lema «Per una educació intercultural en un món sense fronteres» d'impregnar els valors de l'educació catòlica a totes les matèries. En els quals han participat 1.600 professors, que provenen d'arreu d'Espanya. A més a més han comptat amb activitats culturals i conferències diàries.

Els cursos s'han repartit entre l'educació infantil, cursos de batxillerat i COU, així com tres per a directius i quatre generals. Com a temes transversals per a l'educació catòlica han elegit «L'educació social a la llum de la doctrina social de l'Església» i «La formació integral de la persona en el context de l'Escola en la reforma educativa». Deu cursos més han estat dedicats a les noves tecnologies preventives per a la cura de la veu, orientació i tutoria i educació sexual.

També hi ha hagut 5 tallers sobre literatura infantil, psicologia i tècniques audiovisuals. (SIC).

Un franciscà, J. Antonio Abrisqueta, a la Real Academia de Farmacia

MADRID.— El P. José Antonio Abrisqueta, ofm., es dedica com a investigador a la genètica des del 1964. Actualment, és cap de la Unitat de Genètica Humana del Centre d'Investigacions Biològiques (C.S.I.C.), de Madrid. Una mostra de la seva reconeguda competència és que el 25 de març del 1993 el nomenaren acadèmic corresponent de la Real Academia de Farmacia, en un acte solemne de l'esmentada academia. Pronuncià el seu discurs d'investidura sobre «Prevenió dels defectes congènits a causa d'anomalies cromosòmiques». És el primer doctor en genètica que ingressa en aquesta Real Academia. Fa un any, a proposta de la Federació Espanyola d'Associacions per al Síndrome de Down (mongolisme), fou designat assessor del Consell Científic de «L'European Down Syndrome Association». (EDSA).

Programa de Ràdio Vaticana setmanalment

VALÈNCIA.— La informació religiosa de la diòcesi de València i de tota la província eclesial — Mallorca, Menorca, Eivissa, Albacete, Castelló i Alacant — compta des d'aquest mes de juliol amb un petit espai setmanal en la programació de Ràdio Vaticana. La crònica des de València s'emet en dos diferents moments cada dijous, essent la recepció possible a Espanya en el noticiari espanyol a les 22.10 en el 1530 de l'ona Mitja i en el 93.3 de la F.M.

El director d'aquest espai és el delegat diocesà de Mitjans de Comunicació de València, José Verdguer, qui informa i comenta l'actualitat diocesana, com les relacions entre l'Església i la Generalitat, Jornades i trobades...

Aquesta emissora de Ràdio Vaticana, inaugurada pel papa Pius XI l'any 1931, compta, potser, amb la més complexa infraestructura tecnològica del món que li permetre en més de quaranta idiomes per a gairebé la totalitat de països de la terra, gràcies a un exclusiu sistema d'antenes orientables i, des de principis d'any, l'ús d'un satèl·lit europeu de comunicacions. (SIC).

Musulmans i cristians cerquen la pau al Mediterrani

GRANADA.— El problema de la immigració d'africans a Europa, sobretot a Espanya i Andalusia, i la convivència i col·laboració entre musulmans i cristians en el mediterrani són els temes centrals del Congrés Internacional sobre *Cristians i Musulmans* que s'està desenvolupant aquesta setmana en la Facultat de Teologia de Granada.

Un centenar de persones, entre missioners de parla espanyola al nord d'Àfrica, agents de pastoral de l'Església en contacte amb immigrants musulmans i persones interessades en el tema, participen en aquest congrés, que compta amb la presència dels arquebisbes de Alger, Rabat i Tànger.

El director del curs, Antonio González Dorado, explicà que fou la Conferència Episcopal del Magrib la que va proposar la celebració del congrés. «Granada té un gran significat històric de trobada entre ambdues religions i ara són molts els musulmans que aquí cerquen treball. A més a més, a la Facultat tenim grans especialistes en àrab».

Des del novembre s'ha celebrat un seminari intensiu previ al congrés amb la participació d'especialistes en el camp cultural, polític-social i religiós. D'aquest sortiren «els temes i es perfilaren les línies des de les quals havien d'abordar-se».

Les conclusions del Congrés es remetràn a les institucions implicades en el tema, com la Comissió Episcopal de Migracions. (SIC).

Entrevista amb Mons. Miloslav Vlk, arquebisbe de Praga

«La llibertat és millor que la dictadura comunista, però és més difícil»

BRUSSEL·LES.— «La llibertat és millor que la dictadura comunista, però és més difícil!». Mons. Miloslav Vlk, arquebisbe de Praga des de fa dos anys, i nou president del Consell de «Conferències Episcopals Europees» (CEE), és l'autor de la fórmula. El successor del cardenal Tomášek analitza la integració de l'Església de les catacumbes en l'Església oficial, a Txèquia, i parla del nou rumb del CCEE, que Joan Pau II vol que s'emprenghi.

«Roma no havia reconegut mai els preveres i bisbes ordenats clandestinament a l'antiga Txecoslovàquia. Per tant, pel que fa als bisbes, han estat ordenats sense l'aprovació de Roma, i sense passar pels procediments previstos en circumstàncies excepcionals», remarca l'arquebisbe de Praga. Així que no és fàcil regularitzar la seva situació. Pel que fa als preveres casats, «és ben clar per a nosaltres que, un cop rebuts, passen a pertànyer a l'Església catòlica de ritu bizantí. Justament per a ells, hem erigit fa poc a Roma un Vicariat, a fi que puguin prosseguir el seu ministeri com a capellans casats. Ara bé, de bisbes casats no n'hi ha a l'Església catòlica de ritu bizantí, com tampoc dones 'sacerdots'. Això està del tot exclòs».

Tots hem estat clandestins

«No s'ha de magnificar la importància del problema dels bisbes ordenats clandestinament a l'ex-Txecoslovàquia», diu mons. Vlk. Durant quaranta anys, tots nosaltres hem pertangut a l'Església de la clandestinitat: tota activitat eclesial era prohibida. Les restriccions eren molt fortes: els ordes religiosos i les congregacions foren suprimits; els preveres havien de limitar el seu ministeri a la parròquia, vivint a la sagristia; els seminaristes estaven tots controlats, i només restava obert el seminari de Litomerice.

Els inicis de l'Església de les catacumbes

Fou en aquell context general de persecució i de sospites, que els primers sacerdots clandestins foren ordenats. Bona part eren seminaristes que havien estat rebutjats, Déu sabrà per què, al seminari oficial. Els bisbes foren ordenats a mesura que anaven restant vacants les seus. Al començament, es va fer en els principals llocs de persecució, si un bisbe era amenaçat de mort o podia ser empresonat, podia ordenar en secret un successor, demanant l'acord de Roma si era possible. «Per ordenar preveres clandestinament, al meu país, s'intentava abans obtenir l'acord dels superiors provincials dels jesuïtes, que eren els responsables de la formació dels capellans als seminaris», revela mons. Vlk.

Primeres patinades

«Durant els primers anys, aquests principis anaven bé, fins que un

bisbe jesuïta, mons. Peter Dubovsky, que no estava pas amenaçat ni va demanar cap permís de Roma, ordenà un altre bisbe, Jan Blaha». Aquest, per la seva part, ordenà clandestinament, l'any següent, un científic, que es deia Felix Davidek. Aquest va arribar a ser «arquebisbe clandestí» de Brno, a Moràvia, i traspassà l'any 1988. «Però la situació ja s'havia esguerrat!», es plany mons. Vlk.

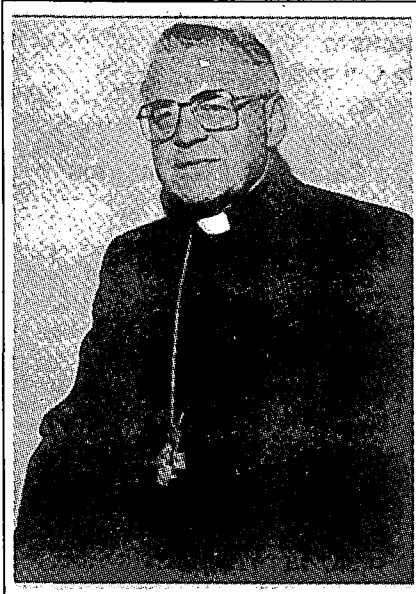
El 1968 i 1969, l'endemà de la repressió de la Primavera de Praga per les tropes del Pacte de Varsòvia, Davidek, «que volia ser bisbe de tot l'Orient, es va deixar endur per la por al comunisme, i començà a ordenar un munt de capellans (300, es diu)». I per «camuflar» més bé l'afer davant els comunistes, «ordenà» de preveres homes casats, i fins i tot dones. I va estar a punt d'ordenar bisbes.

Mons. Davidek sempre deia que en aquells anys no era possible tenir cap contacte amb Roma.

Roma va desaprovar les iniciatives del «bisbe» Davidek

Mons. Vlk recorda que el seu predecessor a Praga, el cardenal Tomášek, desaprova, igual com Roma, la iniciativa de Davidek. «I fou perquè, tal com se li va indicar per escrit l'any 1971, ell no podia ordenar més preveres o bisbes clandestinament. I pel que fa als capellans casats o a les dones 'sacerdots', Roma es mostrà totalment contrària».

Restava un problema de cara al

Miloslav Vlk, arquebisbe de Praga

futur, ja que cal desfer el greu equivoc plantejat. «No hi ha manera de saber, ni tampoc se sap a Roma, quins preveres i bisbes reals foren ordenats clandestinament. Perquè els serveis secrets s'infiltraen dins les seves files, per tal de fer malbé l'Església des de dins. Hi ha capellans i preveres clandestins que no saben amb certesa qui els va ordenar».

Actualment, prop de 300 preveres clandestins han acceptat les «sortides» proposades pel Vaticà.

El Consell episcopal europeu, molt útil per a Europa

El darrer 15 d'abril, mons. Vlk fou escollit president del «Consell de Conferències Episcopals Europees» (CEE), càrrec en què succeïx el cardenal Carlo M. Martini, arquebisbe de Milà. L'estatut d'aquest organisme fou reforçat la passada primavera per Joan Pau II, per tal de fer-ne un «instrument eficaç per a la nova evangelització». Des d'ara, els presidents de les 33 conferències episcopals i organitzacions similars que hi ha a Europa, són membres nats del

Consell, la qual cosa atorga al CCEE força més pes que abans.

La por de les Esglésies occidentals

Per a mons. Vlk, el reforçament del CCEE no equival a una «centralització» més gran. «Els occidentals tenen por que veuran minvada la seva llibertat o l'autonomia, diu. I són com els infants, que s'esporugueixen pensant que hi ha un ogre al darrere de cada arbre. I el Sant Pare sap millor que ningú que el centralisme no és cap remei miraculós. És tot el contrari: si no fos per la primacia del Papa en la comunió, no hi hauria cap mena d'entesa».

Certament, reconeix, la gent dels països ex-comunistes tenen una experiència de la fe molt diferent que la de l'Església occidental. «Mancats de bisbes durant 40 anys, els txecs i els eslovacs han après a veure el Papa com la garantia més segura de la seva llibertat».

«Nosaltres potser serem més tradicionals, reconeix l'arquebisbe de Praga, però som portadors d'una fe pregona, que ha sobreviscut al comunisme. Déu és, per a nosaltres, una vivència molt pròxima. Nosaltres som segurament més sensibles als diversos aspectes de la llibertat, més propensos a la comunió i a una certa jerarquia, que no pas a insistir en les especificitats de cadascú. Tenim una llarga experiència de vida eclesial en petites comunitats, i en les condicions més difícils. I, encara que sembli paradoxal, el fet d'haver superat tants obstacles ens ha tornat menys porucs i inquietats davant qualsevol cosa que pugui passar a l'Església...»

I l'arquebisbe de Praga rebla: «Viure en llibertat, és més difícil que viure sota el comunisme. És millor, evidentment, i més engrescador. Però és més difícil.

(APIC)

Una vida de pel·lícula

Mons. Miloslav Vlk nasqué el 1932 a la vila de Lisnice-Sepekov, a la Bohèmia del sud. Pujat dins una família modesta, de petit guardà vaques. Quan va descobrir la vocació de sacerdot, no gosà parlar-ne al seu entorn. «Imagini's, un nano que té cura del bestiar, quins acudits!». Arran del cop d'Estat comunista de l'any 1948, el jove Miloslav, de 16 anys, entrà d'estudiant al seminari menor. Un cop madurada la vocació, volgué entrar al seminari major de Ceské Budejovice per estudiar teologia, però l'any 50 tots els seminaris foren tancats per l'Estat, tret del de Litomerice, creat per ells mateixos.

Els seminaris clandestins encara no s'havien organitzat, i els bisbes, aleshores a la presó, havien prohibit que els candidats al sacerdoci ingressessin a l'únic seminari obert, controlat per l'Estat. Així doncs, va haver de treballar a una fàbrica de maquinària, abans de poder entrar, a la fi, a estudiar a la Universitat Carles, de Praga. «I cadadia, amb l'amenaça d'expulsió, a causa de la meua fe!».

Va poder entrar finalment al seminari major l'any 64. Era un seminari on la desconfiança feia que hi haguessin infiltracions constants i manipulacions: de tota mena per part de la policia secreta, anomenada STB. Ordenat de prevere l'any 68, durant la Primavera de Praga, va perdre l'autorització per exercir com a capellà l'any 1978, i va haver de dedicar-se deu anys a netejar vidres pels comerços de Praga. Segons les autoritats comunistes, haviaviolat la «Llei de supervisió de l'Església per l'Estat». I no fou fins al gener de 1989, que Miloslav Vlk pogué reprendre oficialment l'activitat sacerdotal. Esdevingué primer bisbe de Ceské Budejovice, i poc després arquebisbe de Praga.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Catalunya Cristiana arriba cada setmana i és una finestra que deixa veure una mica l'Església de Catalunya que és una part de l'Església del món." **Albert Jou. ÍNDIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI:

JOSEP RUBIO CALVAO RUA SEBASTIAO PAULA C.P. EL 13170 VILA REAL SUMARE S.P. BRASIL.....	21.892 Ptes
GNA M. DOLORS BORRAS. CARM. MSS. THER. HOSP. ST. JEAN DE DIEU. B.P. 43 THIES SENEGAL.....	21.892 Ptes.
JOSEFA FALCO SOLSONA CAIXA POSTAL 24 MAPUTO XINAVANE MOZAMBIQUE.....	21.892 Ptes.
ANGEL BENEDETTI I KALITOWSKI SACCIDAMANDA ASHRAM, VALAVAD SIHOR, 36420, GUJARAT INDIA.....	30.992 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
Direcció..... Tel.....
Població..... D.P..... Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal nº.....
Nº. compte corrent.....
Població..... Província.....

Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població..... Data.....
Signatura.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

Cap a la canonització de set preveres màrtirs (1936)

LA SEU D'URGELL.— El Sr. Bisbe ha constituït el Tribunal que instruirà el procés informatiu, a la diòcesi d'Urgell, per a la introducció de la causa de canonització de set preveres diocesans assassinats el 1936 a Salàs de Pallars.

Els preveres, que obriran les canonitzacions dels màrtirs d'Urgell del 1936, són els següents: Pasqual Araguàs, Silvestre Arnau, Josep Boher, Francesc Castells, Pere Martret, Josep Joan Perot i Josep Tàpies, del qual ja hi ha la causa «en fase avançada a la Cúria romana». Tots van ser assassinats en grup al mur del cementiri de Salàs el dia 13 d'agost del 1936.

La sessió constitutiva del Tribunal i d'obertura del procés se celebrà el dia 8 de juny a la capella de la Casa del Bisbat. Abans de tot es va llegir el document del Sr. Bisbe en el qual recorda que «totes les persones que coneguin dades que considerin d'utilitat per a la causa, o bé que posseeixin algun escrit o document que d'alguna manera guardi relació amb el sacrifici violent d'aquells servents de Déu, vulguin fer-los a mans del senyor postulant o de mi mateix». El tribunal jurà els càrrecs i va rebre del postulant de la Causa, Francesc Badia, els qüestionaris que han de respondre i contrastar. Formen el Tribunal els preveres Ramon Vilardell, com a jutge delegat; Jaume Vila, com a promotor de justícia, i Pere Canyada, com a notari actuari. La unció i la solemnitat van presidir l'acte que va cloure el Sr. Bisbe amb un parlament. «Fem justícia a uns fets històrics i fem un bé a l'Església, perquè els nostres preveres màrtirs són exemples i models de fe cristiana». Considera que ja ha passat prou temps des de la contesa i «encara sobreviuen alguns testimonis dels fets martirials».

■ Antoni Mirabet

Han estat restaurats el retaule i la capella del Roser, d'Agramunt

El Sr. Bisbe inaugura les obres de restauració de la capella i del retaule del Roser, ubicats a l'església parroquial de Santa Maria d'Agramunt.

El retaule de la Mare de Déu del Roser va ser restaurat l'agost del 1991 pel Centre de Restauracions de Sant Cugat del Vallès, entitat de la Generalitat de Catalunya. Tècnics especialitzats del centre van netejar els quadres, van fixar els colors i els van protegir contra els elements que poden afectar-los.

Posteriorment ha estat restaurada la capella que custodi el retaule. S'han substituït les teules de la coberta per làmines de coure, a l'interior s'ha pintat la cúpula i els murs, s'ha obert un finestral perquè doni llum natural al retaule i a tota la capella recuperada.

L'obra ha estat costosa i llarga, però amb resultats bons i agradables a tothom. «S'ha aconseguit un altre cop allò que cal fer amb el patrimoni cultural: conservar-lo, millorar-lo i transmetre'l», ha manifestat Jaume Aligué, president del Consell Comarcal de l'Urgell. Llorens Utgés, rector d'Agramunt, ha comentat: «Novament pot ser admirat el retaule del Roser en tot el seu esplendor per tothom». Generalitat de Catalunya, Consell Comarcal de l'Urgell, ajuntament i parròquia han col·laborat conjuntament en cobrir les despeses de la restauració de la capella i del retaule.

■ A.M.

Per a les comunitats cristianes de Catalunya IMPORTANT NOVELTAT EDITORIAL PREGUEM EL SENYOR

PREGÀRIES DELS FIDELS

Formularis preparats per Mn. Pere Farnés

Moltes de les pregàries d'aquest llibre provenen de formularis emprats per cristians que ens han precedit en una mateixa fe i en un idèntic amor a Jesucrist. Resulta expressiu que també hi figurin altres compostes de bell nou, perquè la tradició orant de l'Església abasta tots els temps.

Tant de bo que aquestes pregàries constitueixin un instrument eficaç perquè les comunitats cristianes de Catalunya puguin aconseguir cada dia millor el seu ofici del poble sacerdotal i no cessin de pregar pel nostre món.

(De la presentació de Mons. Ricard Mª Carles, Arquebisbe de Barcelona)

De venda a llibreries

Format: 17 x 24 cms. 479 pàgines - Imprès a dues tintes.
Preu: 3.500 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.

Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

Mn. Josep Vilà, en el moment de la benedicció del monòlit al turó del «Barranc»

S'ha utilitzat una relíquia de l'ermita de Sta. Quitèria (s. XVI)

Inauguració d'un monòlit als promotors de la transformació de les terres de secà en regadiu

URGELL

Linyola.— Amb una excel·lent assistència de públic fou inaugurat i beneït un monòlit en el turó del «Barranc» a la memòria i en prova de gratitud «Als promotors de la transformació de les terres de secà en regadiu, l'any 1961». Això és el que hi ha inscrit en la placa de marbre que està col·locada i ubicada en la cota més alta del terme municipal de Linyola. També s'inaugurà oficialment una pala reguladora de l'aigua de l'embassament que rega les 908 Hcs de terra que agrupa la Col·lectivitat de Regants N° 20 dels Canals d'Urgell, pertanyents als pobles de Bellvis, Tèrmens,

Vallfogona de Balaguer i Linyola.

La cerimònia de benedicció d'ambdues obres va anar a càrrec del sacerdot de Linyola. Com a nota curiosa cal dir que per a la construcció del monòlit es va utilitzar una peça que, amb anterioritat havia pertangut a l'ermita de Sta. Quitèria, la qual fou enderrocada a finals del segle passat. La seva relíquia dormia el «somni de l'oblit» llançada en un erial. En l'esmentada pedra s'ha escolpit una frase que diu: «L'home fa el país».

Després de l'acte protocolari i oficial de la inauguració seguiren els rituals parlaments a càrrec dels mandataris de la Junta de Govern de la Comunitat General de Regants dels Canals d'Urgell, però

abans feren ús de la paraula el Sr. Fermi Ortiz Roca (president de la Col·lectivitat Núm. 20), Esteve Capell (membre del Grup Sindical de Colonització, Núm. 1.140) i el Dr. Nart (president honorífic de la primera esmentada entidad) va tenir un record pòstum cap a la persona de Josep Gené Formiguera, gran impulsor i lluitador incansable d'aquella proesa agrícola. Finalment ho feren els Srs. Xavier Coll i Ignasi Jover; ambdós posaren de manifest la importància d'aquests actes dins de la nostra societat, tant en l'aspecte material com en l'espiritual, que enriqueixen la personalitat dels individus i dels pobles.

■ Joan Civit

Amb motiu dels 400 anys de la seva creació

L'«Erol» dedicarà un número extraordinari al bisbat de Solsona

La revista cultural l'«Erol» que edita l'Ambit de Recerques del Berguedà dedicarà un número extraordinari als 400 anys de la creació del bisbat de Solsona.

El sumari estarà dividit en tres parts: El Territori del bisbat de Solsona abans del 1593; la creació del bisbat de Solsona el 1593 i el bisbat i la cultura. Entre els tres apartats hi haurà una vintena d'articles, i hi escriuran plomes tan prestigioses com el bisbe, Mons. Antoni Deig, Mn. Josep Ma. Ballarín, Mn. Climent Forner, Mn. Antoni Bach, Mn. Antoni Pladevall, Mn. Joaquim Calderer, Mn. Joan Bada, Mn. Enric Bartrina, Josefina Roma, Valenti Serra, Jordi Figuerola, Albert Benet, Manuel Riu, Josep Ma. Llobet, Josep Carreras i Glòria Roset.

La revista sortirà el 22 de juliol. Al bisbat de Solsona es podrà adquirir a les llibreries més importants de cada població.

● C.C.

145 aniversari de la mort de Jaume Balmes

VIC

El 9 de juliol de 1848, moria, a la cambra de la Casa Bojans de la plaça de Don Miquel de Clariana de Vic, l'il·lustre pensador i polígraf vigatà, en Jaume Balmes i Urpià. Els seus 37 anys de vida malaltissa i profunda van ser suficients per fer-lo mestre en

l'univers del pensament, periodista polèmic, apòlogista lògic, filòsof essencial, vigatà universal, polític conciliador.

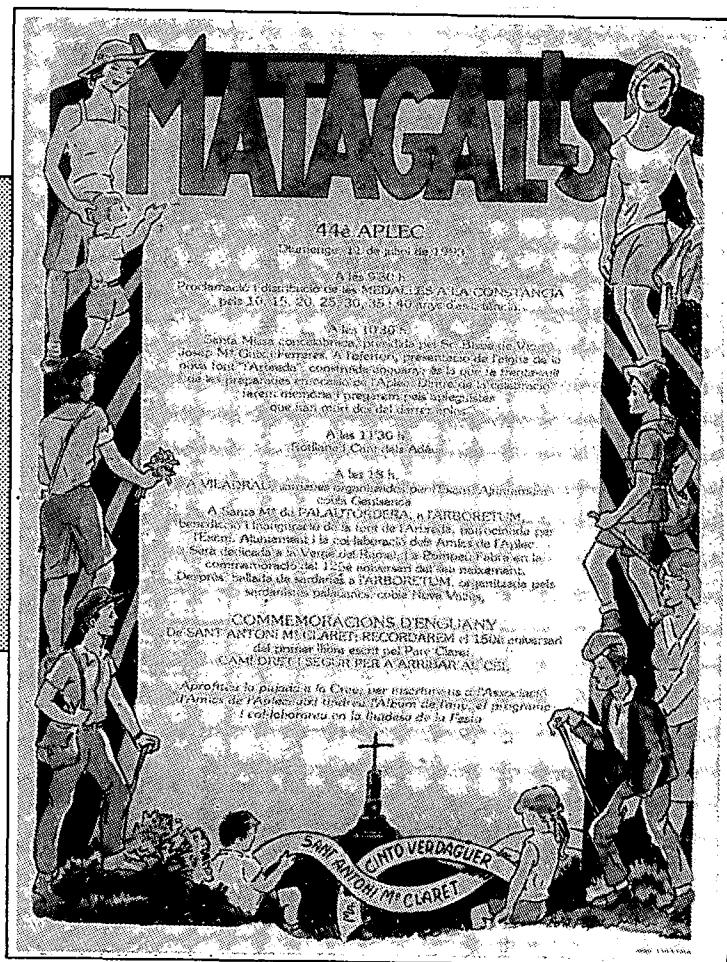
Cada aniversari és per a la ciutat de Vic, per tota la diòcesi i per Catalunya, una revisió dels seus valors perdurables i un record inoblidable.

● C.C.

El bisbe J. Guix i el 44è Aplec de Matagalls

VIC.- El bisbe de Vic, Josep M. Guix, va presidir la missa de la 44a. edició de l'Aplec de Matagalls que va tenir lloc el propassat diumenge 11 de juliol. Després de l'ofici es va fer, a l'ofertori, la presentació de l'aigua de la nova font de l'Arbre, construïda aquest mateix any. A l'acte es va fer una commemoració de Sant Antoni M. Claret, recordant els 150 anys del seu primer llibre.

● C.C.

EXERCICIS ESPIRITUALS per a tothom

La CASA D'ESPIRITUALITAT DEL SANTUARI D'EL MIRACLE, enmig d'una natura plàcida i solitària, és un lloc ideal per gaudir del repòs, la tranquil·litat i el silenci i per al retrobament amb Déu i amb si mateix. Organitza els següents Exercicis Espirituals per a tothom:

- ✓ De l'1 al 5 d'agost
P. Evangelista Vilanova, monjo
- ✓ Del 25 al 31 d'agost
Mns. Antoni Deig, Bisbe de Solsona
- ✓ Del 8 al 12 d'octubre
Mn. Ignasi Montraveta
- ✓ Del 3 al 8 de desembre
G. Xavier Poch, monjo
(Comencen i acaben a la tarda.)

ACTIVITATS PER AL SETEMBRE

- ✓ 4 i 5 de setembre
Recés per a vídues i vidus. P. Cebrià Pifarré
- ✓ Del 13 al 19 de setembre
Jornades de Reflexió i Pregària. P. Oriol Diví.
«L'amor foragita el temor»
- ✓ Del 20 al 26 de setembre
Exercicis Espirituals per a joves.
P. Josep-Enric Parellada, monjo
(Comencen a la tarda i acaben al matí.)

- Reserva d'habitació amb la màxima anticipació.
- Servei de guarderia infantil, sol·licitant-lo prèviament.

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS

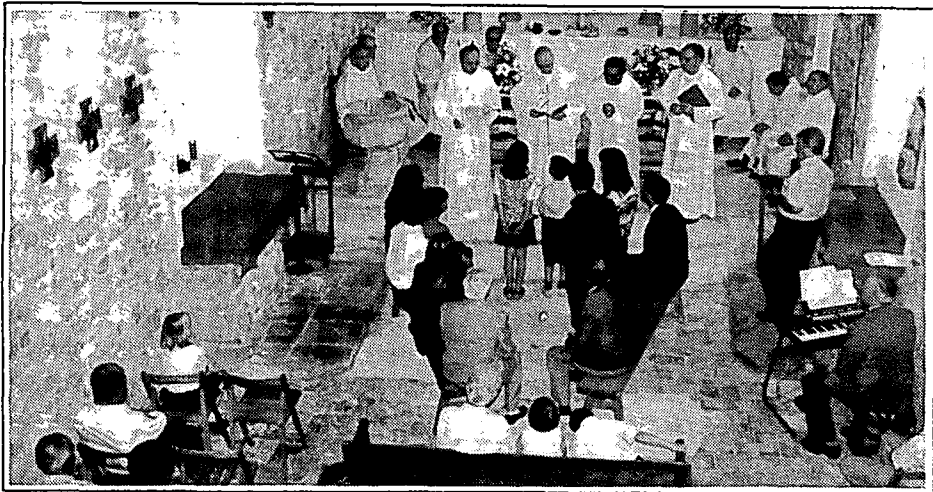
Per telèfon: (973) 48 00 45

CASA D'ESPIRITUALITAT. 25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Va ser la parròquia de mossèn Baldiri Rexach, il·lustre pedagog

El poble d'Ollers participa en la restauració de l'església

El bisbe de Girona va presidir la missa concelebrada a l'església d'Ollers

GIRONA

Els feligresos de la parròquia d'Ollers, un poble de la comarca del Pla de l'Estany que compta només amb una trentena d'habitants, han aportat el seu esforç personal per arranjar l'església i els voltants de l'edifici. Aquesta aportació en hores de treball ha estat valorada en més de cinc milions de pessetes.

Les obres han consistit a posar llum i aigua a l'interior del temple, repicar les parets, refer l'absis i la sagristia, pintar les capelles laterals i pavimentar el solar de l'antic cementiri.

L'aportació l'han fet, majoritàriament, els mateixos veïns i les famílies que hi tenen una segona residència, mentre el Bisbat donava mig milió de pessetes en metàl·lic i l'Ajuntament de Vilademuls, al qual pertany la parròquia, ha fet una aportació de 150.000 pessetes. Per celebrar

la inauguració de les millores el bisbe de Girona, Jaume Camprdon, va presidir una missa concelebrada en la qual va agrair la col·laboració de tots els feligresos i va presentar la persona de Jesucrist com el model de vida a imitar.

Per la seva part, el rector actual de la parròquia, mossèn Josep Maria Barcons, va recordar que un antecessor seu havia estat el pedagog, mossèn Baldiri Rexach, autor d'un conegut llibre d'ensenyament primari a la segona meitat del segle XVII. Mossèn Barcons va recordar també la lamentable situació en què es trobava l'església quan ell va arribar-hi fa quatre anys ja que estava plena de brutícia i mig enrunada.

Durant la missa d'inauguració de les obres el bisbe va confirmar una noia de 23 anys i un noi de 17 i va batejar dos infants. Després de la cerimònia es va celebrar un dinar de germanor.

■ M. Caballé

Sant Enric d'Ossó aclamat al seu poble nadiu

TORTOSA

VINEBRE (RIBERA D'EBRE).— Segons el programa preparat i executat conjuntament per la Parròquia i el Col·legi teresià de Vinebre, tot havia de començar amb un volteig de campanes. Dia i hora fixat. Exactament el 16 de juny, 6 tarda, mentre el Papa a Madrid manava escriure en la llista dels Sants el nom d'un vinebrenc com a català exemplar i universal: Sant Enric d'Ossó. El dring d'aquelles campanes tenia ressò després a Montserrat, Tortosa, Jesús... i com no, pujaria riu Ebre, amunt fins a Vinebre. S'havia projectat un triduum d'acció de gràcies els dies 25, 26 i 27 de juny i amb ritme «in crescendo».

Diumenge 27 diu el programa: *Gran festa*. La fe de Déu la invitació de les campanes tingué poder de convocària. Mil fidels, no menys, participaren en el poliesportiu en l'Eucaristia concelebrada i presidida per Monsenyor Lluís Martínez i Sistach. El marc, a sol i ombra; tenia com a fons, una llarguissima franja-bandera amb els colors teresians blau, blanc i marró i 18 banderols cosides, representaven els 18 països on treballen apostòlicament les filles espirituals del Pare fundador. A l'escenari-altar hi havia el Pastor diocesà, una cinquantena de capellans, nou escolans bocabadats per la festa grossa... i a la vora el cor mixte vinebrenc-teresià. A primera fila hi havia la Mare Ge-

neral M. Pilar Feliu, i moltes, moltíssimes germanes tocades amb mocador-souvenir. En serien un centenar. En l'altra primera fila es trobaven les autoritats des del nivell de Conselleries de la Generalitat, passant per Consells comarcals, alcalde de Tortosa i altres representacions civils.

La joia de la celebració

Vinebre té avui entre 500 a 600 habitants, però els bons vinebrencs escampats arreu de la terra catalana, el dia 27, tots formaven pinya a la terreta pairal. Aquest miler plural participà en la joia de la celebració. Un dia històric. Una Eucaristia històrica... tan fora de sèrie que Mn. Pasqual —vocacionat liturgista ell!— preparà tres monicions d'entrada: l'alcalde, una teresiana i el rector. Després, cants a dojo, lectures del diumenge XIII i una homilia ben preparada com per a ser llegida en ocasió històrica.

El bisbe Lluís encetà la lectura pausadament i tot seguint un estil de prosa poètica. Recordo —«ad sensum»—: «En aquests paisatges d'ametllers i oliveres, amanyagat per les aigües del riu, en el si d'una família cristiana, avis inclosos... d'aquesta mena d'argila, Déu n'escollí un bocí per esculpir un sant. Tot començà sembrant-hi la llavor baptismal, oracions apreses de la mare i els avis, la catequesi de la Parròquia, les lliçons de l'Escola». El bisbe continuà espigolant fets i fites, pintant

l'aventura símbol de Montserrat que el marcava de pervida: «Seré sempre de Jesús!». Just la radicalitat que proclamava l'Evangeli del dia.

El Prelat donà gràcies a la Companyia de Santa Teresa de Jesús pel que han fet, fan i farà a la diòcesi i arreu del món. I ara, encara més, per obra i gràcia de la canonització. Encoratjà les religioses a militar en la nova evangelització, beure l'esperit de comunió eclesial amb una concreció ben actual: el Concili provincial tarraconense. Exhortà la pregària a l'estil del Pare Enric. Així floriran vocacions.

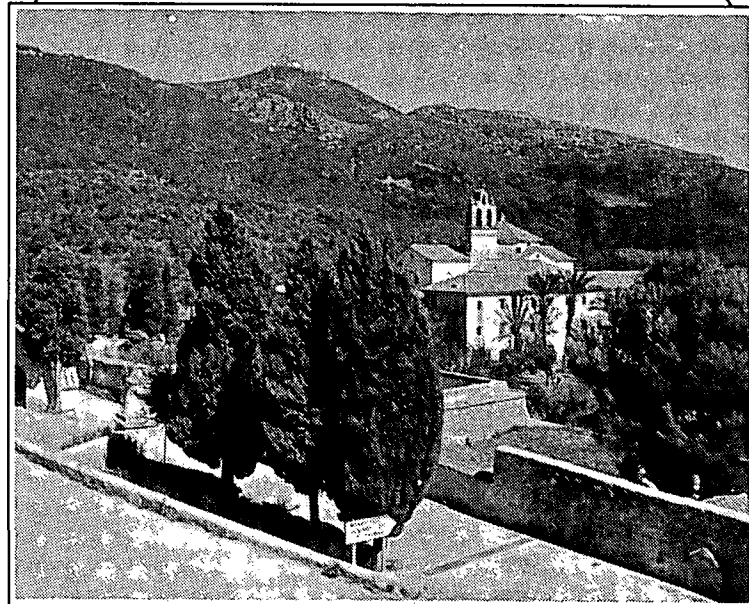
Capítol apart mereixen les ofrenes. Els joves presenten una branca d'ametller amb ametlles verdes... que ja esdevindran fruits madurs i la Superiora General que presenta el regal per a la Parròquia d'un calze-records de la jornada, entre d'altres presents.

Després d'un breu descans, el triduum es coronà amb teatre a base de balls típics, poesia, flashos de vida del Sant, tot amarat amb premis. La cloenda anà a càrrec de la Mare General.

L'epíleg fou l'estrena dels *Goigs* en honor de Sant Enric. La tornada marca el punt final d'aquesta crònica:

*Foreu Fundador,
gran sant i pastor,
del poble l'honor.
Pregueu per nosaltres
Sant Enric d'Ossó.*

■ J. Blanc i Bahima

Monestir carmelita del Desert de les Palmes, Benicàssim

22 capellans practiquen els exercicis espirituals

DESERT DE LES PALMES (BENICÀSSIM).— Del 28 de juny al 3 de juliol, i com en altres ocasions en aquest mateix Monestir carmelita, s'hi han retirat els sacerdots per fer exercicis.

El paisatge feréstec, evoca el simbolisme del desert bíblic com a lloc de silenci i solitud. Per al clergat tortosí, a més a més, ens revifa la mateixa flama que encengueren el beat Mossèn Sol i el recent proclamat sant Enric d'Ossó. Tots dos amics i amb fortes sintonies.

Dirigi els exercicis el P.P. Joan Segarra S.I., Superior de la Residència de l'Observatori de l'Ebre, a Roquetes i Delegat diocesà per a la vida consagrada.

Seguí l'esquema de fons de Sant Ignasi però expressat amb llums de l'exhortació apostòlica «Pastores dabo vobis», moltes cites del Magisteri, autors espirituals... tot adobat amb anècdotes de la seva llarga experiència.

També el Sr. Bisbe s'hi feu present dirigint el res de Vespres i donant-nos la consigna emblemàtica de sant Enric d'Ossó: contemplatius en l'acció i disponibilitat al servei de la diòcesi.

● J.B.B.

El bisbe la beneí amb la participació de 300 fidels

Renovada la capella del Mascà en els ports de Tortosa-Beseit

ROQUETES.— Després d'anys d'espera, per fi ha estat realitzat que l'ermita del títol, situada al terme municipal de Roquetes, sigui ja propietat de la parròquia. Això ha possibilitat, tot seguit, una reforma a fons que no solament reforça l'estructura arquitectònica sinó que l'embelleix per dintre i per fora.

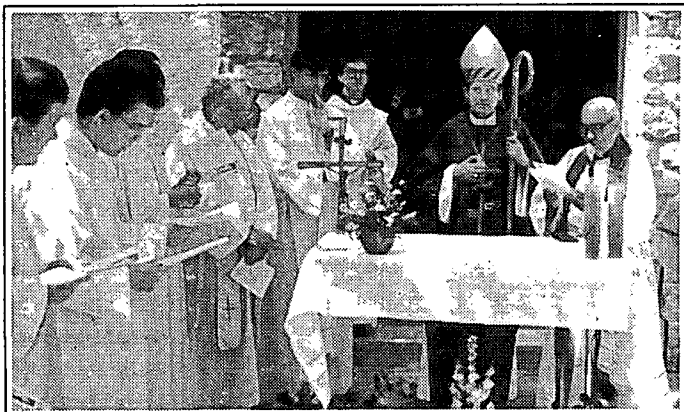
Els fidels roquetencs tindran —com deia el seu rector Mossèn Salvador Vives— un ermitatge marià, des d'ara dedicat a una advocació localista: «El Port». Han volgut que el cognom que diferencia la nova imatge es digués «del Port» perquè aquesta paraula evoca a la gent de la comarca: altura, immensitat, paisatge verd, una llarga perspectiva de muntanyes que es perd en l'infinit del Baix Aragó.

La nova imatge amb l'actitud clàssica de l'Assumpció mira el cel —ulls i braços enlairats— amb el detall de portar a la mà dreta una branqueta de grèvol florit. Ho considerem un toc artístic molt adient, de la nostra terra, «porteño».

El Sr. Bisbe, beneí abans de la Missa, la capella i sagristia totalment reformades, així com l'altar nou i sagrari. Acabada l'Eucaristia es beneí també la talla en fusta de la Verge Maria. Ha estat esculpida bellament per un artesà de Cervera del Maestre. La direcció artística ha anat a càrrec de J. Suàrez.

A l'homília de la Missa concelebrada per cinc capellans el diumenge 27 de juny, pel matí, el Prelat destacà que un temple material és signe d'un altre espiritual, construït per pedres vives.

De fet la fe dels fidels que la freqüenten durant els

A l'homília de la Missa el Sr. Bisbe destacà que un temple material és signe d'un altre espiritual, construït per pedres vives

estius són els qui fan església, participen en l'eucaristia, construeixen comunitat. Quatre col·lectius ben diferents la podran utilitzar: els parroquians de Roquetes sempre, però molt significativament en un romiatge anual. Després els comarcans del Baix Ebre-Montsià, en especial els tortosins. Els grups de Convivències de la Casa-Refugi del Seminari diocesà així com també els joves del Patronat, que just el mateix dia feren la inauguració oficial del seu Casal o Refugi per a trobades. Els dos edificis estan situats molt a la vora de la capella.

El bisbe Lluís feu al·lusió a tothom i especialment als joves en el seu parlament. De fet, al migdia, visità l'ample casal que s'habilitarà encara més per al jovent de Tortosa i altres comarques.

● J.B.B.

Gran família sacerdotal

TARRAGONA

REUS.— Com a cloenda del curs pastoral, en el santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia, i en el marc del IV Centenari de l'aparició, la Gran Família Sacerdotal, que radica a la parròquia de Sant Francesc d'Assís, tingué el proppassat 27 de juny, la festa de l'Ofrena a la Mare de Déu. Després de la missa concelebrada amb assistència de malalts, al santuari, hi hagué un acte d'esplai a la plaça, amb música i l'obsequi d'un berenar als malalts i vells.

● C.C.

Majòlica a Montserrat

MONTBLANC.— El dissabte 19 de juny els pelegrins de Montblanc, després d'assistir a la missa conventual al santuari de Montserrat, feren l'ofrena de la majòlica de la Mare de Déu de la Serra, que ha quedat emplaçada al passeig dels Degotalls.

● C.C.

Festa de la Santíssima Trinitat

TARRAGONA.— La parròquia de la Santíssima Trinitat, de Tarragona, ha celebrat enguany amb una solemnitat especial la festa del seu titular, ja que han estat beneïts els nous locals del carrer Natzalet, n. 14, destinats a diferents serveis pastorals de la comunitat cristiana. La benedicció la féu el senyor arquebisbe, Ramon Torrella, després de l'eucaristia de les vuit del vespre del dissabte dia 5 de juny, en la qual va administrar el sagrament de la confirmació a joves de la parròquia.

● C.C.

Construcció d'un nou convent de Religioses Reparadores

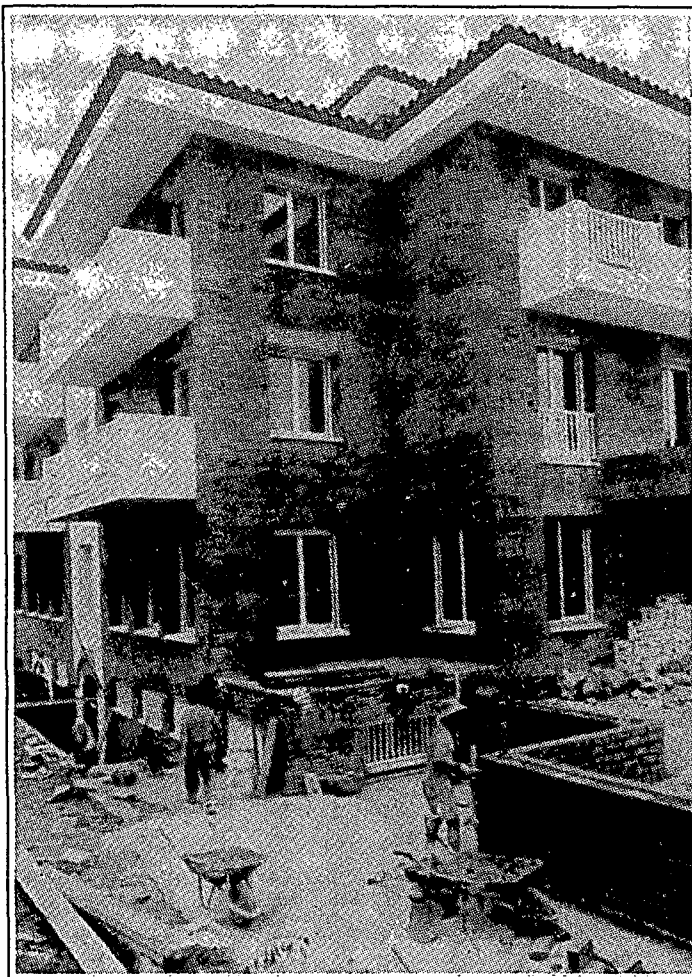
BARCELONA

CERDANYOLA.— Un convent de religioses de Maria Reparadora s'està construint a Cerdanyola i podria començar a funcionar a principis d'agost, segons fonts de la institució. Les mateixes fonts han indicat que encara no se sap la data exacta del trasllat.

La cabuda està projectada per a quaranta persones tot i que només hi viuran unes vint religioses que actualment es troben a l'Institut de Maria Reparadora de Barcelona. Té tres plantes i una estructura moderna que li dona un aspecte sobri.

El convent està concebut com un centre per a les religioses, però també serà un centre d'acolliment per a la reflexió i per a la reunió. A més, la residència tindrà molta relació amb la ciutat perquè col·laborarà estretament, segons Josep Rosell, mossèn de Sant Martí, amb la parròquia de Cerdanyola; en la litúrgia, la catequesi i l'obra de caritat. A part, es configura com una residència per a religioses ja retirades.

El convent de Ca n'Antolí tindrà també una capella i un oratori obert al públic, on se celebrarà una missa diària i el culte propi dels diumenges.

El convent de religioses de Maria Reparadora quedarà enllestit a l'agost

● C.C.

L'any vinent, el Dr. Carles celebra els 25 anys de bisbe

BARCELONA.— El dia 3 d'agost es compleixen 24 anys de l'ordenació episcopal de l'arquebisbe de Barcelona, Dr. Ricard-Maria Carles; tingué lloc a la catedral de Tortosa, com a pastor d'aquella diòcesi, d'on fou bisbe fins al seu trasllat el 27 de maig de 1990 a Barcelona. Per tant, l'arquebisbe Ricard-Maria entra ja en l'any 25è del seu ministeri episcopal. Acompanyem-lo des d'ara amb la nostra pregària per la fecunditat del seu ministeri.

● C.C.

Un nou pas cap a la beatificació de la fundadora de Sant Josep de la Muntanya

BARCELONA.— El propi passat dia 6 de juliol, el Sant Pare presidí l'acte de reconeixement oficial d'un miracle obrat per la intercessió de la venerable mare Petra de Sant Josep, fundadora de les religioses Mares dels Desemparats i Sant Josep de la Muntanya, que visqué entre els anys 1845 i 1906. El reconeixement d'un fet miraculós per la seva intercessió és el pas previ a la beatificació.

● C.C.

Capítol provincial dels caputxins

GIRONA

Del 5 al 10 de juliol, al convent de la Visitació, d'Arenys de Mar, se celebrà el XXXI capítol provincial dels Caputxins. Fou elegit provincial el P. Enric Castells i

Mas. El P. Enric Cortès i Minguella fou elegit vicari provincial; el P. Jacint Duran i Boada, conseller segon; el P. Lluís Sans i Juanpera, conseller tercer, i el P. Pere Arrufat i Griñó, conseller quart.

● C.C.

Josep-Maria Cardona, nou prior de Montserrat

BARCELONA.— El dia 11 de juliol, solemnitat de sant Benet, fundador de l'orde benedictí i patró d'Europa, l'abat de Montserrat, P. Sebastià Bardolet, nomenà nou prior de la comunitat el P. Josep-Maria Cardona. Aquest nasqué a Sant Fruitós de Bages l'any 1948; l'any següent, la seva família es traslladà a Esparreguera, i, uns deu anys després, anà a viure al Poble-sec de Barcelona. Ingressà al monestir l'octubre del 1967, on professà el 1969 com a monjo. Féu els estudis eclesiàstics al monestir mateix; el setembre del 1983 hi fou ordenat sacerdot, i hi ha anat exercint i assumint diverses missions i responsabilitats. Cal destacar-ne els anys -a partir del 1977- dedicats al servei de l'Escolania, primer com a sots-prefecte i després, del 82 al 89, com a prefecte. Els darrers quatre anys ha exercit de majordom adjunt, dedicat sobretot a les necessitats de la comunitat. La seva missió com a prior és ser el col·laborador principal del P. Abat en el guiatge de la comunitat. El P. Daniel Codina, prior els darrers quatre anys, ha anat amb dos monjos més a formar part de la comunitat del Miracle.

● C.C.

CARTA DOMINICAL

I l'Occident s'ho va mirant

«Uns dies difícils per a Sèrbia. L'odi impera a pertot. Aquesta és una guerra en què nosaltres, els serbis, combatem contra els altres, però que ens ha deixat les mans buides. Unes grans calamitats planen damunt nostre. La guerra és pertot arreu, a costat nostre, sobre nosaltres, damunt el cap. Ens cal penedir-nos. He vist amb els propis ulls els pobles incendiats, la gent assassinada, els infants morts. ¡Oh, Senyor! Vukovar és a prop de la frontera sèrbia. Ho han deixat tot esclafat com un ou.» Això ha escrit Mirko Dordevic, un intel·lectual serbi de Belgrad, en el que anomena el seu «antidiari», i que ell voldria titular Pensaments dispersos sobre la nostra bogeria, per dir moltes coses als seus amics d'Europa; un antidiari que «no té data, se situa fora del temps, comença amb el plany. Neix del plany el pensament».

Diu el bisbe Afanasij Evtic: «Després de Vukovar i Dubrovnik (ciutats arrasades), nosaltres els serbis no tenim dret a parlar dels nostres sofriments històrics.»

Per Dordevic, l'única esperança de salvació, davant aquesta guerra amb tot l'horror de ser absurda i fratricida, és un retorn dels homes i de tot Europa a les arrels cristianes comunes que l'han engendrada. Intentà de parlar-ne en una reunió de l'Associació d'Escriptors Serbis. Per ell, Europa és, abans que res, l'home amb Crist. El problema no és de fusionar totes les nacions en una, sinó que cada nació recuperi les seves arrels cristianes. No té alternativa aquest retorn. «No m'han entès i no m'han volgut escoltar», comentà desolat.

Creu que el nacionalisme serbi s'ha tornat un pensament primitiu, «crepuscle de la raó humana, zero absolut de comprensió d'alguna cosa i zero absolut de bondat humana. Aquest bram tribal, aquesta consciència tribal, ¿com es poden conciliar amb la democràcia? És una regressió total.»

Roberto Formigoni, ex-vice-president del Parlament d'Estrasburg i eurodiputat italià, que ha treballat des de l'inici de la guerra en els problemes de l'ex-Iugoslàvia, sosté que és un gresol d'ètnies, de cultures i de religions que viuen del tot entrelligades. En una reunió seva amb el president de Bòsnia i amb l'alcalde de Sarajevo, tots dos van insistir que «si es volguessin separar, a Bòsnia, les ètnies principals -bosnis, musulmans, croats i serbis- no n'hi hauria prou a separar un barri del del costat, ni tan sols un carrer del del davant. Faria falta, en molts casos, dividir fins i tot les famílies. Cosa impossible, en definitiva.» I afegeix: «Els mateixos iugoslaus s'han mostrat incapaces fins ara de comprendre que la solució no és pas la constitució d'estats ètnicament purs, sinó unes noves formes de convivència, el reconeixement de l'«altre», l'hospitalitat. Un problema nou, ben fascinant, i que, malgrat tot, ningú no ha plantejat per ara d'una forma adequada.»

Dordevic diu de la seva pàtria: «És un viatge al país de l'odi. Tothom lluita. Posseïts pel dimoni, lluitem contra els nostres veïns. Sèrbia, la meua tristesa. Som al migdia. Brilla el sol. Però, a l'ànima, hi ha la mort. Estem engabiats, dins una caverna. Senyor Jesucrist, ajudeu-nos!»

■ † Ricard M. Carles

Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Passat de moda

Sento dir moltes vegades que tal o tal cosa ha passat de moda. Dir que una cosa ha passat de moda vol dir que cal substituir-la per altra. Si no es té amb què substituir-la, vol dir que haurem de continuar usant-la... I també vol dir que mentre per uns ha passat de moda, per altres és tan a mida que no cal substituir-la, perquè gairebé es pot dir que forma part de la pròpia vida...

Dic això, perquè he sentit aplicar el concepte ni més ni menys que al res del Sant Rosari, i només preguntaria als agosarats que l'emeten: ¿Amb què l'heu substituït? Quan voleu invocar la Verge Maria, ¿reueu les seves Vespres? Quan sentiu necessitat d'invocar la seva protecció, ¿com ho feu?

Em són simpàtiques aquestes humils velletes que amb bella tossuderia van cada capvespre al temple per resar el Rosari... Com s'ho farien si no! I em sento humil amb elles quan puc unir-me a la seva pregària... i em sembla participar de la gràcia que la Plena de Gràcia escampa a mans plenes, silenciosament.

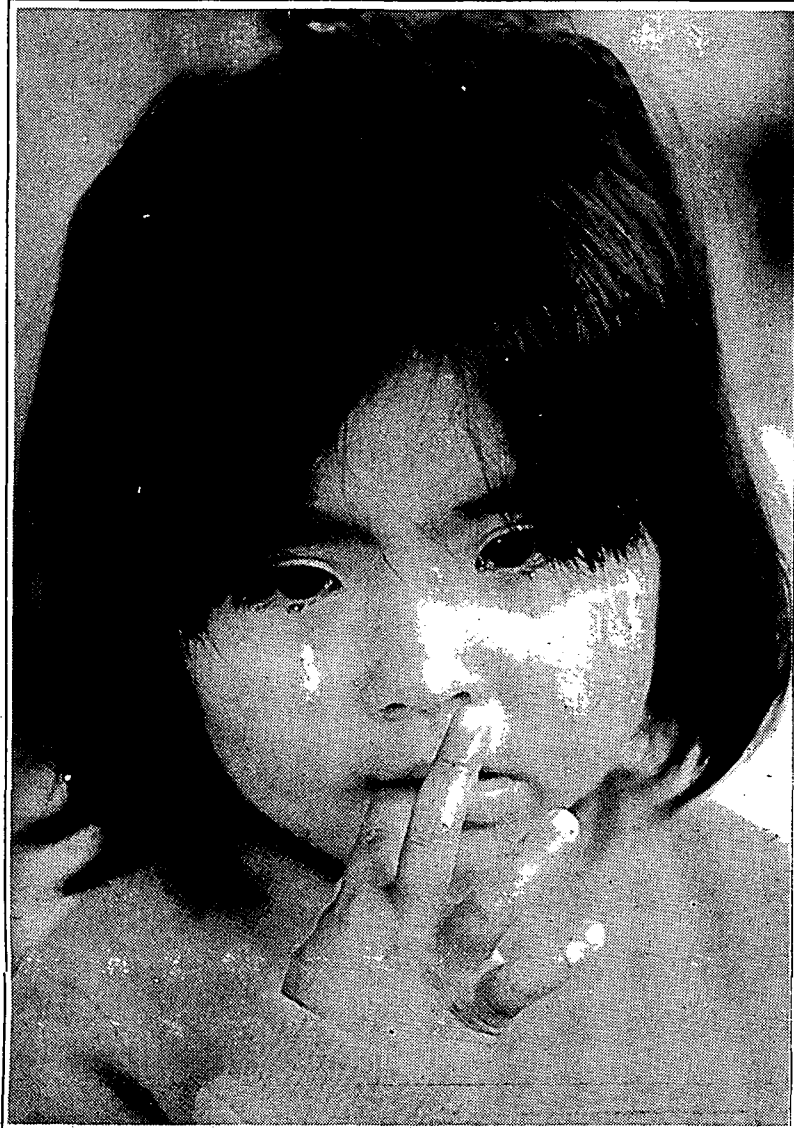
I em pregunto més d'una vegada com és possible que hi hagi cristians que menystinguin la devoció a Maria.

■ Oriol Camps

Arribar també pot ser un nou punt de partença. Els refugiats guatemalencs, establerts a Xiapes (Mèxic), tornen al seu país, quan han passat onze anys d'exili forçós. Les garanties del govern Serrano semblen suficients i el suport de l'Església catòlica, l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR), les Organitzacions No Governamentals (ONGs) i la Procuradoria dels Drets Humans, els han donat confiança per establir-se de nou a Guatemala. En creuar la

frontera, moltíssima gent va sortir a donar-los una benvinguda multitudinària, fet que el govern havia volgut evitar de totes les maneres. Els refugiats van traslladar-se a les terres que els havien assignat i immediatament es van organitzar i començaren a construir les cases on habitaran. Tanmateix, els helicòpters militars sobrevolen continuament la zona i desperten la temuda inquietud: ¿Tornarà l'exèrcit a imposar la llei de les armes?

La incertesa sobre l'estabilitat del futur encara pesa sobre els retornats. Guatemala sobreviu entre l'esperança i la violència

era que els camperols, amb el suport de l'Església, reivindicaven la propietat de les terres que cultivaven i d'aquelles que estaven abandonades a l'entorn d'on vivien. Aquesta proposta plantejava un canvi radical del sistema econòmic emprat fins aleshores, en què els grans terratinents centralitzaven tota la producció, tant agrícola com ramadera i artesanal, i la seva distribució-venda.

El canvi econòmic a un mig termini implicaria el qüestionament del sistema dictatorial, per tant es va decidir acabar amb les llavors de la transformació, abans que no fos massa tard.

Fugir per sobreviure, sobreviure per recordar

Acabar amb aquestes reivindicacions es va plantejar com una operació de pes i l'exèrcit va començar a actuar.

«Entraven de sobte en els poblats — explica el Pel, refugiat del campament de Villa Cocalito a Xiapes i membre de les CCPP—, mataven, violaven, saquejaven sense cap motiu. A vegades, ens acusaven d'haver amagat un guerriller i que mereixiem un càstig... En veure cremar la casa, la collita mentre escoltes el xiscle dels moribunds i torturats, no entens res, solament penses que encara ets viu i que has d'escapar, perquè una altra vegada pot ser que contemplis la violació de la

Abandonar-la és morir per dins. Però va decidir fugir de nit cap a Mèxic».

Aquella població igual que altres grups més endavant, van decidir escapar-se a través de la selva. S'alimentaven d'arrels de plantes, no podien beure l'aigua de rius, ja que estaven vigilats pels soldats. Guanyar la frontera els va significar caminar tres nits i descansar durant el dia. Sempre amb l'angoixa que l'exèrcit no els trobés. Procuraven que els nens no fessin soroll ni ploessin. Quan van arribar a Xiapes, els camperols els van emparar. L'Església diocesana de San Cristóbal de las Casas va estructurar l'acolliment suposant que en poc temps arribarien milers de guatemalencs.

Els refugiats s'instal·laren en camps dispersos per les muntanyes de Xiapes, Campetxe i Quintana Roo. L'ACNUR va oferir el seu ajut i assessorament a fi que les acampades reunissin un mínim de condicions sanitàries i agrícoles. La Comissió Mexicana d'Ajuts als Refugiats (COMAR) va donar ajuts concrets i logístics, tanmateix no es va poder evitar de caure en corrupcions que van entorpir la tasca amb els refugiats realitzada per l'Església i les ONGs.

Amb la democràcia, possibilitats de retorn

Amb l'adveniment de la democràcia a Guatemala, els refugiats van començar a plantejar-se la possibilitat del retorn al seu país. Les CCPP, òrgan de govern i de presa de decisions dels refugiats a l'exili, la seva representació legítima i acceptada pel govern de Guatemala, van negociar amb les altes instàncies administratives del seu país. L'Església i diverses entitats que defensen els drets Humans van ser presents. Els representants de les CCPP van encapçalar el diàleg sobre el retorn però els temes tractats i les solucions proposades provenien de la col·laboració de tota la població refugiada, organitzada en grup de dones «Mamá Maquim» promotors de salut i d'educació i promotors de drets humans, que han integrat diferents Comissions de Treball per arribar a aquestes conclusions:

—Els refugiats demanen retorn pacíficament a les terres que van abandonar i que els siguin retornades.

—Que el retorn es faci amb garantia de la vigilància d'organismes internacionals.

—Que l'exèrcit respecti les seves instal·lacions i que ells no accepten formar les patrulles civils (òrgans de control militar de la població).

—Que es respectin totes les organitzacions que han format durant l'exili i que el govern se'n serveixi per millorar els serveis dels ciutadans.

—Que les CCPP es mantinguin com entitat i que puguin contactar amb altres entitats i viatjar lliurement dins i fora del país.

Si bé els debats no van ser una qüestió senzilla, a poc a poc l'acord va arribar i van fixar les condicions del retorn i una data aproximada, el 13 de gener de 1993. El primer grup de refugiats es va preparar

Els refugiats després d'onze anys d'exili de Guatemala

El retorn a la terra promesa

Divendres 29 de gener de 1993. Primera nit dels refugiats en la nova instal·lació «Polígon 14» a l'Ixcan, Guatemala.

La llum de les fogueres i les espelmes il·lumina un grup de 420 persones que estan sopant a les galeries (construccions de fusta amb sostre de metall). Són els primers guatemalencs que retornen de Mèxic, després de les negociacions entre les Comissions Permanents (CCPP) que els representen, l'Església catòlica i el govern del país. L'ambient és alegre i bulliciós. Més enllà del cercle de les llums hi ha la nit fresca i humida de la selva.

Haver arribat fins aquí és el triomf d'un poble, que ha superat els obstacles de la por i la desconfiança, perseguit per diverses dictadures i amb una democràcia insegura que encara no s'ha refet del darrer cop d'estat.

Entre el 1982 i el 1983 més de 100.000 persones van fugir de les matances i les persecucions de l'Exèrcit de Guatemala, sota el govern dels generals Ríos Mont i Romero Lucas García. Era una època intensa i efervescent, plena de projectes. Els camperols d'aquest petit país centreamericà s'havien començat a organitzar en cooperatives agrícoles i autogestionaven l'educació, la sanitat i la política en els poblets amagats en la selva, on no existia encara cap infraestructura administrativa sòlida.

Eren llogarrets de la zona de Huehuetenango, el Quiché i l'àrea Kektix de las Verapaces, al vessant nord-occidental i de San Marcos, Retalhuleu, Escuintla i Santa Rosa al vessant sud. Els governs militars van decidir intervenir i evitar aquest desenvolupament. La raó argumentada

teva dona i l'assassinat dels seus fills.»

«No sé —intervé Asunción, també del campament de Villa Cocalito— senties a dir que entraven en algun poblat i nosaltres crèiem que era perquè havien comès alguna infracció. Que a nosaltres no ens passaria i que les coses que a vegades algunes persones ens explicaven eren massa horribles per a ser veritat. Fins que un dia entren al nostre poble i ens acusen de falsos delictes... Aleshores, si sobrevius a la massacre, comences a pensar que alguna cosa falla, perquè ningú no ha fet res... I no saps què et fa quedar-te tant de temps al teu lloc, esperant que les coses canviïn... i l'únic que arriba és l'exèrcit. — La pausa és dolorosa i densa— A la fi, penses que ho deixes TOT, fins i tot la terra, que per a nosaltres els indígenes és la nostra identitat, la raó de viure.

per tornar al seu país.

El govern de Guatemala, després d'haver acceptat en un primer moment la ruta que seguirien els refugiats per entrar al seu país, una setmana abans de la data prevista va refusar el camí traçat. Insistia que ells entressin per la selva, sense passar per carreteres transitades ni ciutats i solament en grups de 500 persones. aquesta actitud va ser compresa pel govern mexicà i per l'ACNUR, justificant-se raons tècniques.

L'endemà, la COMAR anunciava que, sense l'acord amb el govern de Guatemala, ells no podien donar cap ajut ni en transport ni en aliments. I com que l'ACNUR només pot donar assistència si hi ha l'acord entre els governs, també va dir que no podia col·laborar i que es limitarien a protegir i vigilar el compliment dels acords.

Retirat el suport logístic, l'Església i algunes ONGs elaboraven plans d'emergència per substituir el suport oficial amb els seus propis recursos, més limitats. Les 2.482 persones apuntades en el primer retorn a l'Ixcan havien desmantellat els campaments de Xiapes i havien sortit cap a Comitán amb les làmines i les fustes de les cases, les seves pertinences i una mica de blat de moro.

Després de noves negociacions i pressions sobre els dos governs, el dia 12 es va anunciar l'acord de la ruta de retorn (aquella que havien proposat en els inicis dels refugiats) i es va poder comptar amb el suport de la COMAR i l'ACNUR. El dimecres 13 de gener de 1993 a les dues de la tarda el primer grup de refugiats guatemalencs començaven el retorn a casa en combois de 15 autobusos cadascun. En el cor i les mirades de tots es forjava una esperança: tornaven a la terra promesa!

Els primers mesos a casa

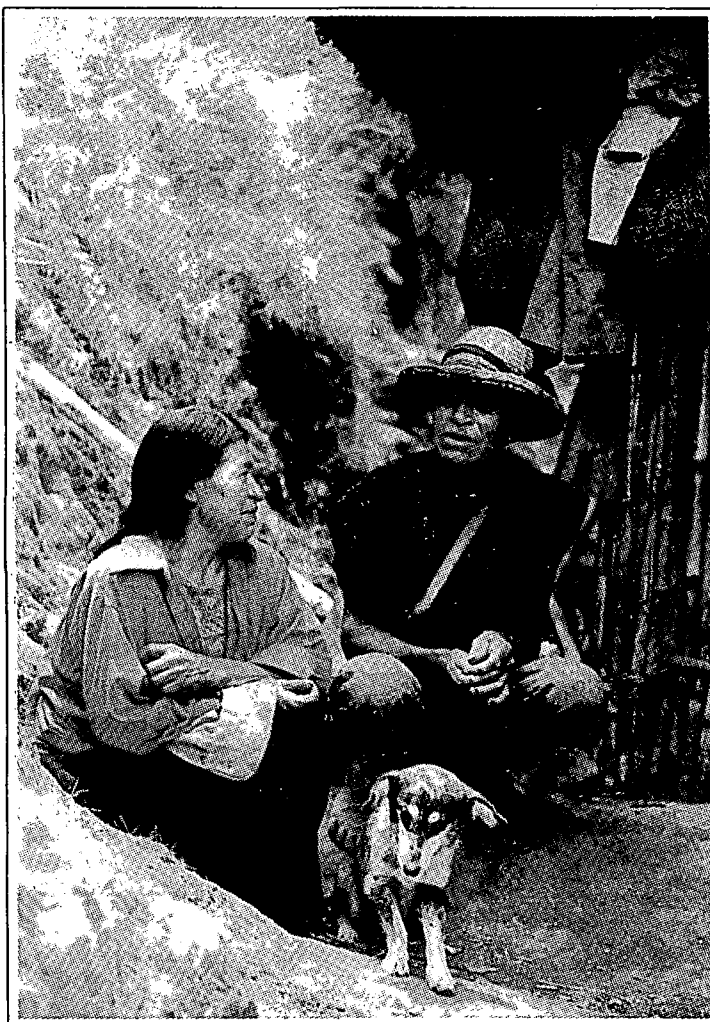
Si arribem a l'Ixcan per via aèrea, l'avioneta, encara que sigui civil, aterra dins de la base militar de Playa Grande, lloc tristament famós en les cròniques de la repressió, la tortura i les massacres dels darrers onze anys. Allà es llegeix amb lletres enormes la consigna «Aquí neix la Victòria». I a 25 quilòmetres de la base, en un bosc de selva anomenat «Polígon 14», més de 2.400 retornats estan demostrant amb els fets una victòria d'un altre tipus, la de l'esperança i la fe en la nova situació de Guatemala.

Quan el primer grup de refugiats va arribar el 29 de gener de 1993 a les terres que els corresponien van trobar quatre galeries i unes letrines, construïdes el desembre per un equip de treball dels mateixos refugiats, i el sistema d'aigua potable i la clínica que Medicus Mundi havia establert.

Durant la primera setmana al país guatemalenc, els retornats anaven arribant des de Cobán en grups de diversos centenars cada dia, per terra o en avió, segons fossin o no població considerada vulnerable com els ancians, els malalts i les dones embarassades. Algunes persones s'encarregaven de carretejar les maletes i les pertinences dels nouvinguts. Unes altres construïen galeries o netejaven el terra de vegetació, obrien noves rutes d'accés al poble i algunes dones preparaven el menjar per tots en una cuina comunitària, on mancaven les cassoles i fins els aliments bàsics per a una població que augmentava dia a dia. De 400 a 700, més endavant a 1.000 i a 1.500, fins a assolir el nombre de 2487. La

Dotze anys d'exili no han aconseguit que perdessin els seus costums

Els retornats volen unir-se solidàriament a les poblacions civils en resistència per contribuir a la pau i la justícia a Guatemala

situació aviat es va estabilitzar.

Es van establir les zones adequades per residir, segons l'origen de cada família abans que marxés cap a Mèxic, i es va decidir que farien reunions setmanals per zones de cara a debatre i decidir els temes que afecten a la seva vida i per repartir les tasques comunitàries que possibiliten la infraestructura bàsica. A cada poblament s'han format cooperatives i molins comunitaris per moldre el blat de moro (l'aliment bàsic de la població). S'han obert oficines dels diversos sectors —les Comissions Permanents, l'Organització de dones «Mamá Naquim», l'entitat juvenil COJDAGUA i els Promotors dels Drets Humans—. L'escola va ser inaugurada l'1 de març amb 800 nens i 35 mestres, encara que no comptaven amb cap mena de material. Més endavant, les ONGs presents a l'Ixcan i el Ministeri d'Educació de Guatemala van enviar-hi material educatiu.

Una data clau: el dotze de febrer

Un esdeveniment que els retornats han considerat de gran importància va ser l'assemblea del dia 12 de febrer, ja que en

ella es va donar el nom a la instal·lació. A partir d'aleshores va deixar de dir-se «Polígon 14» i va passar a ser «Victòria 20 de gener», en record de la data en què van creuar la frontera de Guatemala en el seu retorn. També es va definir la nova estructura de la comunitat: Una coordinadora general de quatre membres de les CCPP i de les comissions de responsables de les diferents àrees de treball: terres, desenvolupament comunitari, informació, salut, educació i drets humans. Les comissions també estan formades per dones i aquest és un enorme reconeixement a la figura femenina en un país centreamericà.

Des d'aquesta primera assemblea, la comunitat va definir com un dels seus objectius principals establir vincles amb la Població Civil en Resistència, les CPRs, de l'Ixcan. És una entitat composta per aquelles persones que van decidir quedar-se a Guatemala, però en la clandestinitat, fugint de les massacres i repressions de l'Exèrcit. Mai no van emprar la violència, solament volien viure en pau cultivant les seves terres. Perseguides les CPRs pels soldats, continuament canvien la seva

ubicació en un intent de fer perdre la pista a l'exèrcit o de retardar el temut encontre frontal. Reconegudes per les ONGs internacionals i per les entitats que defensen els drets humans, encara no han aconseguit que el govern atengui les seves peticions de concedir-los una terra per cultivar, comprenent la seva innocència i les seves ganes d'integració en el propi país.

Els retornats de Mèxic volen unir-se a les reivindicacions de les CPRs per aconseguir arribar junts a una justícia i solidaritat, sense diferenciar qui són els uns i qui són els altres.

En matèria de seguretat, la comunitat de retornats està alerta per detectar qualsevol inici de pressió per part de l'exèrcit i denunciar-ho a través dels mecanismes establerts legalment dins de Guatemala i a través de l'ACNUR, la Procuradoria dels Drets Humans i de l'Església catòlica. La visita del bisbe Cabrera, del Quiché, de monsenyor Àvila, president de la Instància Mediatra entre els retornats i el govern, i del bisbe de São Félix do Araguaia, Pere Casaldàliga, representa un suport moral i espiritual molt important que també serveix de garantia.

Gràcies a aquests factors la població viu tranquil·la, encara que no manquen petites provocacions de l'exèrcit, com plantar marihuana en el territori de la comunitat, o entrar en els poblats un escamot de soldats sense avisar. Amb tot, com que els conflictes amb les CPRs són vigents i se senten de lluny els bombardejos constants, mentre els helicòpters no paren de sobrevolar la zona, els retornats no deixen de preguntar-se si la pau momentània que viuen serà solament un somni del qual un dia hauran de despertar. De moment, després del cop d'estat, el retorn de nous refugiats s'ha aturat i es vol esperar a veure com s'estabilitza la situació: Guatemala continua sumida en la incertesa de les armes i de la pobresa.

«Però estem aquí —diu la Vicenta amb un somriure— i volem que el món sàpiga i l'Exèrcit també que estem disposats a construir una nova Guatemala. Hem après molt de l'exili: les dones ens valorem i som valorades, ara ens sabem organitzar i estem capacitats per governar-nos i entendre les coses. Sabem que el més important és ser solidaris. Ja no es tracta de nosaltres o ells, solament som nosaltres, guatemalencs que estem disposats a ser responsables de la nostra vida i del nostre futur».

La mare Teresa de Calcuta ha estat internada a l'hospital de Nanaivati (Bombai) per motiu de problemes gàstrics. Els metges diuen que es troba en estat estacionari

Quatre dels participants a la conferència dels G-7, a Tòquio, que contrasten pels seu volum físic

Aques és el «senyor de la guerra» somali Mohammed Farah Aidid, per la captura del qual s'ha ofert la quantitat de 25.000 dòlars

6, dimarts

Nova York: Saddam Hussein provoca més malestar

El rais iraquí ha tornat a desafiar les Nacions Unides en negar que els inspectors militars delegats per l'ONU instal·lessin dues càmeres de vídeo per controlar el procés de rearmament. Aquesta obstrucció es produeix en el moment que precisament Iraq treballa per aconseguir el seu reingrés als mercats internacionals del cru. Els EEUU, segons el secretari d'Estat consulten l'actual obstrucció amb els aliats per estudiar les mesures a prendre contra el règim iraquí, a més de qualificar de «mal senyal» la seva actitud. Pel seu compte, el govern britànic ha reafirmat la «gravetat dels fets» tot deplorant l'actitud iraquiana. Hi ha, però, una realitat absoluta: Saddam Hessein està refent de mica en mica el seu potencial bèl·lic, i continua essent una amenaça latent.

Washington: el president Clinton viatja a Tòquio

Des de San Francisco, al peu de l'avió que havia de traslladar-lo a Tòquio, va dir en un discurs gairebé improvisat que proposaria als experts en matèria social i econòmica dels països membres del G-7 que es trobin «els pròxims mesos a Camp David» —prop de Washington— per examinar «les causes i les possibles solucions a l'atur estructural» que colpeja les economies més avançades. Per altra banda és notori que l'Administració nord-americana té un propòsit: consagrar el seu president, Clinton, com a líder del nou ordre mundial.

Sarajevo: acord per desbloquejar les bases de l'ONU

Els combatents croats i musulmans de Bòsnia van arribar ahir a un acord per desbloquejar els quaters dels cascos blaus a Kiseljak i Visoko. L'incident ha posat de manifest, una vegada més la impotència dels soldats de l'ONU.

7, dimecres

Tòquio: la cimera del G-7

Avui s'inauguraran les sessions de la cimera del G-7 (els set països més rics), que s'allargaran fins divendres vinent. Però ahir es produïren contactes bilaterals, en els quals els participants a la cimera es dedicaren els retrets que guardaven al pap. Dit altrament, s'iniciaren enfrontaments per les polítiques econòmiques de cada un dels membres del G-7, de les quals resulten perjudicats els països més dèbils, on veritablement la crisi econòmica causa estralls. No s'espera que de la cimera surtin grans solucions...

Berlín: la mort del terrorista Wolfgang Grams porta conseqüències

La ministre de Justícia alemanya, Sabine Letheusser ha destituï el fiscal general de l'Estat, Alexander von Stahl, com a conseqüència de la mort, durant la seva detenció, del terrorista de l'organització d'extrema esquerra RAF, Wolfgang Grams. Per la mateixa qüestió també va dimitir el ministre d'Interior, Rudolf Seiters. Segons sembla hi ha fundats dubtes sobre la causa de la seva mort, i es parla sota veu d'una «execució», a l'estil del que a Espanya en altra temps s'anomenava «lleï de fugues»...

Roma: la sanitat italiana, immens focus de corrupció

Com si no fossin prou els escàndols que durant els últims mesos s'han anat descobrint arreu de les institucions públiques italianes, ara li ha tocat el torn a la sanitat que, segons sembla, està greument malalta de corrupció... El principal encausat és l'ex ministre Francesco de Lorenzo, del Partit Liberal. Entre altres negocis il·lícits organitzats amb el seu germà Renato, hi ha el de l'encariment dels preus dels medicaments motiu pel qual cobrava importants comissions. Tot des del Comitè Italià de preus de Medicaments... Allò que diuen: «No hi ha un pam de net!»

8, dijous

Tòquio: la cimera del G-7

Sembla que a la cimera del G-7 no s'ha perdut el temps, i que els participants han anat al gra per intentar resoldre la crisi econòmica mundial. Els responsables del comerç exterior dels Estats Units, el Canadà, el Japó i la Comunitat Europea arribaren a un acord qualificat d'històric i que, hauria de servir per desbloquejar la Ronda Uruguai del GATT per a la liberalització del comerç internacional. Tots els membres del G-7 reunits a Tòquio estan obsessionats per l'atur, i des del president Clinton al premier britànic, John Major, els presents a la cimera coincidiren a afirmar que aquest pas endavant permetria la creació de milers de llocs de treball als països industrialitzats... Avui els G-7 entraran en la qüestió política, en què es presenta una resolució abonant els programes de pau per a l'ex-Iugoslàvia i la prevenció de la proliferació nuclear a la regió asiàtica. També entre altres qüestions es planteja la necessitat d'assistència a Rússia...

Brussel·les: la crisi dels Balcans

La presidència col·legiada de Bòsnia ha rebutjat la divisió del país en tres estats, i s'estudia la forma de demanar la instauració d'un protectorat internacional sobre tota la Bòsnia i Hercegovina... Mentrestant l'OTAN ja té a punt el dispositiu aeri per protegir els cascos blaus de l'ONU als Balcans. I, finalment, l'oposició sèrbia s'ha retirat del Parlament en protesta de l'empresonament del cap de l'oposició, Vuc Draskovic, i reclamant el seu alliberament que no ha pogut aconseguir ni l'esposa del president Mitterrand que va traslladar-se a Belgrad amb aquest únic fi.

9, divendres

Tòquio: la cimera del G-7

Els caps d'Estat i de govern del Grup dels 7, reunits a la capital nipona feren pública ahir una declaració política de deu punts, en la qual es contempla el seu suport als principis universals de llibertat, democràcia, els drets humans i el respecte a les lleis; el seu suport a l'ONU per millorar la seva eficiència, el suport a la cooperació regional per promoure la pau, la democràcia i l'estabilitat; la protecció dels drets humans i la lluita contra el terrorisme sobretot quan està patrocinat per un estat...; s'haurien de potenciar les reformes als països amb antigues economies centralitzades, i es dona suport als esforços de reforma a Rússia i Ucraïna; s'exigeix a Corea del Nord que es retracti de la seva retirada del Tractat de No-prolifерació Nuclear, s'anima els països de l'ex URSS a eliminar el seu armament nuclear, s'urgeix a Ucraïna la ratificació del Tractat START i que Ucraïna el Kazakhstan s'adhereixin al TNP, al mateix temps que es demana l'adhesió mundial. A continuació manifesten el seu suport a la integritat territorial de Bòsnia i Hercegovina, i s'adverteix a serbis i croats que si insisteixen en la neteja ètnica se situaran al marge de la comunitat internacional...; fan al·lusió a les eleccions i anunci de nou govern a Camèria. Seguidament mostren el seu suport als esforços de pau al Pròxim Orient, i la seva ajuda a la reconstrucció del Líban, pressionen l'Iraq i Líbia perquè compleixin les resolucions de l'ONU, i es mostren preocupats per l'actitud de l'Iran...Finalment manifesten que en un món independent, les aliances són la clau per a la construcció de la pau global i la prosperitat... Un bell document, per ara.

París: la corrupció a França

La investigació de les empreses Urba, Sages i Bel ha implicat l'ex-president de l'Assemblea Nacional de França, Henri Emmanuelli, que ha estat processat per finançament irregular. Emmanuelli ha renunciat al seu escó de diputat per «salvar l'honor socialista»...

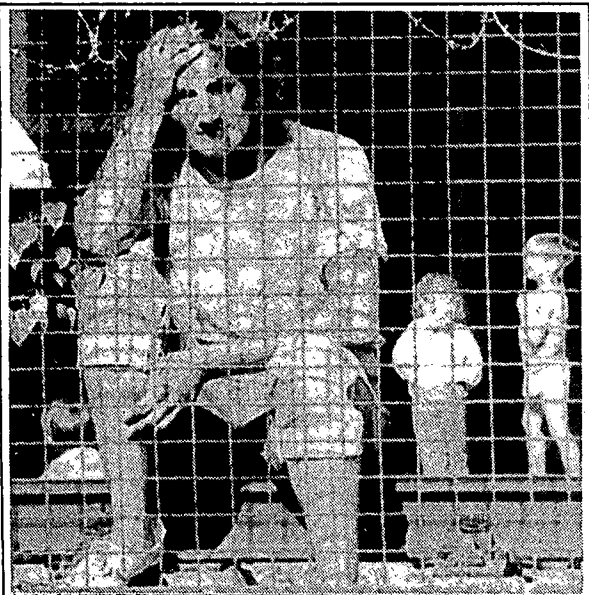
BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA

➤ Segons manifestacions del ministre d'Exteriors israelià Shimon Peres, trencant l'ambient de pessimisme, l'acord de pau amb els palestins «és més pròxim del que tothom es pensa»

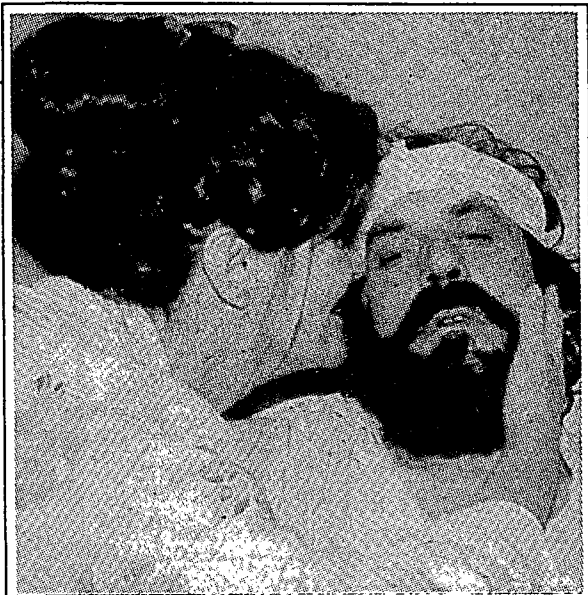
➤ El primer ministre francès Edouard Balladur ha complert amb èxit els seus primers cent dies de govern, mantenint un bon ritme de relacions amb el president socialista Mitterrand. Balladur ha tornat a demanar paciència i unitat a la majoria parlamentària.

➤ Bagdad acceptaria el control armamentístic de l'ONU a canvi que es posi fi a les sancions econòmiques imposades després de la guerra del Golf. De moment s'han obert les negociacions, a Nova York, pel reingrés de l'Iraq al mercat mundial del cru.

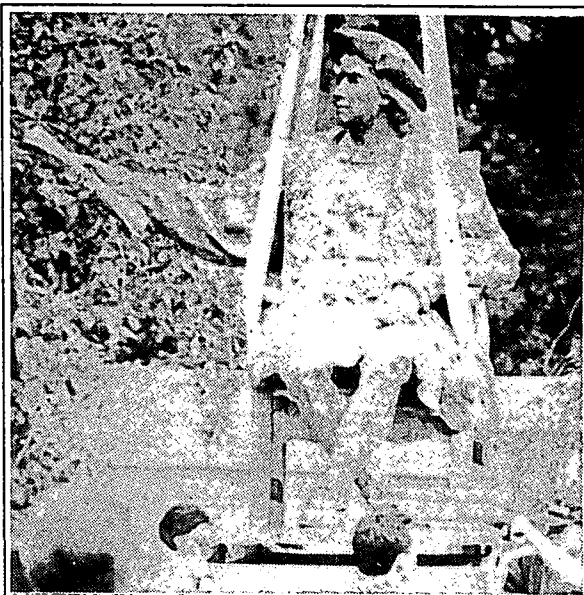
➤ Els dirigents dels Set van expressar el seu desig que a partir de la propera trobada anual, la vintena, a Itàlia les cimeres siguin menys cerimonioses i se centrin més en els problemes concrets. És una bona i lloable intenció...

Una dona croata en un camp de refugiats bosnians a Kajanj

Vuk Draskovic, líder de l'oposició sèrbia, i la seva esposa, que han estat alliberats, en un hospital de Belgrad on es refan dels maltractes i tortures que han sofert.

Cristòfor Colom ja té, per fi, un monument a Londres. Moment de la col·locació de la seva estàtua

10, dissabte

Tòquio: final de la cimera del G-7

Els set països més industrialitzats, en acabar la cimera de Tòquio han deixat ben clara la seva voluntat de rellançar una acció conjunta per reactivar l'economia mundial. Feren una declaració econòmica en la qual són reflectits els principals problemes actuals: l'ATUR, el TIPUS D'INTERÈS, el DÈFICIT americà, el DESEQUILIBRI al Japó, les MESURES ESTRUCTURALS PER AL CREIXEMENT, el COMERÇ, el MEDI AMBIENT, RÚSSIA I ALTRES PAÏSOS EN TRANSICIÓ, PAÏSOS EN DESENVOLUPAMENT, i COOPERACIÓ I PRÒXIMES CIMERES... La voluntat és bona. Només cal que la reactivació econòmica es faci realitat.

Moscou: nous problemes per a quan torni Ieltsin...

Mentre Boris Ieltsin era a Tòquio reafirmant l'ajuda dels països més industrialitzats per al futur desenvolupament rus, el Parlament va aprovar una resolució per la qual el port i zona de Sebastopol, al mar Negre, forma part de Rússia, advertint que «Rússia mai no va perdre ni cedir a ningú la seva sobirania sobre Sebastopol». Aquesta declaració deixa a l'aire l'acord salomònic entre el president rus, Ieltsin, i l'ucraïnès Kravtchuk, de partir-se com a bons germans la flota russa del mar Negre.

Tòquio: amenaces nord-americanes a Saddam Hussein

El president Clinton va dir ahir a Tòquio que el seu país no respondrà d'una manera unilateral davant la nova crisi amb l'Iraq per l'afer dels dos centres de míssils en els quals s'impedeix a l'ONU la instal·lació de càmeres de vídeo. En aquest cas, segons Clinton, caldria una acció «multilateral» ja que es tracta de la «violació d'una resolució de l'ONU» per part de Bagdad. També va afegir que continuarien pressionant fins que els iraquians cedeixin.

11, diumenge

Tòquio: després de la cimera del G-7

Un cop acabada la cimera del G-7, s'han desfermat les crítiques de la premsa japonesa que ha acusat els participants de desconexió amb les realitats del món, que ha dedicat excessiu temps a l'atur (que afecta amb poca mesura el Japó). Un altre retret que es fa a la cimera és no haver admès la presència del president d'Indonèsia, Suharto, el qual havia advertit que el G-7 concentra massa sovint la seva capacitat d'ajut als països ex-comunistes, en perjudici d'altres nacions necessitades del món.

Seül: visita de Bill Clinton a Corea del Sud

A la seva arribada a la capital de Corea del Sud, el president nord-americà va manifestar que l'actual retallada de tropes dels Estats Units no afectarà la península coreana, almenys mentre continui l'amenaça nuclear de Piong-Yang, Corea del Nord, i va amenaçar que el seu govern prendrà «represàlies immediatament i massivament» si es descobreix que els nord-coreans fabriquen i fan ús d'armes nuclears. «Seria la fi del seu país, tal com el coneixem avui», va concretar Clinton.

Moscou: la decisió del Parlament sobre Sebastopol

Tot just arribat a Irkutsk (Sibèria), tornant de la seva trobada a Tòquio amb els del G-7, Boris Ieltsin s'ha apressat a desautoritzar la decisió del Parlament de posar sota sobirania russa la ciutat de Sebastopol. Va dir que sembla que els diputats no tingui altra cosa a fer que la guerra a Ucraïna, y va qualificar de «poc seriosa» l'actuació del Parlament. Per la seva banda, Ucraïna ha acusat els diputats russos de fer perillar la «pau mundial».

12, dilluns

Nova York: Saddam Hussein torna a la càrrega

Un equip d'inspectors de l'ONU ha abandonat precipitadament Bagdad sense haver pogut dur a terme la seva missió de precintat dues instal·lacions de míssils. Per si fos poc, el règim iraquianista afirma que està preparat per a fer front a un nou atac. La realitat és que des de l'endemà mateix que va acabar la Guerra del Golf, Saddam ha procurat per tots els mitjans de refer la seva producció d'armaments, i aquestes dues instal·lacions de míssils que havien de ser precintades li són necessàries per fer proves de míssils terra-terra. Per altra banda, l'Aràbia Saudita ha presentat queixes al Consell de Seguretat per provocacions frontereres de l'Iraq...

Zagreb: la situació als Balcans

La direcció col·legiada de Bòsnia Hercegovina sembla disposada a reprendre les negociacions sobre el futur de la República. Per això ha consensuat un projecte basat en un model federal. Aquest pla alternatiu preveu la transformació de Bòsnia en unitats delimitades «no sols per criteris ètnics». La diferència entre els dos plans està en el fet que en el primer quedaria recollit, si més no implícitament, el dret a l'autodeterminació dels Estats ètnics, mentre que el segon tracta de construir un Estat unit, integrat per unitats ètniques... I cal tenir en compte, també, el parer de l'ex-cap dels Cascos Blaus a Bòsnia, general Philippe Morillon, el qual ha manifestat: «La partició ètnica de Bòsnia crearà una situació similar a la de Gaza»...

Somnis i realitat

Felipe González tingué un somni. Un govern de coalició tripartita (PSOE-CiU-PNV) que iniciés una nova etapa a la vida política espanyola. Però en despertar, i tornar a la crua realitat, ha vist com els seus anhels i fal·leres s'enfonsaven com un castell de sorra. El seu nou equip de govern haurà de ser monocolor, socialista. La coalició ha estat rebutjada.

El paper de Convergència i Unió per contribuir a la governabilitat d'Espanya ha aixecat força polseguera arreu de l'Estat, particularment a Catalunya. El partit estava immersit dins d'una cruïlla. La sortida, enrevessada d'escollir. S'havia de caminar amb peus de plom per un terreny d'allò més pedregós i fragós. El secretari general de CDC, Miquel Roca, volia fer seu l'eslògan de CiU durant la campanya electoral —Ara decidirem— i apostar en pro de la coalició amb el partit socialista però li han tallat les ales tot just abans d'emprendre el vol. El seu somni de convertir-se en ministre s'ha esvaït. CiU rebutjà entrar a formar part del govern estatal, a proposta del PSOE.

El líder de CDC, Jordi Pujol, manifestà que una coalició d'aquesta mena seria «com endinsar-se a una rateta». Per la seva part, el dirigent d'UDC, Josep Antoni Duran i Lleida, exposà que «tenia motius per desconfiar del PSOE». Malgrat tot, aquesta —repensada— decisió no s'ha d'entendre com exponent d'un nacionalisme radical sinó que un munt d'interessos de diversa índole han fet aconsellable la presa d'aquesta mesura. La temença a la pèrdua de vots a les properes eleccions autonòmiques i els desacords entre PSOE i CiU sobre política econòmica i autonòmica —al rerafons, sempre, la qüestió de la cessió del 15% del IRPF— han estat alguns dels punts-clau per a l'assoliment de la tan controvertida resolució. CiU votà favorablement la investidura de Felipe González com a Cap del Govern espanyol. Mai el lleó no és tan ferotge com el descriuen.

■ Miquel Àngel Codina

NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA

➤ El president de Sèrbia, Slobodan Milosevic, cedint a la pressió internacional, va ordenar l'alliberament del líder de l'oposició sèrbia Vuk Draskovic i la seva esposa, els quals han patit greus maltractes i tortures durant la seva detenció.

➤ Els presidents Bill Clinton i Boris Ieltsin durant les seves converses bilaterals, varen arribar a l'acord de proposar a Ucraïna, que encara no ha ratificat el Tractat Start, a una conferència tripartita per estudiar i mirar de resoldre el problema de la desnuclearització...

➤ És important l'interès que la DC italiana té per aconseguir una renovació total. Així, la Democrazia Cristiana del Vèneto s'ha avançat a la nacional, i s'ha autodissolt constituint el nou Partit Popular.

Al museu de Letran es conserva una làpida amb un text significatiu. Es tracta de l'epitafi d'Aberci, bisbe de Hieràpolis, al segle II, que va voler que el seu viatge a Roma fos recordat per sempre juntament amb la seva memòria. Als seus setanta-dos anys descrivia d'aquesta manera aquella experiència privilegiada: «Em dic Abercius, sóc deixeble del pastor cast, que pastura els ramats per les muntanyes i els camps, que té els ulls grans que miren per tot arreu... Ell m'envià a Roma, a contemplar la majestat sobirana i a veure una reina de vestit daurat i sandàlies d'or. Allí vaig veure un poble insigne per un segell resplendent...»

Aquesta poètica i admirada contemplació de Roma és ben bé una contemplació eclesial. Allò que continua avui fent la glòria de Roma és «el núvol de testimonis» que porten el segell resplendent de la fe de Pere. No es pot deixar de banda aquest fet, quan es pensa en aquesta ciutat. La ciutat de Roma, tal com és avui, és el resultat de l'acció de molts sants.

Els apòstols i els màrtirs

La Roma que avui coneixem és incomprendible sense la referència als apòstols sant Pere i sant Pau, i als màrtirs que aquí donaren testimoni de la seva fe fins a la mort: santa Agnès, sant Llorenç, els Quatre sants coronats, sant Climent, Sant Nereu i Aquil·les, etc.

No és només quan es visita sant Pere del Vaticà que la presència de l'Apòstol es fa sentir. El «cupolone» —com es diu a Roma referint-se a la cúpula de la basílica vaticana— té una presència física determinant en el paisatge de la ciutat, conseqüència i imatge alhora de la incidència de Pere en la comprensió de la

Roma: els sants que han «fet» la ciutat

■ Pere Tena

ciutat.

Expliquen que el papa Pius XII s'entusiasmava cada any escoltant la melodia polifònica clàssica de l'himne de Vespres del 29 de juny: «O Roma felix, quae tantorum principum es consecrata glorioso sanguine...» (O Roma, felix, consagrada per la sang gloriosa d'uns prínceps tan grans!). De fet, encara avui, el cant d'aquest text és un moment culminant de la litúrgia vespertina de la solemnitat dels apòstols.

La presència de Pere és la presència del Papa. Sense entrar ara en detalls històrics, està clar que l'absència del Papa durant bona part del segle XIV va representar per Roma un temps de decadència ciutadana.

I, amb Pere i amb Pau, altres màrtirs, començant pels de la mateixa persecució en la qual els apòstols moriren. La plaça de Sant Pere del Vaticà, amb l'obelisc al centre, és un testimoni eloqüent d'aquells començaments; en efecte, és l'obelisc que estava instal·lat al mig del circ de Neró, que ocupava pràcticament l'espai ocupat avui per la plaça i la basílica. Roma, com a ciutat «insigne per un segell resplendent», és obra, en primer lloc, d'aquests sants apòstols i màrtirs. A la Pregària eucarística I, el venerable cànon romà, els anomenem: Linus, Clet, Climent, Sixt, Llorenç, Joan i Pau,

Marcel·li, i Pere, Agnès, Cecília...

Els defensors de la ciutat

L'autoritat dels papes a la ciutat de Roma no fou una autoritat arrabassada, sinó una conseqüència del deixament de la ciutat per part dels poders civils. És indiscutible que Roma deu enormement als papes que l'han governada durant segles. És de fa pocs mesos una exposició esplèndida sobre les intervencions de Sixt V (finals dels 1500) en matèria urbanística durant un període relativament breu (no arribà als cinc anys de pontificat). Això no significa pas que tots els papes hagin estat «sants». Però sí és cert que entre els «defensors de la ciutat» per antonomàsia es contenen alguns grans papes «sants». També en aquest sentit, els sants han «fet» Roma.

Penso sobretot en els dos «Grans»: Sant Lleó el Gran, i sant Gregori el Gran. Cadascun d'ells en el seu segle i en les seves circumstàncies foren decisius per a preservar la ciutat de les escomeses dels enemics exteriors i de la desfeta interior.

Juntament amb els papes, hi ha també a la història de Roma altres «defensors de la ciutat». Cristians i cristianes que han contribuït al progrés i al benestar espiritual i àdhuc material de Roma.

Noms com santa Caterina de Siena,

santa Francesca Romana, santa, Brígida, evocuen un treball constant, decidit, esforçat. L'acció, d'aquestes cristianes coincideix amb l'època més turbulenta de la història del pontificat: dels primers 1300 fins a la meitat dels 1400. Podem pensar que aquestes santes foren unes autèntiques «defensores de la ciutat», i no és pas sense motiu que les tres romanen en el Calendari romà. El testimoni de la seva presència i del seu treball es troba encara avui a Roma: la presència de santa Caterina de Siena, declarada patrona d'Itàlia, és la més visible, en el seu sepulcre sota l'altar major de Santa Maria a la Minerva; la de santa Francesca Romana, a l'església del Forum romà on està sepulrada, i a la seva antiga casa, vora la Plaça Venècia; la de santa Brígida, a la petita església de la plaça Farnese, vora l'església de Montserrat i el Campo dei Fiori...

Igual que quan es llegeix el Martirologi, caldria afegir, en acabar, aquelles paraules: «i molts altres...» quan es visita Roma amb atenció històrica i sentit de comunió eclesial, es descobreix la ciutat que han «fet» els sants: tants i tants, ahir i avui, germans nostres, dinàmics en la seva identitat, «som l'ànima en el cor» (carta a Diognet).

■ Pere Tena, preconitzat bisbe auxiliar de Barcelona

Cicle litúrgic «A» — Diumenge XVI durant l'any

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera

Sa 12:13,16-19

Lectura del llibre de la Saviesa

Fora de vós, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap Déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb toia consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

Salm responsorial 85:5-6,9-10,15-16a (R.: 5a)

Vós, Senyor, sou indulgent i bo, ric en l'amor per a tothom que us invoca. Senyor, escolteu la meva pregària, escolteu la meva súplica.

R. Senyor, vós sou indulgent i bo.

Tots els pobles que heu creat vindran a fer-vos homenatge i glorificaran el vostre nom. Diran: «Sou gran, Senyor, són prodigioses les vostres obres, vós sou l'únic Déu». R.

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor, mireu-me, apiadeu-vos de mi. R.

Lectura segona

Rm 8:26-27

Lectura de la carta de l'apòstol sant Pau als cristians de Roma

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar, per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant tal com Déu ho vol.

Al·leluia

Cf. Mt 11:25

Us enaltim, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills els misteris del Regne.

Evangeli

Mt 13:24-43

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat, i se'n anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: ¿No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? ¿Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: ¿Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho feu pas: si collíeu el jull, potser arrencàreu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(cicle dominical: A; ferial: I)

SETMANA 16 DURANT L'ANY
(salteri: setmana 4a)

JULIOL:

18. Diumenge 16 durant l'any: *verd*. Lectures: Sa 12:13.16-19 (Salm 85) / Rm 8:26-27 / Mt 13:24-43.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Frederic, bisbe (de Ratisbona) i màrtir; santa Marina, verge i màrtir; santa Simforosa i els seus 7 fills, màrtirs.

Festes majors: Borgonya, Callús, Canillo, la Farga de Bebié, Olesa de Bonesvalls, Prasdip, Renau, Sant Andreu de Llavaneres, Sant Gregori, Sant Martí Sarroca i Taüll.

19. Dilluns. Del dia: *verd*. Lectures: Ex 14:5-18 (Ex 15) / Mt 12:38-42.

ALTRES CELEBRACIONS: Santa Àurea, verge i màrtir (a Sevilla); sant Símmac, papa (sard); sant Pere de Cadireta, religiós (dominica, de Moia).

20. Dimarts. Del dia: *verd*. Lectures: Ex 14:21 - 15:1 (Ex 15) / Mt 12:46-50.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Elies, profeta; sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i màrtirs (a Còrdova); santa Margarida, verge i màrtir; santa Liberata, verge i màrtir.

Festes majors: Bagergue, Palafrugell, la Riera de Gaià, Rupia, Santa Margarida de Montbui i Santa Margarida i els Monjos.

21. Dimecres. Del dia: *verd*. Lectures: Ex 16:1-5.9-15 (Salm 77) / Mt 13:1-9.

MEMÒRIA LLIURE: Sant Llorenç de Brindisi, prevere (caputxi) i doctor de l'Església (*blanc*).

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Daniel, profeta; santa Praxedes, verge.

Festes majors: Fígols.

22. Dijous. Memòria de santa Maria Magdalena (de Magdala, deixebia de Jesús): *blanc*. Lectura del dia: Ex 19:1-2.9-11.16-20b (Dn 3) / pròpia: Jo 20:1-2.11-18.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Teofil, màrtir (pretor romà); sant Menelau, abat.

Festes majors: Ames, Blancafort, Bonastre, Corbera de Llobregat, la Masó, Masquefa, la Nou de Gaià, el Pont d'Armentera, Pradell de la Teixeta i Ullà.

23. Divendres. Del dia: *verd*. Lectures: Ex 20:1-17 (Salm 18) / Mt 13:18-23.

MEMÒRIA LLIURE: Santa Brígida, religiosa (viuda, fundadora) (*blanc*).

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, màrtirs; santa Cunegunda, religiosa (franciscana).

Festes majors: la Poble de Segur.

24. Dissabte. Del dia: *verd*. Lectures: Ex 24:3-8 (Salm 49) / Mt 13:24-30. Vespres de demà.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Víctor, màrtir; sant Borís, màrtir; santa Cristina, verge i màrtir; beates Pilar, Maria-Àngels i Lluïsa, verges (carmelitanes) i màrtirs (a Guadalajara).

Festes majors: l'Espluga de Francolí, Lloret de Mar, Pontons i Santa Cristina d'Aro.

LA BÍBLIA A L'ABAST

La misericòrdia de Déu demostra el seu poder (Sa 12:13.16-19)

■ Josep M. Aragonès

El llibre de La Saviesa

Avui, la primera lectura de la missa posa a la nostra consideració un petit fragment de l'anomenat llibre de La Saviesa. Els manuscrits grecs generalment el titulen «Saviesa de Salomó», revelant el contingut de l'obra i atribuint-la al savi rei d'Israel. De fet, l'autor vertader d'aquesta obra ens és desconegut, tot i que, examinat l'escrit, se'n dibuixa com un jueu d'una fe profunda i sòlida, resident possiblement a Alexandria i que intenta refermar la fe dels seus germans, que en contacte amb els progressos científics i els corrents filosòfics de moda, com també vivint enmig d'un pluralisme religiós notable, o s'han apartat de la fe dels pares o corren el perill de deixar-se seduir per la mentalitat cosmopolita, individualista, escèptica o d'insatisfacció que, en contra de les idees tradicionals, oferia saviesa, salvació o un coneixement del vertader sentit de la vida. L'autor, coneixedor profund dels llibres bíblics, home alhora obert als nous corrents filosòfics i practicant convençut de la religiositat jueva, fa com una gran homilia sobre el contingut de la revelació dels llibres sagrats per a aportar consol i esperança als seus contemporanis. El llibre possiblement fou redactat a la meitat del segle I a.C., i és el darrer cronològicament dels llibres de l'Antic Testament. Tant per la llengua —el grec— amb què fou redactat, com pel lloc i el temps de la seva producció el llibre de la Saviesa fou sempre tingut com una obra alexandrina, inspirada pels jueus hel·lenistes, i per tant no forma part de la col·lecció dels llibres sagrats del judaisme. L'Església catòlica en canvi l'ha acceptat en el seu cànon i el col·locà entre els anomenats llibres sapiencials i sempre l'ha fet servir, tant en l'ensenyament com en la litúrgia. La nostra perícopa forma part de la segona part del llibre, destinada a demostrar la fidelitat de Jahveh envers el seu poble al llarg de la gesta de l'Exode i, més en concret, ensenya com el poder de Déu és la font de la seva misericòrdia.

Justícia i bondat

Mai com avui el poble en general s'ha manifestat tan sensible a la justícia. Sobretot a la justícia social. Però potser també mai com avui, tots plegats som víctimes de la injustícia. Fins i tot, defensant la justícia, arribem a ser injustos per a uns o altres. Sembla com si justícia i bondat siguin com dues realitats oposades, irreconciliables. Justícia sembla que lliga amb força, poder, i que no pugui combinar-se amb moderació, consideració, humanitat, bondat en definitiva. I no és així. La justícia sense la bondat, la misericòrdia, es converteix molt fàcilment en tirania. Llavors deixa de ser justícia. Podrem dir que allò és la «nostra» justícia. Però ja no és la justícia estricta, universal, que mira tothom i dóna a cadascú el que li correspon, tot fent confluïr l'esforç i les càrregues de cadascú en el bé de tots. La «nostra» justícia potser farà bé a alguns, mentre

a d'altres els serà causa de sofriment i de mal. Tots els dictadors, els de tots els temps i de tots els àmbits, han predicat i justificat a ultrança la «seva» justícia, que, a més, diuen que és la que salva el poble. En nom d'aquesta justícia especial i carismàtica s'han omplert sempre les presons, s'aterren llibertats, es capgira la veritat i es mata a qui convé. Solen ser justícies fortes, rígides, poderoses. Per això ens cal mirar sempre el màxim exponent de la justícia veritable, que és Déu. Ell és l'ideal cap al qual ha de tendir qui vulgui ser just. Fora de vós —afirma Saviesa en una ferma confessió monoteïsta— no hi ha cap Déu que vetlli sobre tothom, i a qui hàgim de convèncer que la vostra sentència és justa (v. 13). No oblidem que Déu és i es manifesta amor.

La misericòrdia és grandesa

Els éssers petits, febles, quan es veuen amb algun poder a les mans, solen ser mesquins. Fan servir la força, que els ve del poder, per oprimir els altres i, si cal, esclafar-los. Déu, en canvi, precisament perquè és fort, totpoderós, es mostra gran en l'ús que fa de la seva força. La vostra força és font de justícia (v. 16a). I és que la força i el domini li són consubstancials, no són cap accident que li vingui de fora. Ell mateix és la força increada. El mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració (v. 16b). Sap tenir sempre a ratlla —en perfecte equilibri— el poder, i així es mostra tot bondat. El poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà (v. 18b). Aquesta manera de ser del Déu totpoderós és camí d'esperança. De fet és possibilitat de construcció de la personalitat humana. Potser sigui aquesta la primera lliçó —i la més important— que el nostre text vol oferir-nos. Déu no talla les ales a ningú. Ha omplert de rutes de llibertat el cel de tothom perquè tots puguem realitzar-nos plenament, malgrat les nostres falles —fins i tot malgrat el nostre pecat—. Ell, que és sant, no abat el pecador, sinó que cerca la seva conversió. Heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats (v. 19b). En l'evangeli d'avui, Jesús, ens dóna un exemple magnífic d'aquesta doctrina amb la paràbola del blat i del jull. Sant Pau recollirà també aquest ensenyament i el farà ressonar a les oïdes —el convertirà en tema de catequesi— dels cristians de Colosses (3:12-21), referint-lo sobretot a les famílies cristianes. Com si digués: Alerta, els qui exerceu algun poder! Pares, no importuneu els vostres fills, que no es desanimin. És la gran lliçó del poder bondados —o de la bondat omnipotent— de Déu. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom (v. 19a). La misericòrdia no és feblesa, és grandesa. Únicament els grans de debò saben ser misericordiosos. Per això Saviesa diu del Senyor misericordiós: Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot —els pagans i descreguts—, o quan humilleu aquells que, sabent que sou forts, es mostren arrogants —els creients orgullosos, menyspreadors dels altres—.

■ Josep M. Aragonès és Rector de Torrelavit

LES FESTES DEL CALENDARI CRISTIÀ

A més de la celebració del diumenge, fonament i nucli de record que l'Església va fent del Misteri de Crist durant el cercle de l'any, hi ha en el calendari cristià altres dies festius importants. Es tracta de les anomenades festes de precepte que també formen part de la commemoració de l'obra de la salvació a través de l'any, o perquè celebren diversos aspectes del misteri de Crist (cf SC 102) o perquè són dies en els quals l'Església «venera amb amor especial la Benaventurada Mare de Déu la Verge Maria» (Sc 103) o «proclama les meravelles de Crist en els seus servidors i proposa exemples oportuns a la imitació dels fidels» (SC 111; cf 104).

En aquests dies, com en el diumenge «els fidels tenen l'obligació de participar en la Missa, i

s'abstindran, a més, d'aquells treballs i activitats que impedeixin de donar culte a Déu, gaudir de l'alegria pròpia del dia del Senyor o gaudir del degut descans de la ment i del cos.

Capacitat evangelitzadora de les festes

La caritat exigeix compartir l'alegria de les festes amb els altres. (Cf 1P 3,8; Rom 12,15; Lc 6,0). Les festes del calendari cristià que marquen l'any, també poden donar una resposta a la recerca d'un significat per a l'oci i el temps lliure que pateix l'home modern. Es tracta no d'«entretenir» o «matar» el temps, sinó de viure'l i «passar-lo» com un

do de Déu i com una inclusió de l'eternitat en la vida dels homes. En aquest sentit el temps apareix com una oportunitat oberta per dedicar-se als altres, als éssers estimats, a Déu i a un mateix. Enfront la inquietud i el nerviosisme de Marta, per atendre el Senyor, hi ha la calma i l'assossegament de Maria, asseguda als peus del Mestre escoltant-lo. «Una cosa és necessària, Maria ha elegit la part millor» (Lc 10-42). Potser els cristians poden ensenyar als altres ciutadans a «perdre el temps» d'aquesta manera.

Conferència Episcopal Espanyola,
«Sentit evangelitzador del diumenge i de les festes»

Josep Rovira, atleta professional que porta el logotip del nostre setmanari

«No hem de tenir por de difondre les nostres creences»

El popular atleta Josep Rovira i Andreu, nascut a la Bisbal del Penedès, porta 30 anys participant a les competicions atlètiques. Ha fet una tasca de promoció de les curses populars de fons sobre asfalt dins les poblacions i per carretera. Ara, promou desinteressadament el nostre setmanari *Catalunya Cristiana* a la seva samarreta esportiva.

—¿Què t'ha donat l'atletisme, Josep?

—L'atletisme m'omple en tots els sentits. És un esport net. Tant mateix, la família és el més rellevant que m'ha proporcionat la vida. En un segon terme, situaria l'atletisme. He de donar-li les gràcies perquè m'ha atorgat esperit de sacrifici i de superació, comprensió i paciència. Aspectes que els he fet servir a la meua vida quotidiana.

—¿Què li has donat a l'atletisme?

—El guany més important ha estat la seva popularització. Anys enrera vaig adonar-me que l'atletisme no hauria de cenyir-se a les pistes i al camp a través (cross). D'altra banda, els atletes no tenien aleshores gaire suport. Mancaven l'aplaudiment i l'encoratjament del públic. La promoció de curses populars de fons sobre asfalt dins les pobla-

cions fou una de les meves propostes a assolir. Vaig ser el pioner a Catalunya a fer-les.

—¿Com van ser els primers passos?

—Molt durs. Fou a la primera meitat de la dècada dels 70 quan vaig començar a promoure aquest tipus de curses atlètiques. Els atletes i les firmes comercials de seguida em feren costat. També alguns mitjans de comunicació, d'altres, foren crítics. De mica en mica, els directius i entitats esportives —molt desconfiats al començament— s'hi afegiren en veure l'èxit aconseguit amb les curses populars. La primera fou la «Tarragona-Barcelona». Després, la «Barcelona-Andorra», la «Baix-Penedès-La Bisbal del Penedès» i un grapat dins la Ciutat Comtal, entre d'altres.

—El dia 21 de març d'enguany a la cursa «Barcelona-La Bisbal del Penedès», on

vas participar, et feren un «comiat-homenatge». ¿Quin fou el motiu cabdal d'aquesta celebració?

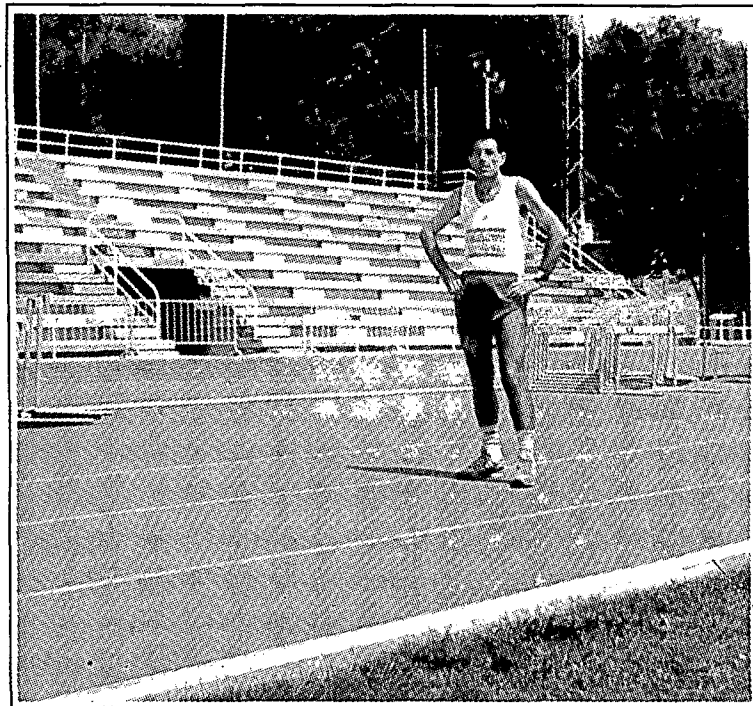
—La faceta d'atleta d'alta competició, a causa de la meua edat (48 anys), ja forma part del passat. Continuaré competint però en proves d'un altre nivell. L'homenatge fou degut a la dedicació, al llarg de tota la meua trajectòria professional, de l'expandiment d'aquesta disciplina esportiva.

—¿Què t'ha motivat a promoure el logotip de *Catalunya Cristiana* a la samarreta amb la qual practiques l'atletisme?

—Sóc un assidu lector de *Catalunya Cristiana*. Un diumenge vaig llegir un article on s'exposava que tots els catòlics hauríem de fer pinya per mobilitzar-nos a favor dels mitjans de comunicació de l'Església. Casualment, jo havia de canviar llavors de firma comercial a la meua samarreta esportiva i vaig voler col·laborar com a bon catòlic practicant i aportar el meu gra de sorra a la muntanya que hem de crear tots plegats.

—¿Fou una iniciativa molt meditada?

—M'ho vaig rumiar una mica i finalment vaig decidir que, en lloc de promoure una firma co-

Josep Rovira i Andreu, atleta professional que pertany a la secció d'atletisme del Futbol Club Barcelona

mercial que em proporcionés béns materials, podia fer una bona tasca amb la promoció de *Catalunya Cristiana* d'una manera desinteressada. He d'esclarir que no sóc un fanàtic religiós malgrat que penso que els individus no hem de tenir por ni vergonya de manifestar els nostres valors morals i ideals religiosos davant la societat. El que més m'empipa però és el poc seny i la hipocresia present en algunes persones quan es parla d'aquestes qüestions.

—¿Quina creus que serà la conseqüència immediata de la teua acció?

—Jo portaré la samarreta als entrenaments, a les competicions, fins i tot pel carrer. Això farà que la gent es preguntí: ¿Què és Ca-

talunya Cristiana? ¿Quin és el seu missatge? Em comprometo dur a terme la promoció durant una temporada sencera. Crec que mitjançant aquesta mesura faré una bona difusió del setmanari i del cristianisme a tot arreu.

—¿Com ho valora la teua família?

—La meua esposa Rosa Maria està molt contenta. Tots dos som catòlics practicants. Si Déu vol, molt aviat tindrem —la Rosa Maria està embarassada de vuit mesos i mig— un altre cristià i atleta a la família.

—Benvingut sigui. Enhora-bona, Josep.

■ Miquel Àngel Codina

¿No ens podem posar d'acord?

Cada dos per tres, i sobretot cada any amb l'inici del curs escolar, es replanteja la mateixa qüestió: ¿el mestre, ha d'instruir o ha d'educar?

Uns creuen que si el mestre ensenya que dos i dos són quatre i que *pe, a, pa* ja compleix amb la seva obligació, i que és missió dels pares educar els seus fills. Que cada pare és ben lliure d'educar els seus cadells d'acord amb els seus principis i les seves conviccions, educació en la qual el mestre no hi ha d'interferir, ni influir-hi sinó que ha de respectar.

Hi ha qui, tot i admetent que l'educació és cosa dels pares, reivindica el paper decisiu del mestre, a qui anomena «educador». El mestre és un actiu col·laborador dels pares en la tasca educadora dels petits. El mestre no pot instruir els seus alumnes si a l'escola no hi ha una llei, unes normes que regeixin la vida escolar (així com després trobaran una llei i unes normes socials en la seva vida adulta, i l'etapa escolar n'és un aprenentatge), i el mestre és l'encarregat d'ensenyar-les i de vetllar que els alumnes les coneguin i les respectin. És a dir, aquestes dues fases de la missió de l'educador no són antagòniques sinó complementàries, no és una dicotomia exclouent sinó que formen un tot. En resum, el mestre ha d'instruir principalment però tot educant, ja que també és un aspecte de la instrucció ensenyar l'adolescent a saber-se desenvolupar, una vegada adult, en la societat dels adults.

Reivindicar que la missió del mestre

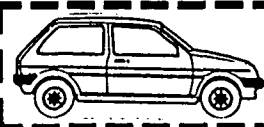
només obliga a la instrucció és del tot absurd, tant com és absurd que avui, als infants, no se'ls ensenyi ni com s'agafa un llapis, una ploma i un bolígraf. Fa pena veure una gran quantitat del nostre jovent de la manera com agafen el bolígraf. Fa pena i fa neguit ja que tot sovint hom es meravella que l'estri s'aguanti entre uns dits recargolats, com torturats, violentats.

És clar, també, que molts mestres segurament ensenyen que dos i dos són quatre i que *pe, a, pa*, però han oblidat totalment les assignatures de cal·ligrafia i d'ortografia. Amb la recent introducció dels ordinadors a la vida escolar, els estudiants aviat només sabran tocar tecles i pitjar botons, però amb prou feines sabran escriure ni el seu nom.

Resulta patètic i hauria de ser realment preocupant per la Conselleria d'Ensenyament la queixa feta pública reiteradament per força professors d'instituts i d'universitats per tants i tants estudiants que hi arriben amb garrafals faltes d'ortografia i amb una cal·ligrafia infernal, torturada, i tot sovint intel·ligible pel mateix que l'ha escrit, passats uns minuts.

Potser sí que podríem discutir si el mestre ha d'educar, però em sembla indiscutible que si els professors es queixen que els alumnes els arriben a setze anys sense saber escriure, és que ni els eduquen ni els instrueixen. I això sí que no hauria de continuar així ni un dia més.

■ Antoni Munné i Tomàs

De viatge

Si vas o tornes de París i no mano que no deixis d'aturar-dret. Està a 260 km. de Lió i

deixar l'autopista i, si es vol un camí fantàstic, agafar la carretera que va per la vall de Cousin i a 15 km. hom troba aquest petit poble que encara no té el miler d'habitants.

En arribar al nucli urbà és aconsellable deixar el cotxe i pujar caminant fins a la Basílica, la qual cosa que es fa en pocs minuts. Vezelay té l'encis d'Assís o de Chartres, però és molt més petit.

L'any 1142 St. Bernat al capdemunt del turó, predicà aquí la segona croada davant el poble i del rei Lluís VII.

Aquesta basílica, una de les més grans edificacions monacals de França, es bastí en honor i com a protecció de les que es consideraven despulles de Sta. Maria Magdalena, és d'estil romànic i gòtic amb un timpà famós, d'una preciositat i complexitat molt gran. Vezelay també és inici de ruta a Compostel·la i, com m'ha passat altres vegades a França en llocs semblants, he trobat llibres i mapes que fan referència als pelegrinatges d'altres temps.

Si hom te present totes aquestes coses, sortirà de Vezelay completament sadollat, encara que l'estada sigui curta.

He fet aquesta visita més d'una vegada, he fet moltes fotografies i després sempre he baixat a pregar a la cripta. No importa gaire si els ossos que hi ha al sepulcre corresponen o no als de la Magdalena, (sempre que em faig una pregunta d'aquesta mena penso que ningú no em pot negar la possibilitat que molècules que hi havia a una determinada persona ara les hagi incorporat el meu organisme). El que importa és que aquest receptacle és el fonament de tot el que s'edificà a sobre. I en aquella època es posava el mateix entusiasme en bastir catedrals que el que ara es té en servir el Tercer Món. A més, aquest racó em parla de l'amor d'una dona que fou tota generositat, elegància i fidelitat fins a la mort. Tanco els ulls i veig totes les esglésies edificades en honor de Sta. Maria de Magdala, des de la neoclàssica de París, la famosa Madeleine de la plaça de la Concordia, fins a les runes romàniques que tinc al davant de casa meua prop del Cerdà. Recordo també aquell quadrat que he visitat moltes vegades prop de Tiberíades, tot el que resta de la població on va néixer i va viure aquesta dona patrona dels qui estimen, i em costa ben poc pregar aquí per mi i per als altres, demanant amor.

En tornar de Vezelay i agafar l'autopista tinc la sensació de venir d'un altre planeta, tan petit com és i tan a fons que penetra el seu missatge.

■ P-J Ynaraja, capellà de la Llobeta

El Multifestival David torna a convocar un any més, i per vuitena vegada, una trobada cristiana de música i art contemporani. Més de dues mil persones vindran a Barcelona, des de molts punts de Catalunya, de l'Estat espanyol i d'altres països del món, per compartir 5 dies amb l'art, la música i la cultura d'avui. Els aplega una mateixa fe i una inquietud per transmetre i fer arribar al món d'avui, a la nostra societat, el missatge d'esperança de Jesucrist. En el fons hi ha la voluntat de voler aprendre de l'altre. La trobada amb l'altre, que està fent el mateix que tu, potser de diferent manera, enriqueix i renova. Això és entrar al David, això és «fer» David.

El Multifestival David va més enllà de la trobada anual, puntual i concreta, és un estil de vida, una paràbola vivent «per aportar les energies de la fe i de l'amor a la societat actual», tot agafant l'esperit i les paraules del concili Vaticà II que va renovar l'Església.

Al darrere del Multifestival David, hi ha dues ànimes vives, en Luís Alfredo Díaz Britos, pare de família, cantautor i productor discogràfic, és el fundador i director del Multifestival David, i en Xavier Morlans, capellà de Barcelona, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i consiliari del Multifestival David.

Entrevista a Luis Alfredo Díaz Britos i Xavier Morlans, ànimes del Multifestival David

—El Multifestival David és una iniciativa per posar en contacte dues realitats, sovint contraposades, d'una banda la fe i l'Església i per l'altre, la cultura i totes les seves maneres de manifestar-se i fer-se present en la societat actual, sobretot l'art i la música. ¿D'on parteix una trobada amb aquestes característiques?

—El Multifestival David neix com un repte davant la mancança que hi ha dins l'Església actual de trobar l'art i la cultura contemporanis. El Multifestival té una voluntat clara d'evangelització a través de totes les formes expressives i comunicatives d'avui dia, tant les serioses com les més populars. Volem arribar a sintonitzar amb la gent del carrer. Les persones del nostre temps tenim greus problemes de llenguatge. Des de l'Església ens comuniquem malament. Cal que tinguem una sensibilitat per comunicar el missatge del Regne de Déu. La gent del carrer, amb el seu «aparell de ràdio intern» ha de poder sintonitzar aquesta freqüència. L'Evangelí, com a Bona Notícia, s'ha de poder sintonitzar en la freqüència de la gent d'avui sense perdre rigor ni profunditat.

—¿Què ofereix el Multifestival David per fer aquesta feina tan fonamental dins l'Església, com és evangelitzar?

—El Multifestival David fa conèixer plegats, durant 5 dies en un mateix lloc, diverses persones que representen diferents disciplines i que tenen diferents experiències: fa conèixer l'art, la teologia, les experiències diverses de pregària, la música. És un espai que posa en contacte gent diversa: artistes, teòlegs, gent compromesa de les comunitats parroquials i religioses, joves, capellans. És com una fira, com un gran aparador.

—¿Qui són els protagonistes del David?

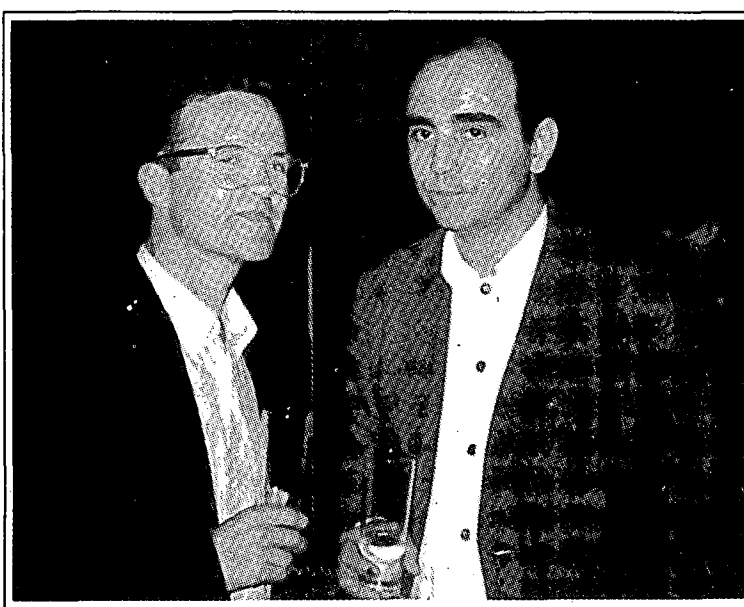
—Tots aquells que hi participen i que s'obren als altres per aprendre i per ensenyar, és l'equilibri del donar i el rebre. Els professionals de la comunicació, de la música, els artistes que es consideren creients en Jesucrist tenen parada obligada en el Multifestival David, per omplir de coneixements els seminaris, les taules rodones, els tallers. Tots els agents de pastoral de les nostres comunitats parroquials, catequistes, animadors de joves, adults compromesos, capellans i religiosos i religioses que col·laboren en la pastoral de les parròquies i moviments vénen al

David per renovar-se i omplir-se de noves tècniques i sobretot d'idees noves. També hi tenen lloc totes aquelles persones que volen gaudir de l'espectacle que és el Multifestival David. Gaudir dels concerts, de les exposicions, de la música i l'art.

—Aquesta oferta és prou interessant, però no és només propi del Multifestival David voler renovar les formes per evangelitzar. Durant l'estiu s'organitzen cursos de formació bíblica, hi ha una escola de catequistes, hi ha trobades d'animadors de cant litúrgic, es fan cursos de monitors,... ¿Quina és l'originalitat i la característica específica del Multifestival David?

—L'originalitat del Multifestival David és la convivència i la comunió. D'una banda, la convivència de les diferents disciplines, tant artístiques com acadèmiques, amb la fe en Jesucrist. És això el que costa tant entendre del David, que puguin conèixer una espiritualitat profunda amb la música lleugera; la teologia rigorosa, acadèmica, amb les preocupacions del carrer, de la vida quotidiana de la gent; el sofriment per Bòsnia-Hercegovina, per Gaza, amb la capacitat de celebrar i fer festa en un moment determinat.

Per una altra banda hi ha la comunió, una comunió real entre tots els que ens sentim Església. En el Multifestival David creiem en una Església plural on es do-

Xavier Morlans i Luis Alfredo Díaz Britos

David: el repte d'evangelitzar en sintonia amb la societat

nen carismes diferents i es respecten aquests carismes.

—La comunió és el nucli de la vida cristiana viscuda en comunitat, ¿és doncs aquesta la principal aportació del Multifestival David a l'Església?

—Sense dubte, el Multifestival David produeix un canvi en el metabolisme intern de la persona que ve a passar els 5 dies del David. Quan se'n torna al seu grup o comunitat ha canviat de manera d'entendre l'Església. Després, d'haver estat capaç de llançar-se a la «piscina col·lectiva» sense voler guardar la roba que porta de la seva «tribu», aquesta persona surt enriquida, es dona un fenomen o misteri de fecunditat. La gent torna a les seves comunitats o «tribus» amb la ment

més oberta, amb el cor més esponjat, amb més recursos pastorals, amb la imaginació més enriquida. El Multifestival David, en ser un espai artístic dóna a la trobada entre grups eclesials diferents una dimensió més oberta, més neutra. Podríem dir que l'art i la pregària viva possibiliten aquesta trobada més enllà de les idees, dels conceptes, i fins i tot de les ideologies.

Però hi ha una altra cosa que el Multifestival David ofereix a l'Església, no solament la possibilitat de renovar els repertoris de les tècniques pastorals o fer que els joves no marxïn de les nostres parròquies, sinó que hi ha el desafiament clar d'arribar a la gent del carrer, és a dir evangelitzar, tal com hem dit abans en sintonia amb la societat.

—Precisament, el Multifestival surt d'un contacte sensible amb la societat, i concretament el lema d'enguany aplega el sentiment més abundant i corrent en la nostra societat immersa en la crisi i en els conflictes entre les persones. ¿Què té el Multifestival David per oferir en aquests «temps de laments»?

—No cal ser gaire entès per descobrir que estem vivint en temps de lamentacions, la societat no sap cap on tirar. Han caigut tots els mites, les filosofies, s'han perdut les esperances en la societat, han quedat en entredit massa

coses. El Multifestival David ofereix com poder tenir esperança i com poder celebrar, fins i tot, en aquests temps de lamentacions. Ja hem dit que el David és una paràbola vivent que fa possible viure amb un sentit, fins i tot, amb joia, però no amb una joia alienada i insultant.

—Però, ¿d'on pot sortir l'esperança, quan tothom palpa les contrarietats? ¿Com pot ser creïble un missatge tan contrari al sentir general?

—L'esperança brota de la fe en Jesucrist, però no una fe cega, sinó una fe globalitzadora. Una fe cristiana que ha de fecundar tots els aspectes de la vida. Si la fe neix de la pròpia vida, serà capaç d'interessar l'home del carrer d'avui. I només li podrà interessar si és capaç de «sintonitzar» i entendre un missatge proper. Aquest missatge és un oferiment per omplir de sentit la seva vida. El sentit no serà una formulació filosòfica, ni una idea abstracta, sinó una vida real. De la relació personal i comunitària amb Jesucrist sorgeix una esperança per a la nostra vida i el nostre món.

—Aquest és el missatge comú de l'evangelització en l'Església, però ¿què falla a l'hora de transmetre-ho a la societat?

—Tal com ja hem dit, és un problema de llenguatge. Una vivència personal i comunitària no es pot reduir a una forma cultural concreta, ningú no té l'exclusiva de la vida viscuda cristianament. Hi ha moltes maneres d'expressar la fe. Creiem que la mateixa profunditat o autenticitat de la fe (la lloança, el penediment, l'acció de gràcies,...) poden expressar-se tant en la melodia gregoriana d'un monjo, com en el picar de mans d'una missa flamenca o en els ritmes sincopats i accelerats d'una comunitat jove. Això és inculturitzar la fe, creiem que l'art i els llenguatges audiovisuals d'avui són vehicles seriosos i dignes per fer arribar la Bona Notícia de Jesucrist a les dones i homes d'avui.

—I això és el que es viu i s'apren a viure durant 5 dies al Multifestival David. Encara sou a temps per poder tastar aquest nou alè per renovar la proclamació del missatge de Jesús, el Multifestival. Cruïlla de l'art i la música amb la fe, no solament una trobada puntual, sinó un estil de vida.

■ Valentí Alonso i Roig

• **L'Evangelí s'ha de poder sintonitzar en la freqüència de la gent d'avui sense perdre ni rigor ni profunditat**

• **La gent torna a les seves comunitats amb la ment més oberta amb el cor més esponjat, amb més recursos pastorals, amb la imaginació més enriquida**

• **El David és una paràbola vivent que fa possible viure amb un sentit i amb una joia que no aliena ni insulta**

Evangelització

Kerigma

ANAWIM

El grup Anawim durant un concert, aquesta Pentecosta a Barcelona

MÚRCIA.—Anawim, «els pobres de Jahvè», és un grup d'onze joves de Múrcia que des de fa dos anys ofereixen «alegria, joventut, i sobre tot, Jesús» a través de la música. La història va començar en aplegar-se nois i noies de diferents moviments i parròquies units per l'experiència de l'amor de Déu que els impulsava a compartir-la.

La crida es concretà en un ministeri d'evangelització a través de la música: «no sé com a la gent li pot agradar les nostres cançons, però en els concerts ploraven i quedaven tocats», diu Ma. Dolores Sánchez, una de les noies que va començar. Aleshores van començar les dificultats.

«Si tot ho fem nosaltres no tirem endavant; i en tots els concerts se'ns ha anat confirmant»: aquesta certesa de l'absoluta dependència de Déu ha estat el tarannà del grup i la línia espiritual que els ha inspirat. Ma. Dolores diu que un dels suports més macos que tenen és que allà on van queda gent que prega per ells: «és com una cadena en què cada concert és un enllaç per més pregària». D'aquí, és clar, va sortir el nom: Anawim.

Gràcies a l'ajuda d'artistes ja consagrats com Luis Alfredo, Migüeli, Brotes de Olivo o Alborada els «pobres de Jahvè» han seguit endavant i després de dos anys ja han ofert catorze concerts per Múrcia, València, Alicante i Catalunya.

A més de concerts també donen recessos a joves, com el que van impartir a grups de l'Hospitalitat de Lourdes de Múrcia, i estan oberts a anar allà on l'Esperit els porti. Per a més informació: Ma. Dolores Sánchez, tel. (968) 23 99 17.

■ Guillem Farré

Parlem amb Yeshua de Natzaret

—Tu no has evitat mai a qui et feia preguntes. Sempre vas respondre a tothom, excepte a Herodes, si no recordo malament. En conseqüència m'atreveixo a preguntar-te jo algunes coses. Per començar, ¿t'agrada el teu nom, Yeshua (Jesús)?

—M'agrada el sentit d'aquest nom, que significa «Déu salva».

—Hi ha gent que porta com a distintiu «Jesús loves you»... (Jesús t'estima)...

—En això coneixerà tothom que sou deixebles meus, si us teniu amor els uns als altres (Jo 13,35).

—¿Aleshores tu també estàs per allò de «fes l'amor i no la guerra»?

—Ningú no té un amor més gran que aquest de donar la vida pels seus amics (Jo 15,13).

—¿I qui són els teus amics?

—Vosaltres sou els meus amics si feu el que us mando (Jo 15,14).

—¿Què li diries a un jove que es droga?

—Tot el qui beu d'aquesta aigua tornarà a tenir set; però qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set, sinó que l'aigua que li donaré esdevindrà en ell una font d'aigua que rajarà fins a la vida eterna (Jo 4, 13-14).

—¿I als fanàtics dels cotxes bomba, què els has de dir?

—Toma l'espasa al seu lloc, que tots els qui empunyen l'espasa, a espasa moriran (Mt 26,52).

—¿Què penses de la llibertat?

—Si el Fill us allibera, sereu lliures de debò (Jo 8,36).

—¿Quin judici fas del món d'avui?

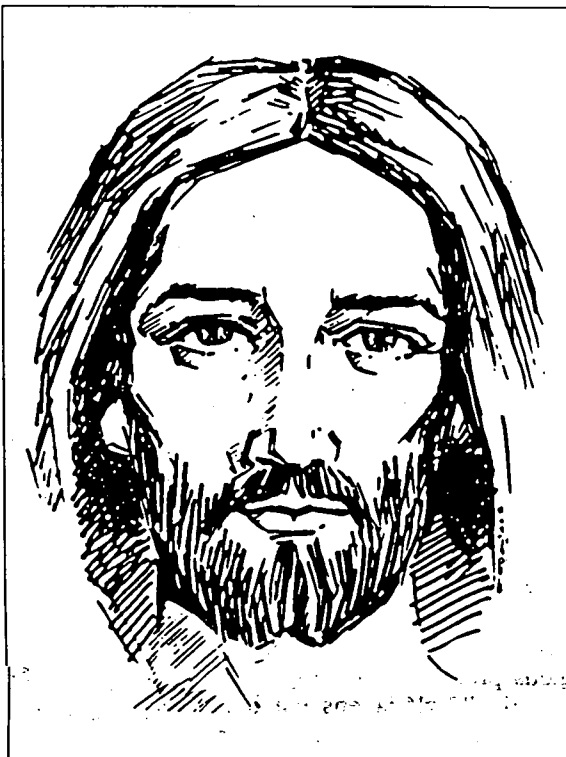
—No he vingut a condemnar el món, sinó a salvar-lo (Jo 12,47).

—¿I la teva opinió sobre la situació política?

—Doneu al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu (Mt 22,21).

—¿Quin consell dones en aquest moment?

—Aneu, convertiu tots els pobles batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, ensenyeu-los a observar tot allò que us he manat. I jo estaré amb vosaltres dia rera dia fins a la fi del món (Mt 28,19-20).

Els autors d'aquesta entrevista no van haver de fer un llarg viatge; sols profunditzar en la Paraula de Déu. En ella van trobar les respostes.

«El David entra per la pell»

BARCELONA.—Xavier Morlans, cantautor i consiliari del Multifestival David, va declarar, en la presentació als mitjans de la 8a. edició que comença avui a les cotxeres de Sants, que «el David entra per la pell»; així resumia l'1 de juliol el caràcter polifacètic i vivencial de la trobada.

El Multifestival d'enguany porta el lema de «Celebrar en temps de lamentacions», que orientarà els tres seminaris bàsics de divendres, dissabte i diumenge a tres quarts d'onze, que es volen convertir en taules rodones àgils que reconciliïn «la frescor amb la profunditat i serietat de l'anàlisi de la realitat i la fe cristiana», segons afirmava Morlans.

En aquests fòrums es comptarà amb la presència, entre altres, del bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera, i el bisbe electe, també de Barcelona, Joan Enric Vives, a més del professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya, Josep Ma. Via, el músic belga Dominique Lawarée, la cantant de rock d'EUA con-

vertida al cristianisme Martha Reyes, i els cantants italians Mario Migliarese i Aurelio Pitino.

El tema estrella, «però no únic» puntualitza Morlans, són els concerts: a les 15:30 grups que comencen, a les 19 hores, Clàssica, amb Oriol Romaní, clarinetista que interpretarà el món musical de Miró, i Lawarée, música minimalista meditativa. A les 10 de la nit les grans actuacions: hi participaran Martha Reyes, Jaime Hamame —pianista xilè— Migliarese, Pitino, Luis Alfredo i Migüeli, entre altres.

Quan acabi el David '93 dilluns que ve, s'hauran fet més de 400 hores d'espectacle, i de «portar l'anunci del Crist a la societat d'avui amb els llenguatges d'avui», preocupació latent del festival que «l'inscriu —segueix dient Morlans fent referència al Concili Català— en el desig dels bisbes catalans de relançar l'Església amb energia de cara a l'evangelització de la societat». Amb aquest sentit el dissabte hi haurà una

De dreta a esquerra, Francesc Figueres, responsable d'instal·lacions, Xavier Morlans, consiliari, i Valentí Alonso, cap de premsa, durant la presentació del David als mitjans de comunicació

eucaristia, «acte central del Multifestival», a la plaça de Màlaga a les 22 hores.

El Multifestival David és una iniciativa laica i privada, que tot i que ha rebut el reconeixement de la Conferència Episcopal Espanyola —el 18 de juny li va concedir el premi Bravo— i el suport del bisbat de Barcelona, continua organitzant un festival que es podria valorar en

20 milions de pessetes amb el 80% dels costos recollits de les inscripcions. Els preus del David '93 són de 750 ptes., mig dia, 1.000 ptes. un dia sencer, i 3.000 les cinc jornades. Per a més informació hom pot trucar a l'oficina del Multifestival, tel. 268 02 74.

■ G.F.

LA SARDANA I LA DANSA

Aplec internacional de sardanes a Florència

Per sisena vegada es portarà un aplec de sardanes i mostra de grups folklòrics més enllà de la nostra frontera amb una organització que preparen conjuntament la Comissió d'Aplecs Sardanistes de les Comarques Barcelonines i l'Associació per a la Difusió del Folklore —ADIFOLK— fet que s'esdevindrà els dies 7 i 8 d'agost proper.

L'experiència dels anys anteriors viscuda a Holanda, França (dues vegades), Suïssa i Bèlgica, ens demostra com els resultats obtinguts, són positius pel fet de fer conèixer a altres països la personalitat catalana, a través d'una dansa popular, viva i possiblement única com és la sardana, i de diverses manifestacions folklòriques, sorgides de l'ampli ventall de manifestacions populars que presenta el país català.

Els actes previstos a Florència segueixen la pauta d'altres anys i els podem resumir així: el dissabte, al matí, cercavila que recorrerà el casc antic de la ciutat, amb esbarts, bastoners, gegants, cavallets, gitanes i cobla. Acabada aquesta se celebrarà un acte oficial a l'Ajuntament, i es continuarà la tarda a la plaça de la Creu amb un festival d'esbarts acompanyats amb cobla. La nit, a l'Escola de Suboficials de Carrabiners concert de sardanes i música catalana amb dues cobles. I el diumenge, tornant a la plaça de la Creu, aplec amb sardanes el matí i la tarda, amb l'actuació de tres cobles i dues sardanes d'exhibició ballades per quatre colles.

Les cobles que actuaran són la Tres Turons de Bellpuig (cercavila), la Ciutat de Cornellà i la Jovenívola de Sabadell (concert), i totes tres també a l'aplec.

En l'opinió generalitzada dels sardanistes, la visita a Itàlia era molt reclamada, potser perquè existeix una millor afinitat amb el poble italià, i evidentment també per la contribució d'aquell país a la història i la cultura. Per això s'espera una gran assistència de sardanistes que facin recordar els grans èxits obtinguts principalment a Amsterdam i Tolosa de Llenguadoc.

■ Josep Ventura

Crònica televisiva

El missatge del Papa

«Queremos saber», el programa de debat que presenta la popular periodista Mercedes Milà i dirigeix José Sámano —parella professional i sentimental— a Antena 3-TV, tractà el missatge, acceptat per alguns i rebutjat per altres, que ens ha deixat el papa Joan Pau II a la seva quarta visita pastoral a Espanya. Dels diferents convidats al programa destacaren els següents: Alberto Ruiz Gallardón, polític pertanyent al Partit Popular i catòlic practicant, que va donar bona mostra dels seus coneixements d'afers eclesíasts; Covadonga O'Shea, periodista i vinculada a l'Opus Dei i l'economista Luis de Sebastián, ex-jesuita.

El debat fou conduït per Milà amb molta correcció, sense el seu típic afany protagonista davant les càmeres, així i tot no va poder evitar que hi haguessin moments de màxima tensió que sortiren a la palestra temes que susciten controvèrsia com la Teologia de l'Alliberament o el control de la natalitat als països no desenvolupats on la gent es mor de fam.

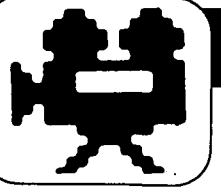
Alguns convidats criticaren Joan Pau II de conservador en els seus quinze anys de pontificat, concretament en els aspectes morals i de costums. També es reconegué el seu caire progressista en el terreny social. Fou un dels primers personatges de la vida pública que alertà sobre els imminents canvis polítics que tindrien lloc als països de l'est d'Europa. En una societat que ha amagat —o perdut— l'escala de valors sota la hipocresia, la indiferència i l'egoisme, el Sant Pare du a terme una crida a la solidaritat i als ideals humans. La joventut comprèn aquest missatge i el fa seu, malgrat els destorbs que comporta posar-ho en pràctica.

Es féu referència al doble —i difícil— paper que ha d'exercir el Pontífex en totes les seves visites. De Cap d'Estat (Ciutat del Vaticà) i, d'altra banda, de Cap Visible de tota l'Església catòlica, successor de sant Pere i representant de Déu a la terra. Luis de Sebastián digué al respecte que «L'Església és dels fidels, no dels estats».

Aquest 59è viatge de Joan Pau II ha fet que milers de fidels es congregaren al voltant seu per escoltar el seu missatge doctrinal cristià. Al llarg del debat s'al·ludí al discurs, de vegades, ambigu del Papa que fomenta d'aquesta manera la «consciència individual» de cadascú. El missatge del Papa té, per tant, una infinitat de lectures i d'interpretacions.

■ Miquel Àngel Codina
Periodista

CINEMA

¡Viven! (Alive)

Director: Frank Marshall.

Intèrprets: Ethan Hawke, Vincent Spano, Josh Hamilton.

L'octubre de 1972 l'avió en el qual viatjaven els components d'un equip de rugby uruguaià s'estavellà als Andes. Al cap d'uns dies, els supervivents compregueren que l'operació de rescat havia estat abandonada i els passatgers donats per morts. Si volien sobreviure, havien d'aconseguir-ho amb els seus propis mitjans. Davant l'acuitant problema de la manca de menjar, prengueren la decisió que més tard commocionaria el món: alimentar-se dels cadàvers de les víctimes.

Aquests successos reals inspiraren un llibre de Piers Paul Read. Frank Marshall, productor de moltes pel·lícules de Steven Spielberg i director de *Aracnofobia*, ha enriquit la història parlant amb els supervivents. Tot això ajuda a explicar-la amb el major realisme possible, sense cedir a sentimentalismes fàcils ni recrear-se en els punts més desagradables.

Gran mèrit del fil recau sobre el guió de John Patrick Shanley, conegut pel seu treball a *Hechizo de luna*. Després de l'esplèndida seqüència d'obertura, dosifica

molt bé els elements que conformen l'aventura: tragèdies personals, expedicions per reconèixer la zona, una terrible allan... Mostra uns personatges que sofreixen vicissituds, però disposats a superar la prova a la qual estan sotmesos. La fe en Déu dels protagonistes, mostrada amb sorprenent naturalitat, és el que els sosté.

En la confecció del film destaca la complicada escena de l'accident aeri potser el més espectacular i realista de la història del cinema. Molt ben recreada hi ha la sensació claustrofòbica provocada per les parets de l'avió i per les muntanyes que envolten el precari campament.

Els actors, gairebé tots desconeguts excepte Ethan Hawke, interpreten els seus papers amb la sobrietat requerida pel relat. El resultat és una bona pel·lícula, sens dubte dura, però que desperta confiança en tot el millor que pot donar de si mateix l'esperit humà.

■ J.M. Aresté
(Aceprensa)

De novel·les per a nois i noies

XXXI Premi «Josep M. Folch i Torres»

Convoca: La Galera, S.A. Editorial.

Lliurament dels treballs: La Galera, S.A. Editorial. C. de la Diputació, 250. Tel. (93) 302 71 18. 08007 Barcelona.

Resum de les bases: Podran optar-hi novel·les originals i inèdites, d'autèntic interès i qualitat humana i literària, destinades a lectors entre els 9 i els 12 anys d'edat.

No seran tingudes en compte les obres ja premiades en altres concursos.

Extensió: de 60 a 100 folis.

Els treballs es presentaran per quintuplicat, en folis mecanografiats a doble espai i per una sola

cara, i duran el nom i l'adreça de l'autor. Si aquest desitja que l'obra sigui feta pública sota pseudònim, caldrà que ho indiqui expressament.

Jurat: M. Dolors Alibés, Josep M. Aloy, Xavier Blanch, Pep Molist i Miquel Rayó.

Termini de presentació de treballs: 14.10.93.

Veredict: La proclamació del premi tindrà lloc dins la festa literària de la Nit de Santa Llúcia.

Dotació: 1.000.000 ptes. i posterior publicació de l'obra premiada per La Galera, S.A. Editorial.

30 anys

de medicina Solidària
amb el Tercer Món

medicus
mundi
catalunya

Elisa, 14
Tel.: (93) 418 47 62
Fax: (93) 418 48 66
08023 BARCELONA

• Ajuts: «La Caixa». Oficina n.º 1010. N.º de compte 354-50 de Barcelona

Els principis de la civilització i altres escrits.
J.M. Capdevila. Barcelonès d'Edicions.

L'obra i pensament de Josep M. Capdevila

«Els principis de la civilització» és una antologia de textos de Josep Maria Capdevila encapçalada per un breu estudi de la seva vida i la seva obra a càrrec del Dr. Jordi Giró.

En aquest sentit el llibre no és pas original. Podria, fins i tot, ser un llibre de tants, una biografia qualsevol o una antologia sense cap mena d'importància. L'excepcionalitat d'aquest breu però interessant llibre rau en la categoria personal i intel·lectual de Josep Maria Capdevila i en l'esforç que s'ha fet (no únicament des de Barcelonès d'Edicions) de divulgar la seva obra.

Dels seus «mèrits» acadèmics, de la seva trajectòria vital i intel·lectual i de les característiques del seu pensament no us en parlaré perquè les trobareu a bastament en la introducció del llibre. Jo només vull fer un petit comentari, fruit de la lectura d'aquest i d'altres llibres de i sobre Josep Maria Capdevila. (Per cert us recomano l'excel·lent biografia que en féu el seu amic Maurici Serrahima *Josep Maria Capdevila. Assaig biogràfic* de l'editorial Barcino).

Hi ha un moment de la vida de J.M. Capdevila que ens revela especialment la grandesa moral d'aquest «Mestre de Catalunya». Capdevila fundà i dirigí el diari «El Matí» (1929-1936), un diari catòlic amb especial interès pels temes socials. A «El Matí» hi col·laboraren personalitats com Carles Cardó, mossèn Josep Sanabre, Josep Maria Junoy, Dom Sturzo i G.K. Chesterton entre d'altres. Capdevila n'era el director i l'ànima fins que l'any 1934 fou cessat per decisió del Consell d'Administració del diari. Doncs bé, tot i que aquest fet fou determinant per a la seva vida personal i intel·lectual, no trobareu en les seves obres cap ombra de recel ni de despit envers aquelles persones (amb noms i cognoms) que propiciaren el seu cessament.

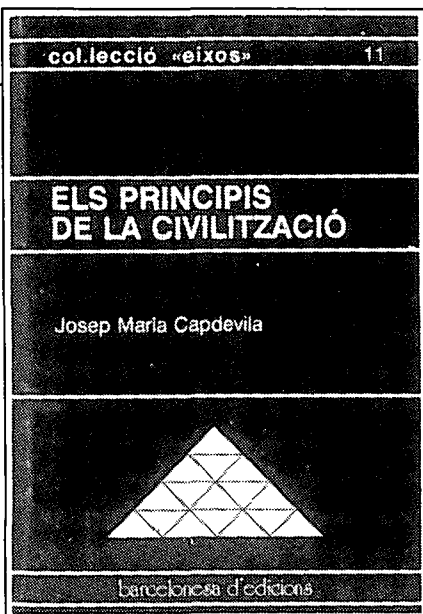
Deixar el diari va significar no solament quedar-se sense feina i haver de marxar de Barcelona (va anar primer a Tarragona on fundà amb Joan Rebull i Ignasi Mallol l'Escola-Taller de pintura i escultura), sinó la incomprensió d'aquells en qui havia confiat. El diari es va ressentir fortament de la seva marxa. Si alguna vegada el podeu fullejar, veureu com a partir del setembre del 34 perd orientació i empenta. Aquest silenci és, per a mi, senyal d'una gran categoria moral.

Josep Maria Capdevila és una de les personalitats més destacades d'un grup de cristians que, en paraules del Dr. Giró, «col·laboraren decididament en el projecte de reconstrucció i modernització nacional de Catalunya». Capdevila era un bon periodista, un escriptor prolífic, un home d'acció i d'estudi, un crític literari, un pensador interessat per la cultura de debò, un creient, un mestre... La seva obra respira vigor, però sobretot, bondat i fermesa, puresa i veritat.

Això és precisament el que jo més admiro d'ell: la seva fermesa en la defensa de les seves conviccions (a vegades des del silenci) i la seva sanitat intel·lectual.

Els principis de la civilització ens recorda que no ens podem permetre el luxe d'oblidar-lo.

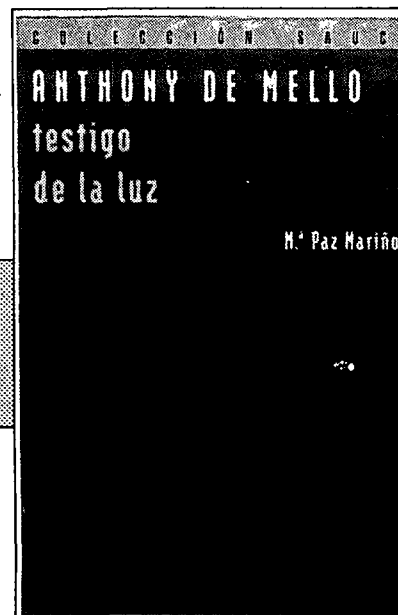
■ Glòria Farell

Una proposta per la nostra existència quotidiana

Mª Paz Mariño tingué el privilegi de participar en un dels últims cursos que Tony de Mello va donar a Espanya, poc temps abans de morir. Aquest llibre és una reelaboració personal de les notes que prengué en aquest curs, després de confrontar-les amb d'altres participants. Tots sabem que Tony de Mello no permetia que li enregistressin els seus cursos, d'aquí l'interès amb què els participants prengueren nota de les seves paraules.

El curs no tenia cap títol específic, sinó que anava orientat a una presentació global de la seva espiritualitat per a un públic ja iniciat en aquest camí. El

Mª Paz Mariño,
*Anthony de Mello,
testigo de la luz*
Ed. PPC

resultat és una de les síntesi més encertades del seu propi pensament.

Donada l'assistència de les exposicions de Tony de Mello, les notes s'han agrupat en grans epígrafs, introduïts per ell mateix, però sense un ordre rigorós. Això, lluny d'empobrir el llibre, l'enriqueix, ja que li dona una més gran possibilitat de gaudi i utilització com a aliment de la pròpia vida d'oració i meditació personal.

Per tant, no és un llibre «expositiu» i acadèmic sobre Tony de Mello, sinó la seva pròpia paraula, encarnada en l'experiència d'una persona com Mª Paz Mariño, que ha caminat i camina des de fa anys en la senda d'aquesta espiritualitat.

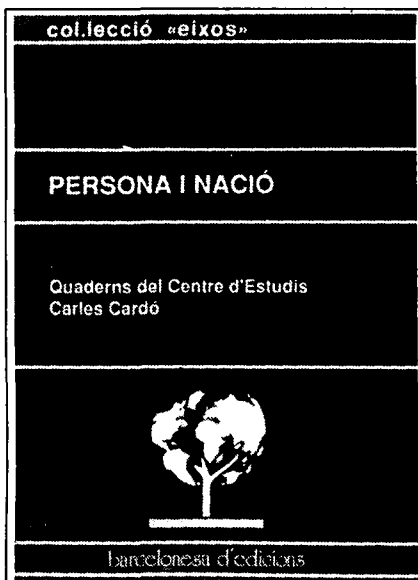
Per tant, aquest llibre constitueix, un instrument assequible per a qualsevol persona intressada en el coneixement i en el desenvolupament personal. Qualsevol dels seus capítols (El despertar, la vida és ara, la sinfonia, la felicitat, etc) pot arribar a ser una finestra oberta a l'aire fresc de l'alliberament interior i una proposta de sentit per la nostra existència quotidiana.

● C.C.

Quaderns de reflexió

Aquest llibre recull una mostra dels treballs que han tingut lloc en el Centre d'Estudis Carles Cardó aquests darrers quatre anys. El material que s'ofereix pretén ser una tria de les diferents temàtiques i de la diversitat de persones que les han tractades. No obstant, és cert que s'hi poden observar certs trets característics i generals. Són els conceptes de persona, nació, democràcia i cristianisme.

Aquestes realitats són sobre les que gira, en les seves múltiples i variades relacions, el treball d'estudi i de reflexió que vol caracteritzar el Centre d'Estudis Carles Cardó. Amb una gran modestia de mitjans, però amb la solidesa de la continuïtat en l'esforç i en l'aprofundiment. És la suma de molts d'aquests esforços la que ha permès de portar a terme la iniciativa de publicar aquest primer *Quaderns del Centre d'Estudis Carles Cardó*. La intenció que es persegueix és, bàsi-

Persona i nació.
*Quaderns del Centre
d'Estudis Carles Cardó.*
Ed. Barcelonès
d'Edicions.

cament, la de divulgar i projectar la tasca que es realitza a l'interior del Centre.

Els textos que aquí es presenten poden agrupar-se de diferents maneres. N'hi ha que tenen una perspectiva històrica, d'altres religiosa, d'altres filosòfica... N'hi ha que tenen la forma arrodonida de la lliçó acadèmica i d'altres la vitalitat d'una conferència.

D'entre tots, potser caldria destacar el primer. S'encapçalen aquests *Quaderns* amb un text del doctor Cardó. Es tracta del prefaci que redactà a instàncies de Joan Sales per a la tercera edició a Catalunya de les Poesies de Màrius Torres.

● C.C.

**Convocatoria
PREMIO "ADONAI'S"
de poesia.**

INFORMACIÓ: Ediciones RIALP S.A. Alcalá, 290,
28027 - Madrid

EMISSIONS DE TELEVISIÓ

TV1		
Dimarts	02.55	Testimonio.
TV2		
Dissabte	11.30	Últimas preguntas: ¿Por dónde comenzar el camino de Santiago?. Si tots els camins ens duen a Roma, tots ens porten a Compostel·la.
Diumenge	08.45	Espacio interreligioso.
	10.30	La Missa: amb la participació de l'Escola Coral de Sant Fost (Sant Fost de Campsentelles, Vallès Oriental, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Pelegrí Bernal (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra. Coordinador: Jaume Planas i Pahissa).
	11.30	Pueblo de Dios: «El Pórtico de la Gloria». Els pelegrins que arriben a Santiago, després de recórrer molts quilòmetres senten una profunda emoció quan es troben davant del pórtic de la Glòria.

CANAL 33		
Signes dels temps: No hi ha programa fins el setembre		
TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)		
Dv 23/07	22.00	Creure, avui: Els campaners (director: Ramon Safont-Tria).
DI 26/07	14.15	Creure, avui (repetició).

EMISSIONS DE RÀDIO

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)		
Diumenge		
09.05 Informatiu religiós (director: José Lazaro).		
CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)		
Diumenge		
10.00 La música religiosa: Mozart, Regina Coeli, KV 108 ; Araujo, Dixit Dominus. Salve Regina; Guerrero, quatre cançons sacres; Faure, quatre motets.		
11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.		
CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)		
Diumenge		
15.05 Paraules de vida: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).		
COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 963)		
Diumenge		
09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.		
10.00 Iglesia es noticia: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la santa Seu.		
RÀDIO 1 (RNE,OM 738; Barcelona: FM 88.3)		
Diumenge		
08.15 La Misa de España (des de Madrid).		
13.05 Solidaris (coproducció amb Caritas Barcelona) sobre activitats de caràcter social, dutes a terme per persones i entitats sense afany de lucre de tot Catalunya (direcció: Montse Sintes, Alex Masllorens i Domènec Subirà).		
Dimarts		
15.00 Frontera: programassocio-religiós que tracta els temes puntuals de més actualidad davant el fet religiós (director: Saturnino Rodríguez i Abel Hernández).		
RÀDIO 4 (RNE/Catalunya, FM 100.8)		
Diumenge		
13.05 Solidaris (en simultani amb Ràdio 1)		
RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)		
Dissabte		
08.05 Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.		
Diumenge		
08.15 La Misa de España (des de Madrid).		
14.00 Avui és el teu dia: informacions,comentaris i entrevistes.		
RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)		
Diumenge		
10.30 La veu de la parròquia: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.		
RÀDIO BARCELONA (OM 828)		
Diumenge		
21.05 Objectiu, l'home: el cas de la setmana; la «carta dominical» de l'arquebisbe Carles i l'entrevista amb el missioner P. Julià, S.I. a l'Índia .(Director: Josep-Maria Alimbau).		
RÀDIO BERGA (FM 95.7)		
Diumenge		
09.00 Missatge d'esperança: informació religiosa i conversasetmanal del bisbe Deig, de Solsona (director: Albert Obradors).		
RÀDIO CERVERA (FM 99.2)		
Diumenge		
08.00 Cristians: amb la "conversa setmanal del bisbe Deig, de Solsona		
RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)		
Diumenge		
19.30 Obrim camins: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez)		
RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)		
Dissabte		
13.40 Iglesia es noticia: entrevista de caràcter humanístico-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.		
RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)		
De dilluns a divendres		
19.30 Església viva (producció de l'arquebisbat)		
Dissabte		
13.50 Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella		

Diumenge		
09.45 Església viva (producció de l'arquebisbat)		
RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3)		
Diumenge		
09.30 Reflexió: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona		
RÀDIO SABADELL (OM 882)		
Diumenge		
09.00 connexió amb la retransmissió de la missa per a tot Espanya (des de llocs diferents).		
09.45 Testimoni: recull d'informacions i notícies de caire religiós de Sabadell i comarca. (Director: Ramon Clivillé).		
21.30 El Espejo : (des de Madrid) notícies de caire religiós, reportatges i entrevistes (director: José Gago).		
RÀDIO VALLS (FM 103.2)		
Dissabte		
09.05 Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.		

Diumenge		
09.00 Església viva (producció de l'arquebisbat de Tarragona)		
RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)		
Cada dia		
22.10 Noticario		
RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)		
Diumenge		
10.15 Església viva: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.		
TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)		
De dilluns a divendres		
15.30 Cafè i pastes: informacions, comentaris i entrevistes.		
Dissabte		
08.15 Església viva (producció de l'arquebisbat)		

PROGRAMES PER MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA		
ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes. L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Radio, i també:		
Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.05h.		
FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).		
L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:		
Onda Cero: Ràdio Tarragona (FM 91.0) dissabte 13.05h		
Ràdio Nova (FM 93.5) dissabte 09.15h.		
AVUI ÉS EL TEU DIA: a Ràdio 5.		
CAFÈ I PASTES: a Tarragona Ràdio.		

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA		
Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.		
ESGLÉSIA VIVA: temes relacionats amb el món cristià i social; seccions: La paraula del bisbe (missatge setmanal), Rutes de la fe (santuaris, esglésies i ermites), Entrevista (tema actual), Els sants oblidats (sants de la setmana) La veu dels joves (destinat als joves), Noticiari i Comentari de l'evangeli: presentador: Angel Rodríguez.		
L'emeten:		
Cadena Cope: Figueres (OM 1269) diumenge 9.45 i 14.05h.		
Ona Jove de Riudellots (FM 101.2) diumenge 12.15h.		
Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.30h.		
Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 11.30h.		
Ràdio Banyoles (FM 107.3) diumenge 10.00h.		
Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.		
Ràdio Bisbal d'Empordà (FM 107.4) diumenge 10.30h.		
Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.		
Ràdio Companyia de Cassà (FM 92.8) diumenge 9.30h.		
Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.00h		
Ràdio Grup (Girona, (FM 89.9) diumenge 8.00h.		
Ràdio Malgrat de Mar (FM 92.7) per confirmar		
Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.		
Ràdio Pineda de Mar (FM 107.9) diumenge 08.30h.		
Ràdio les Planes d'Hostoles (FM 107.0) diumenge 9.05h.		
Ràdio Salt (FM 97.7) dissabte 8.30h.		
Ràdio Sant Joan les Fonts (FM 107.0) diumenge 9.00h.		
Ràdio Santa Coloma de Farners (FM 103.6) diumenge 9.00h.		
Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 10.00h.		

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 106.6) diumenge 9.30h.		
Ràdio la Vall de Mar (FM 107.6) per confirmar		
LA PARAULA DEL BISBE: missatge setmanal del bisbe Camprodon (es publica al "Full Parroquial").		
L'emeten:		
Ràdio Calella (FM 92.2) diumenge 11.05h.		
Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 8.55h.		
Ràdio Platja d'Aro (FM 106.6) dissabte 8.30h.		
Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.50h.		
PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA		
CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).		
L'emeten: Ràdio Balsereny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:		
Ràdio Súria (FM 107.8) diumenge 11.00h.		

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA		
FEI I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full "Vida diocesana").		
L'emeten:		
Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.		
Ràdio La Cala (l'Armetlla de Mar, (FM 99) diumenge 12.00h.		
Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.		
Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30 h.		
Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.		
Ràdio Infant (l'Hospitalet (FM107.9) dissabte 10.00h.		
Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.		
Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.		
Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05.		
Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.		
Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00		
Ràdio Ulldecona (FM 95) diumenge 09.05h.		
Ràdio Vinaròs Nueva (FM 92.8) dissabte 22.30h.		

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL		
RESSÒ: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.		
L'emeten:		
Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM89.8) diumenge 09.30h.		
Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.		
Ràdio Valira (FM 98.1) dissabte 12.30h.		

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE VIC		
(pendent de recepció)		
Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.		

VARIS

NOI de 18 anys s'ofereix per feina temporal aquest estiu amb preferència d'administració. Truqueu de 9 a 10 nit al tel. 336 61 98

NOVA RESIDÈNCIA 3a. Edat amb jardí i terrasses, hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència mèdico-sanitària, permanents o temporal. Ref. Tel. 450 39 30.

SRTA. UNIVERSITÀRIA amb idiomes i ref. per tenir cura de Sra. gran, nits. Tel. 311 66 63.

S'OFEREIX Sra. 44 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Tel. 212 54 75

ES FAN treballs de pintura-estucat, fusteria, lacat de mobles. Tel. 442 43 81 - 226 78 47.

VENC 90 rotllos de pianola, sarsuela i música clàssica. Tel. 660 00 59.

ES VEN plano creuat de part. a part. Preu a convenir. Interessats truqueu al tel. 315 47 40 de 22 a 23 h.

S'OFEREIX Sr. culte de 54 anys per dur comptabilitat o administració a particulars. Do de gents per encarregat de comerç. També acompanyaria Sr. gran. Ref. i exp. Tel. 212 54 75 Sr. Alfonso de 14 a 17 h. o de 21 a 24 h.

SRA. responsable s'ofereix per a tenir cura persona gran i residència 3a. edat. referències. Tel. 311 66 63

20 ANYS

*al servei de la pau,
la justícia i els
drets humans*

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un gir postal de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2º. 08007 Barcelona.

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ TEL
PREU LÍNEA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar, multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu gir postal a nom de
CATALUNYA CRISTIANA c/ València, 244. 2º. 08007 Barcelona

AJUDEM EL POBLE DE BÒSNIA

Recollida de fons per comprar «paquets d'alimentació i medicines» per família; valor de cada paquet: 2.500 ptes.

c/c Ajudem el Poble de Bòsnia. 2100-3200-2201147436
Caixa de Pensions de Barcelona, «La Caixa»

Entitats coordinadores

CIEMEN

Pau Claris, 106, 1r la
08009 Barcelona
Tel. 302 01 44
Fax 412 08 90

Justícia i Pau

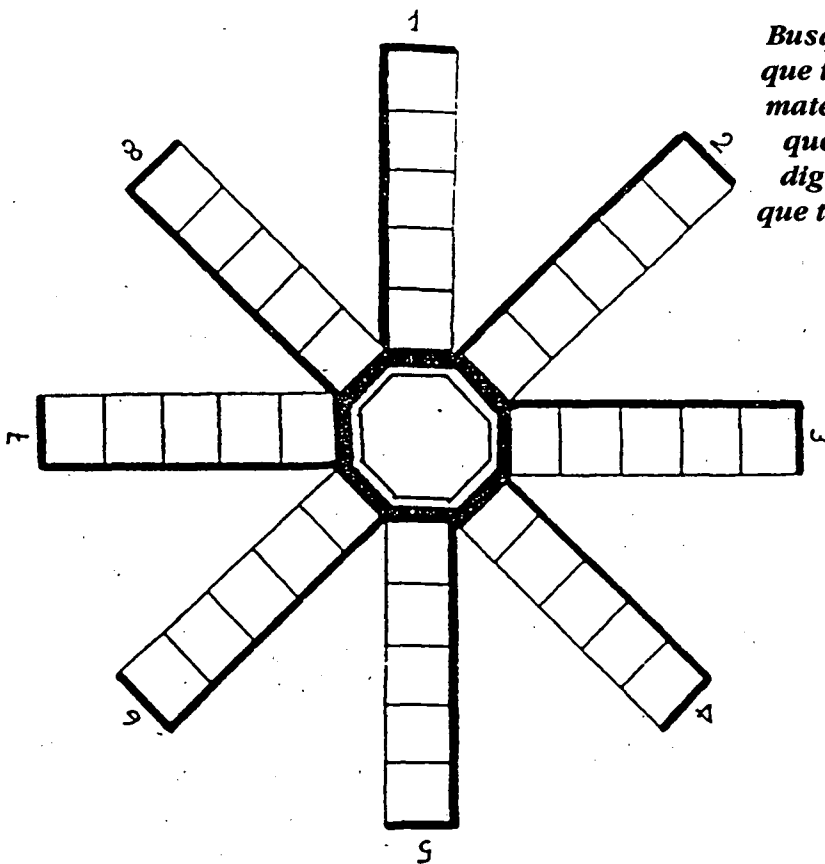
Rivadeneyra, 6, 10a
08002 Barcelona
Tel. 317 61 77
Fax 412 53 84

ENCREUATS

per Rosa Collell

L'ESTEL

Busqueu vuit paraules que totes acabin amb la mateixa lletra central i que entre les inicials diguin també un nom que tingui un significat.

ENTRE LES INICIALS: Estat de persona o cosa anònimes.-

Lletra central: ?

- 1- A l'època romana impost en espècie que era aplicat al proveïment de Roma i de l'exèrcit.-
- 2- Moviment d'una planta o d'un òrgan vegetal, causat per un estímul extern.-
- 3- Excessivament grassa.-

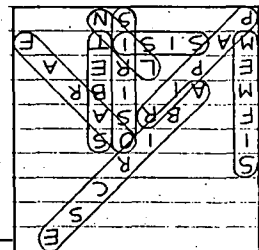
- 4- El qui no està en un lloc fix.-
- 5- La llengua oficial de cada país.-
- 6- Art que s'expressa mitjançant l'ordinació dels sons en el temps.-
- 7- Difereix.-
- 8- Tumor de l'ovari a partir de les cèl·lules tecals.-

SOPA DE LLETRES

per Montserrat Albert

TORNA A BUSCAR AL MATEIX RIU I 7 PARAULES QUE PARLEN D'UNA CIVILITZACIÓ MOLT RICA QUE VISQUÉ A LES SEVES VORERES

L O T E B I O L E I
I S I U T O L S S O
S L O T I S C L O I
S L R E O R I R A S
I V A L I O S E I R
F I I B R S A S F I
M S A I S I B R O F
E A P I L R E R A O
M A S I S I T B A F
P I S I O B S N E A F

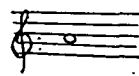
Nil - Escríba - Faró - Memfis - Tebas - Papir - Isis - Osiris

JEROGLÍFIC

per Núria Àlbert

¿DE QUÈ TRACTAVA EL COL·LOQUI?

OPINIO *opinio*

Solució al 720

davant de T, ots
davant de tots

FILATÈLIA

per Enric Graupera

L'arquebisbe Germanos

En aquest segell grec, hi veiem l'arquebisbe beneint la senyera. Recorda el 150è aniversari de la guerra d'independència. Germanos, va néixer a Dimitzana el 1771. El 1821 fou enviat a Tripolitz a on inicià la revolució dels grecs que començant a Patres s'estengué de seguida a tot el Peloponès i a una part de la Grècia continental. Els turcs s'apoderaren de Patres i Germanos marxà a Morea, on aconseguí apaivagar les discòrdies entre els cabdills. El 1822 marxà a Verona, on se celebrava una conferència plenipotenciària de les grans potències, per sol·licitar una protecció, que en aquella ocasió no li fou concedida. En constituir-se el govern provisional, Germanos fou nomenat ministre de Culte, càrrec que exercí fins a la seva mort el 1827. A Patres fou aixecat un monument al seu arquebisbe. Deixà unes memòries que tracten d'aquest moviment.

ESCACS

per Jaume Mora

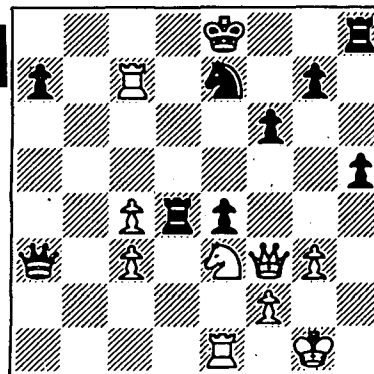
DIAGRAMA 490

Blanques juguen i guanyen

Vegeu com es força una liquidació general amb avantatge decisiu com a resultat.

Solució al diagrama 489

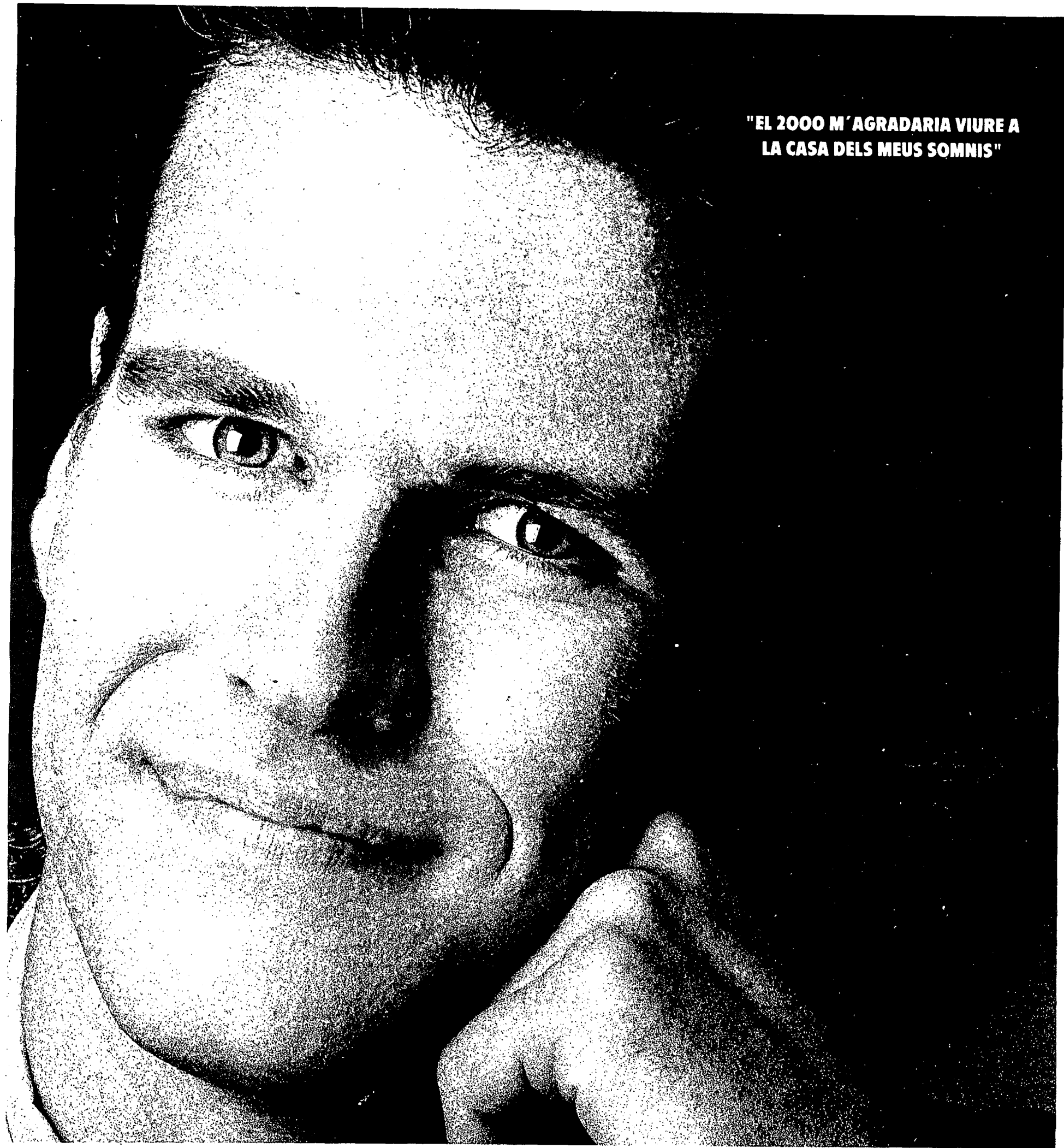
1 C6R T1CR, 2 C5AxPC TxX, 3 TxT+ TxT, 4 C8A+ 1-0.

GENERALITAT DE CATALUNYA

"EL 2000 M'AGRADARIA VIURE A
LA CASA DELS MEUS SOMNIS"

©B

En arribar el 2000 volem que Catalunya resolgui el problema de l'habitatge. Volem que la gent jove pugui accedir al seu primer habitatge i que hagi resolt millorar la qualitat dels que ja són construïts.

Per aconseguir aquest fi, la Generalitat està desenvolupant el Pla de l'Habitatge (1992-1995), amb una inversió de 160.000 milions de pessetes. Un ambiciós pla que concedeix ajuts a més de 80.000 famílies i

que comprèn tots els aspectes: promoció directa d'habitatges, ajuts per a l'accés o per a la rehabilitació i millora.

Cal que treballem pel 2000, des d'ara. Per això, la Generalitat continuarà treballant en l'actual Pla de l'Habitatge i, a més, crearà nous instruments de foment i conservació dels habitatges existents, concertant amb l'Administració Central una política de l'habitatge que inclogui incentius monetaris o fiscals.

TREBALLEM PEL
2000
DES D'ARA.

Portadors de diàleg

Si alguna característica ha de tenir l'home del segle XXI és una gran capacitat de diàleg. I —com diu Carlos G. Vallés al seu llibre *Vivendo juntos*— senzillament perquè el diàleg és el millor instrument d'unió.

I, encara que el tinguem molt oblidat, sabem que no hi pot haver cap problema sense solució si hi ha una autèntica comunicació entre persones.

Quina llàstima que en el món d'avui, i de vegades a les nostres vides mateixes, falti aquesta comunicació autèntica. Parlem molt i no diem res, sentim i no escoltem, ens trobem i no connectem... Diàleg sense interès, converses sense tema, paraules sense sentit...

Entre persones, el diàleg hauria de sorgir d'una manera natural i normal. I encara més entre aquelles que conviuen.

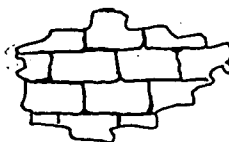
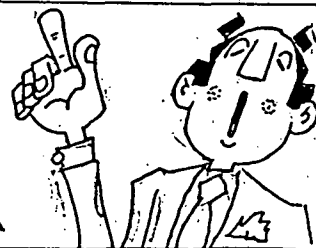
Per dialogar, cal tenir una doble actitud fonamental: exposar (és a dir, no voler convèncer) i enfondre (no deixar-se convèncer). Amb aquestes premisses —sinceritat i senzillesa— és com es dona el veritable diàleg; que aporta pau i alegria a les nostres vides i a les dels nostres germans.

Víctor

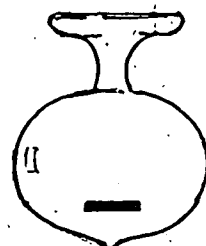
EL DR. SABERUT

SIGUI PREVISOR!
INVERTEIXI
ELS SEUS ESTALVIS.

ES UN CONSELL DE LA CAIXA DE VILATROKADA

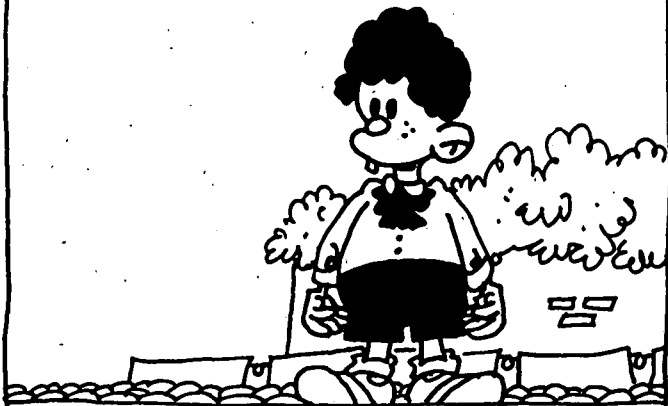
JA
ESTÀ!

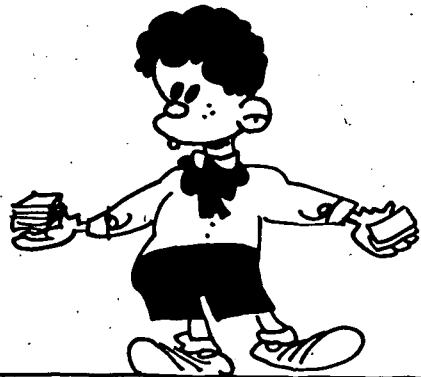
Juan

EN PITU CALSAPEU

EN PITU ÉS UN NOI MOLT
BEN EDUCAT.

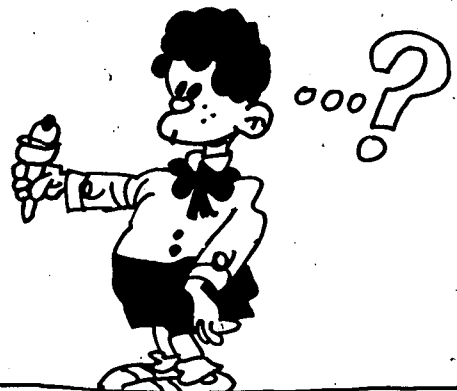
LI HAN ENSENYAT A GUARDAR
PER DEMÀ UNA PART DEL QUE
TINGUI AVUI

FA MOLTA CALOR I EN
PITU ES COMpra UN GELAT.

POTSER HAURIA DE GUAR-
DAR-NE UN TROS PERA MÉS
ENDAVANT...

NO POT GER. ELS GELATS
AMB LA CALOR ES FONEN.

QUE BÉ ! ELS GELATS S'HAN
DE MENJAR D'UN SOL COP.

GALI

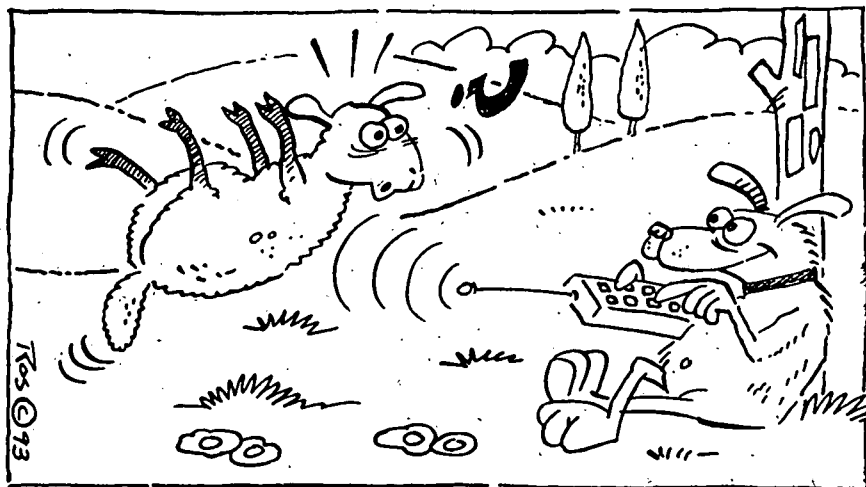
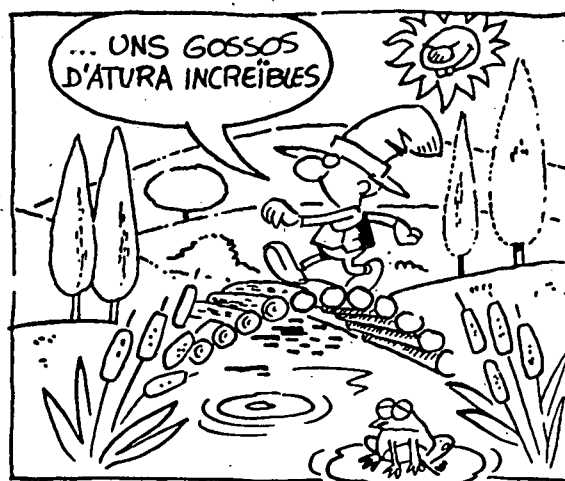
Busquem l'evangeli de diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 20, versets del 20 al 28 (Mt 20:20-28).

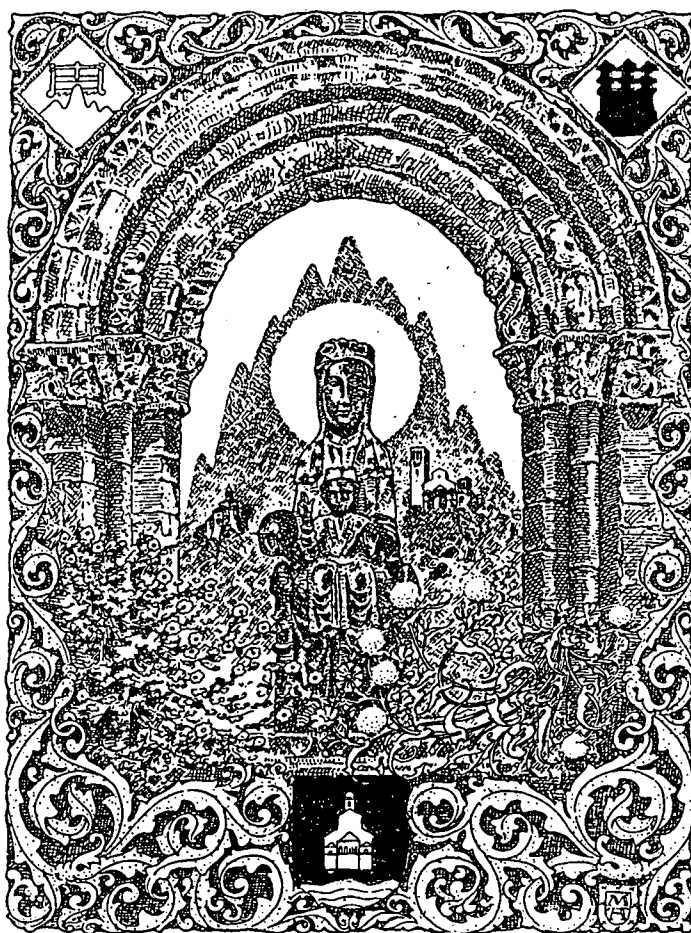
Reflexionem: 1. ¿Van ser ells o la seva mare? De fet, els fills de Zebedeu -Jaume i Joan- manifesten a Jesús les seves aspiracions pensant en el Regne. Formaven part del grup dels dotze, escollits d'entre els deixebles, i van ser, junt amb Pere, testimonis d'alguns moments molt especials.

2. Jesús el que no vol és que ningú es pensi que tenir un lloc concret al seu Regne és per a qui s'ho proposa. La crida ve de Déu, sense cap mèrit, i la contrapartida és donar testimoniatge -fins a «beure el calze», si cal- en el grau que ens pugui correspondre de responsabilitat.

3. Al Regne de Jesús, ja en aquest món, la responsabilitat es posa de manifest, no pas com a exercici de poder o de supeditació d'unes persones a unes altres, sinó com un servei. És allò de ser el darrer en comptes de fer-se l'amo. Ben al revés de com va el món. Jesús mateix va venir a servir els altres fins a fer de la seva vida el «preu de rescate per tots els homes».

■ El catequista

La llegenda de Montserrat

Expliquen que poc després de la mort de Jesús, sant Pere va venir a Barcelona a predicar la nova doctrina i va portar amb ell una imatge de la Mare de Déu rebuda directament de mans de sant Lluç, que l'havia esculpida. Aquesta imatge seria un retrat fidel de la Mare de Déu, ja que sant Lluç la va conèixer i tractar directament.

En arribar a Barcelona, sant Pere anà a posar a casa d'un amic seu del barri de Montjuïc i amb ell començà a organitzar les reunions clandestines dels primers cristians barcelonins. Pere els va lliurar la imatge que portava. Al seu voltant es reuniren els nous fidels i van erigir-li el primer altar que la Mare de Déu va tenir a Catalunya.

Quan hi hagué la invasió sarraïna, uns devots, temerosos que la imatge es perdés o fos profanada, la van amagar en una cova de la muntanya de Montserrat. Passaren els anys. Set pastorets de Monistrol van notar set dissabtes seguits que de darrera la muntanya sortia una resplendor com si sortís el sol i van veure un gran nombre d'estels que tots anaven a parar al mateix punt. Van explicar el cas al senyor rector del seu poble i aquest el dissabte següent va

anar a la muntanya i també veié la gran resplendor i la pluja d'estels. De seguida va córrer cap a Manresa a explicar el cas al senyor bisbe i aquest, el dissabte següent, seguit de molts milers de feligresos, van fer cap al peu de la muntanya i tots van veure aquell meravellós prodigi.

La muntanya en aquell temps era tota emboscada i no s'hi podia transitar. Set homes dels més forts i valents van oferir-se a enfilàr-se muntanya amunt, com a gats, i cercar el lloc on queien els estels.

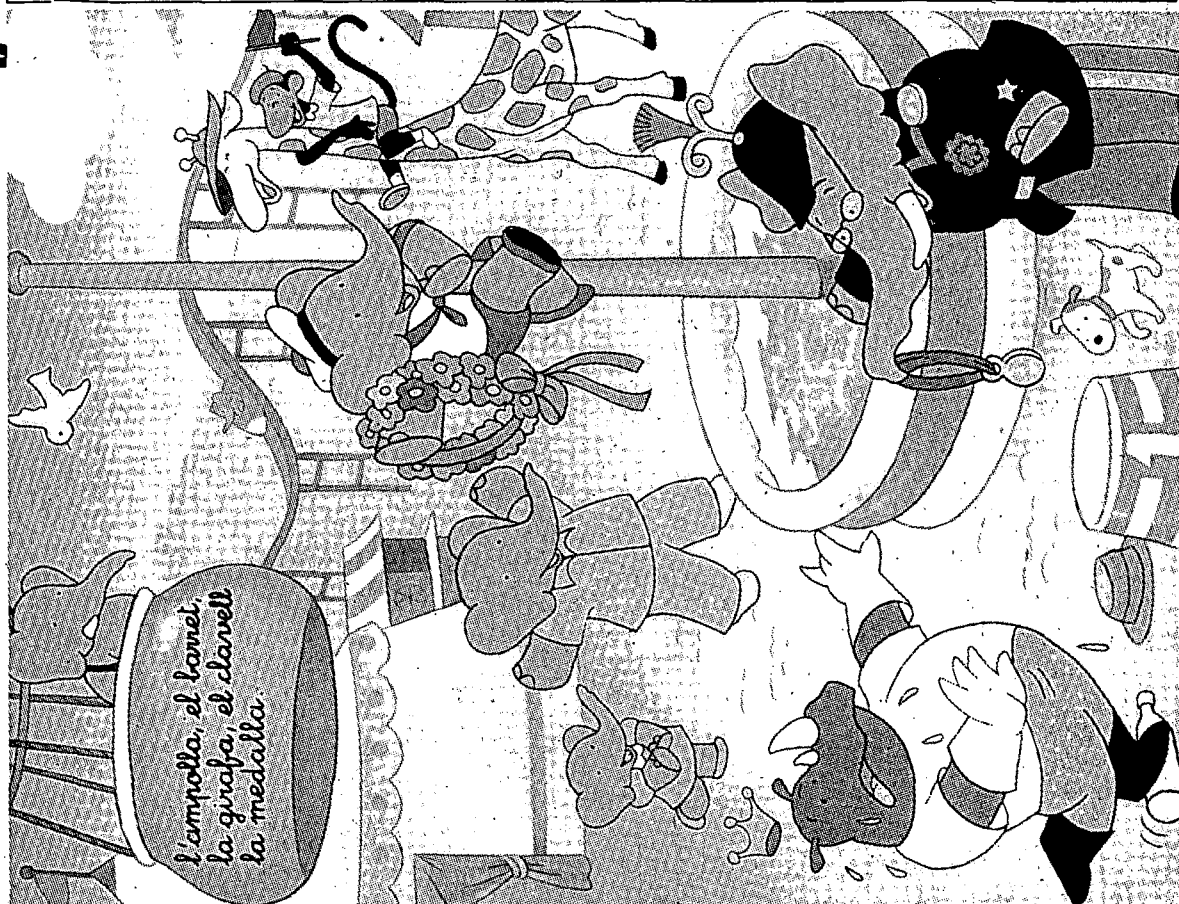
I així van arribar a la cova on hi havia la imatge de la Mare de Déu que anys enrera havien amagat els cristians barcelonins.

Aleshores el bisbe va decidir de portar, en processó, la imatge a la Seu de Manresa. Però en arribar la comitiva al planell on avui hi ha el monestir la imatge es féu tan feixuga que de cap manera van poder-la fer seguir endavant. Amb això van comprendre que la imatge volia restar allí, i en aquell mateix lloc li bastiren una capella. Més tard l'abat Oliva i el comte Guifré el Pilós hi fundaren el monestir benedictí on avui venerem la patrona de Catalunya: la Mare de Déu de Montserrat.

BABAR

i els seus amics de Festa Major

Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

Rataxès surt de la piscina, furios i xop,
i no veu que hi ha una per terra. I li posa

el peu i torna a rellicar. Compte! És a punt
d'esclafar el d'un espectador!

-Molt bé, Artur - crida Zefir, pujat a coll
d'una , per animar el seu amic.

Per fi, Artur ha pogut agafar la corona.

El coronel Cornelius, amb un vermell

al trau, ja té a punt el trofeu.

-Aquesta és per al guanyador!
-declara, i felicita Artur.

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

MISCE L' L'ÀNIA

1

2

3

4

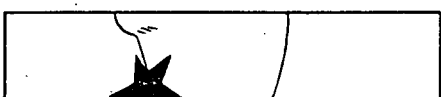
5

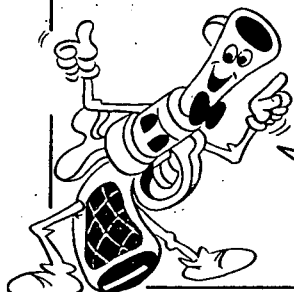
6

7

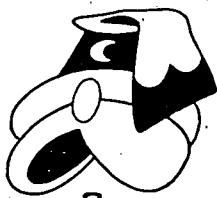
8

Retalleu,
enganxeu i
construiu el
ninet

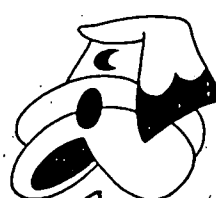
1

2

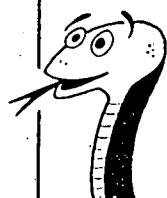
3

4

Només hi
ha dos
turbans
iguals
¿Quins
són?

5

6

7

LA MARIONA

